B I B L I O T H E C A
SCRIPTORVM GRAECORVM ET ROMANORVM
T E V B N E R I A N A

XENOPHON EPHESIVS

DE ANTHIA ET HABROCOME EPHESIACORVM LIBRI V

EDIDIT

JAMES N. O'SULLIVAN

MONACHII ET LIPSIAE
IN AEDIBVS K. G. SAUR MMV

Bibliografische Information Der Deutschen Bibliothek

Die Deutsche Bibliothek verzeichnet diese Publikation in der
Deutschen Nationalbibliografie, detaillierte bibliografische Daten sind
im Internet über **http://dnb.ddb.de** abrufbar.

Gedruckt auf alterungsbeständigem Papier.
Satz: Andreas H. Buchwald, Leipzig
Druck und Bindung: Druckhaus „Thomas Müntzer“ GmbH, 99947 Bad Langensalza

ISBN 10: 3-598-71281-2
ISBN 13: 978-3-598-71281-4

matri carissimae

PRAEFATIO

Fons Xenophontis qui vocatur Ephesii fabulae eroticae unicus est codex Florentinus Laurentianus Conv. Soppr. 627,[1] qui liber ipse parvus a Lynceo mehercle Lynceis litteris scriptus perparvulis praeter Nostrum etiam Charitonem, qui hoc tantum codice frustulisque papyraceis traditur, Longum integrum et Achillis Tatii de Leucippe et Clitophonte fabulae paene dimidium praebet, operibus maximam partem historicorum theologorumque – illos omnes scilicet eroticos – monachis ad pietatem alendam magis idoneis utrimque conclusos.[2] Saeculo decimo tertio vergente, ut videtur,[3] ubi terrarum incertum[4] scriptus, ab anno 1425 Florentiae in mo-

1. Chartaceus, 17,3 × 12,8 cm., ff. 140; correctionibus, sim. exceptis totus liber una manu scriptus est.

2. Vide E. Rostagno et N. Festa, «Indice dei codici greci Laurenziani non compresi nel catalogo del Bandini», SIFC 1, 1893, praesertim 172–176; etiam A. Cocchi ap. D'Orville in praefatione ad editionem Charitonis, pp. VIII sq., F. Jacobs in prolegomenis editionis Achillis Tatii, 1821, LXXVII sq., Bianchi, 2001, 162 adn. 3. De scriptorum ordine cf. Jacobs, ibidem, LXXVIII: «... Medium inter haec piorum hominum opuscula locum occupant Erotici, *Longus, Achilles Tatius, Xenophon Ephesius, Charito;* quod non casu videtur factum, sed ... ut ludicri illi libelli severiorum hominum oculos effugerent», cf. p. XLVIII.

3. Guida, 1975, 65 adn. 1; M. D. Reeve (ed.), Longus: Daphnis et Chloe, Leipzig ³1994, VI cum adn. 1; R. Roncali, Caritone di Afrodisia ... . Introduzione, traduzione e note di R. C., Milano 1996, 7 sq.; Bianchi, 2001, 162–164. Scripturae exempla exhibent G. Vitelli et C. Paoli, Collezione fiorentina di facsimili paleografici greci e latini, Florentiae 1897, tabula XXIII (ff. 31ᵛ–32ʳ = Long. 3.18.3–27.4) et R. Merkelbach et H. van Thiel, Griechisches Leseheft, Göttingen 1965, p. 68 (f. 76ᵛ = Xen. Eph. 4.5.4–5.2.1 τὴν ἀνθῖαν· καὶ νύκτωρ ποτὲ ... διῆγεν ἐν σὺρ).

4. Virorum doctorum de hac quaestione sententias rationesque ab eis allatas reperies ap. Bianchi, 2001.

nasterio Benedictinorum Cassinensium, quod etiam abbatia Florentina vocatur, servatus,[5] in Bibliothecam Laurentianam ineunte saeculo undevicesimo pervenit,[6] ubi usque adhuc adservatur. Septendecim semis tantum huius codicis paginae (ff. 70^v v. 1–79^r v. 30, reliquo folii 79^r vacante) totum Xenophontis libellum capiunt.

Codicem amatoriaque Xenophontis nondum edita viderunt Angelus Politianus,[7] qui versionem Latinam loci Ephesiacorum (1.2.2 ἤγετο – 2.5 Ἀνθία, 1.3.1 ὡς οὖν – παρθένοι) ex eo desumpti in Miscellaneis I 2,51 (a. 1489) praebuit, H. Stephanus,[8] et B. de Montfaucon.[9] Hoc ex fonte etiam verisimile est Masuccium Salernitanum tricesimam tertiam novellam suam (Neapoli 1476) hausisse, quae Xenophontis narrationi de Anthia et Perilao (2.13.3-5; 3.8.4-9.1) persimilis per ambages quasdam poetae Anglico illustrissimo W. Shakespeare argumentum fabulae cui titulus Romeo and Juliet (ca. 1595) suppeditavit.[10]

Antonius Maria Salvinius fabulam nostram ex codice Florentino a. 1700 descripsit posteaque[11] huic apographo adnotationes in marginibus addidit de re narrata quasdam, etiam de verbis codicis

5. Abbazia Fiorentina 2728 (olim 94); vide R. Blum, La biblioteca della Badia Fiorentina e i codici di Antonio Corbinelli (Studi e Testi 155), Città del Vaticano 1951, 55.

6. Qua in bibliotheca P.L. Courier a. 1809 Longi pastoralia editurus codicem nostrum – quod utinam ne ille fecisset! – evoluit.

7. Plura ap. Bianchi, 2002

8. Vide B. E. Perry, The ancient romances, Berkeley and Los Angeles 1967, 45; A. Guida in Vetustatis indagator: scritti offerti a Filippo Di Benedetto a cura di Augusto Guida, Messina MCMXCIX, 277–308 (277 sq.).

9. Diarium Italicum, Parisiis 1702, 365 sq.

10. De quibus plura invenies apud Brian Gibbons (ed.), Romeo and Juliet (The Arden edition of William Shakespeare), Methuen 1980 (denuo Thomas Nelson 1997), 32–37 (sed cave ne ea credas quae vir doctus in p. 33 et ibid. adn. 2 de aetate Xenophontis editioneque principe Ephesiacorum scripsit).

11. Ante lectionem codicis apographi in margine revera restitutam interdum f. (fortasse sc.) aut ἴσ(ως) scriptum invenimus, unde apparet Salvinium iam coniicientem et apographum suum corrigentem codicem ipsum ad manum non habuisse.

emendandis nonnullas, vocibus apographi ei, ut videtur, suspectis linea subscripta interdum etiam alibi (ubi sc. nullam coniecturam proposuit) notatis.[12]

Quo ex apographo, quod in apparatu critico Salv.[1] nominavi, Salvinius textus Graeci exemplar alterum (Salv.[2]) transcripsit,[13] et huic exemplari versionem suam Italicam[14] in paginis ex adverso ad laevam iacentibus adiunxit. Fragmentum huius libri Graeco-Italici Florentiae in ea bibliotheca quae Biblioteca Nazionale Centrale vocatur adhuc servatur,[15] quod verba Xenophontis ταῦτα ἐδεῖτο (5.5.6) – ἀπαλλαγῆναι (5.8.8) in ff. 66ᵛ, 67ᵛ, 68ᵛ, 69ᵛ et in ff. 66ʳ, 67ʳ, 68ʳ, 69ʳ versionis verba 'amministrava il resto del suo commando (5.5.2) – poichè ella era a lui il soggetto di tutta' (5.8.2)

12. Hoc apographum (Salv.[1]) Florentiae in Bibliotheca Riccardiana (cod. misc. 1172 A 51ʳ–82ʳ) servatur; cf. Guida, 1995, 65sq. adn. 3. Folia 31ʳ–32ʳ codicis Palatini 823 in Bibl. Naz. Centr. Florentiae servati miscellaneas adnotiunculas ad Nostrum manu Antonii Cocchii scriptas sub titulo «Emendazioni e Note del Salvini al primo libro di Senofonte Efesio tratte delle autografe marginali del esemplare della Bibl. Riccardiana» continent. Sed hic titulus fallit: quod scilicet ad textum constituendum attinet, tabula quae ibi sequitur correctiones paucas tantum leviores editionis pr., quarum plerasque et codex F et Salvinius in apographo (Salv.[1]) habent, quisquiliasque alias paucas, at omnino nihil de marginalibus Salvinianis praebet. Eadem fere alia manu scripta in foliis 33ʳ–36ᵛ eiusdem codicis inveniuntur, additis lemmatis Graecis ex editione pr. haustis et lectione στεφάνους ex Ephesiacis 1.8.2 (στεφάνους F, Salv.[1]: στεφάνους ed. pr., male).

13. Hoc exemplar (Salv.[2]), primo Ephesiacorum libro alia quam Salvinii manu scripto, a. 1722 absolvit. Vide Guida, 1975, 65sq. adn. 3.

14. Quae versio (Salv[v.]) sine textu Graeco Londini a. 1723 vulgata est; vide bibliographiam, p. XIX infra.

15. Cod. misc. II. III. 176, 66ʳ–69ᵛ; cf. Guida, 1975, 66 adn. 3. Hoc fragmentum Salvinianum Antonii Cocchii morientis (a. 1758) fuit et a filio eius Raimondo a. 1774 Magno Duci Etruriae Pietro Leopoldo donatum est, ut in Bibliotheca Magliabechiana deponeretur, unde secundo decennio saeculi undevicesimi in Bibl. Naz. Centr. di Firenze devenit, ubi cum aliis ex eadem Bibl. Magl. manuscriptis in codice misc. II. III. 176 conglutinatum est. De quibus me curatrix Bibliothecae Nationalis certiorem fecit, pro quo beneficio ei gratiam habeo magnam. Vide etiam A. Olivieri, «Indicis codicum Graecorum Magliabechianorum supplementum», SIFC 5, 1897, 402sq.

exhibet. Hic est monendum interpretem, quamquam versio eodem in libro manuscripto una cum altero textus Graeci apographo eius (Salv.[2]) invenitur, non hoc alterum apographum sed illud a. 1700 ex ipso codice descriptum (Salv.[1]), quod Cocchio Ephesiaca edenti praesto non erat, vertisse.[16] Cave igitur ne cum Locella[17] editionis principis menda Cocchii negligentiae promptius tribuas quae, ut ex versione Italica, a. 1723 sine ipsius Xenophontis verbis emissa, apparet, textus Graecus a Salvinio translatus non habuit.

Apographum suum alterum (Salv.[2]) Salvinius Henrico Davenantio, Magnae Britanniae Regis ad Magnum Ducem Etruriae legato, tradidit, qui invicem eius «iterum describendi, interpretandi, et edendi copiam» Antonio Cocchio «fecit».[18] Quas per ambages Xenophontis Ephesiaca Graeca primum post renatas litteras a. 1726 Londinii Cocchio editionem curante eiusque versione Latina adiuncta tandem in lucem emissa sunt.

Post editionem hanc principem Xenophontem ediderunt[19] anonymus quidam Lucae a. 1781, Vindobonae Polyzoës Kontou 1793 et tribus post annis eadem in urbe Aloysius Emerichus Liber Baro Locella de Nostro optime meritus, Argentorati a. 1797/8 Christianus Guilelmus Mitscherlich, Harlemi a. 1818 Petrus Hofman Peerlkamp, Franciscus Passow Lipsiae 1833, Guilelmus Adrianus Hirschig et Rudolphus Hercher duobus tantum separati annis,

16. Alterius scilicet apographi (Salv.[2]) fragmentum verbis Graecis κατέχομαι (5.7.9) et ὥς (5.8.1) caret (et sic etiam ed. pr.), quae primum apographum (Salv.[1]) exhibet et in linguam Italicam versa ('sono posseduta'; 'come') praebet versio Salviniana tam in schedis manu scriptis quam in libro a. 1723 vulgato. Vide etiam 5.5.8 ανὲλάμβανεν Salv.[1] (sic, ἀνελάμβανεν F): ἐλάμβανεν Salv.[2], ed. pr.: 'curò, a riebbe' Salv.[v.]

17. Locella pp. XIV sq., XX (adn. 49), XXI (adn. 50), 276 (ad p. 101 v. 11 ὥς, de quo vide adn. 16 supra) et saepius (vide indicem eius, p. 298 s.v. Cocchius).

18. Cocchius in epistola ad Theophilum Hastingum Comitem Huntingdoniae editioni principi praefationis loco praefixa (pp. V sq.). Unde apparet editionem illam principem ab apographo apographi ex primo codicis et ipsius mendosi apographo Salviniano descripti pependisse. Quid, rogo, diceret Plato noster?

19. Vide bibliographiam, pp. XX sq. infra.

ille Parisiis 1856, hic Lipsiae 1858, et vigesimo saeculo Georgius Dalmeyda Parisiis 1926 Antoniusque Papanikolaou Lipsiae 1973, quorum ab illo totus pendet Carolus Miralles (Barcelonae 1967), ab altero Darko Novaković (Zagreb 1987).

Quibus ex editoribus duo tantum eique recentiores, Dalmeyda scilicet et Papanikolaou, codicem Florentinum aut saltem imagines eius photographicas sub oculis, ut ipsi aiunt,[20] habuerunt, quod ei, qui codicem revera legit, dilucide monstrat sub oculis habuisse aliud esse, aliud diligenter legisse. Cocchius editionem suam curans exemplo ex illo altero apographo Salviniano (Salv.^{2}) descripto nisus est; duobus post annis (anno sc. 1728) codicem ipsum ipse primum vidit cumque exemplari editionis suae principis contulit, cuius in marginibus varietatem lectionum notavit praetermissionesque Salvinii (Salv.^{2}) supplevit. Hoc exemplar (Coc. 1728),[21] adnotationibus ex marginibus eius in exemplar editionis principis alterum (Coc. 1736)[22] prius transcrip-

20. Dalmeyda p. VI ('J'ai eu ... sous les yeux ...') ; Papanikolaou p. VIII ('... sub oculis habuimus ...').

21. Nunc in Bibliotheca Bodleiana Oxoniae (ms. D'Orville 416) servatur.

22. Quod exemplar a Cocchii filio Raimondo dono Antonio Bosi datum Locellae e bibliotheca Comitis Sabbatini Mutinensis paullo ante annum 1796 transmissum est (vide Loc., pp. XX sq. cum adnn. 48 et 49). Hic liber non exstat vel omnino saltem incertum est ubi sit, sed marginalia eius Cocchiana in margines alius exemplaris editionis Londiniensis a viro docto quodam Tuscano, Lessi nomine, saeculo undevicesimo accuratissime, ut videtur, transcripta sunt, quod nunc in Bibl. Naz. Centr. Florentiae sub titulo Postillati 119 conservatur. Marginalia huius libri ad Xen. Eph. 2.11.2 (2.249 ed. meae) lectiones codicis, ζήλην sc. (δειλὴν ed. pr.) et μέν (τὰ μὲν πρῶτα: μὲν om. ed. pr.), praebent, quas sine dubio etiam exemplar illud a Cocchio a. 1736 annotatum habuit, qua in re errat Locella (ed. p. XXI adn. 50 et p. 201 [ad 45.8 ed. suae]); eis autem Nostri locis, ubi Cocchius a. 1728 editionem suam ad codicem, quod ex Charitonis editione D'Orvilliana (1750) scimus, correxit, sed a. 1736 nihil, ut refert Locella, in margine scripsit, item Lessi invicem nihil habet.

tis,[23] ad Philippum D' Orvillium de Nostro denuo edendo tunc ipsum cogitantem a. 1736 misit, qui invicem in commentariis suis ad Charitonem (a. 1750) multas[24] harum editionis Londiniensis correctionum emisit, sed etiam, ut – vix dubium – editio Xenophontis sua etiam aliquid novi praeberet, haud paucas suppressit.[25]

Ceteris ex editoribus ante Dalmeyda soli Locella, Passow et Hirschig plura de lectionibus codicis reppererunt quam quae eorum quisque ex fontibus prelo iam excusis cognoscere potuit. Locellam, cui primo etiam exemplar editionis principis a. 1736 a Cocchio adnotatum praesto erat, Rev. Abbas monachorum Cassinensium Mich. Ang. Luchi, Graecae linguae Florentiae professor, de paucis,[26] Carolus Chr. Weigel[27], artis medicae doctor Lipsiensis, qui tum Florentiae degebat, de pluribus codicis lectionibus certiorem fecerunt ; Passowio editionem paranti Frid. Osannus[28] nonnullas lectiones (praecipue in quattuor prioribus libri quinti capitibus) ex codice Laurentiano stabilivit, et Lucensis etiam editionis exemplar dedit cuius marginibus nonnullas lectiones apographi Salviniani a. 1700 facti (Salv.^{1}) varias ad libri primi capita 2 et 3

23. Cocchius etiam duo alia marginalium suorum ex codice Florentino haustorum apographa in chartis separatim ab exemplare editionis suae a. 1736 adnotato descripsit, quorum unum (nunc ms. D'Orville 34 in Bibl. Bodleiana Oxoniae) D'Orvillio una cum editione ad codicem correcta Amstelodamum transmisit, alterum ipse retinuit (nunc ff. 25^{r}–27^{r} et 30^{rv} codicis Palat. 823 in Bibl. Naz. Centr. Florentiae; vide A. Olivieri [adn. 15 supra] 422. Monendum est folium 30, quod collationem textus Graeci paginarum 17,11 usque ad 45,24 editionis principis continet, falso in situ esse et inter ff. 25 et 26 transponendum. Ff. 28^{r}–29^{r} apographon correctionum versionis Latinae Cocchianae ad novas lectiones codicis factarum praebent).

24. Plures scilicet quam in indicem editionis suae p. 689 (^{2}1783) relatas.

25. Vide D'Orvillium ipsum p. 623 (^{2}1783, ad Char. p. 183 v. 4) in extremis fere commentariis: «In Xenophonte Eph. adfatim exemplorum dedimus omissarum periodorum: et occasione ferente etiam insigniora sistemus». Cf. Locellam in p. 286 ad p. 114 vv. 10–15 editionis suae.

26. Locella XIX sq.

27. Locella XXI.

28. Passow IX sq.

et ad librum quintum integrum pertinentes adscripserat ; Hirschigius collationem codicis a Cobeto[29] a. 1842 factam ad manum habuit, sed editor ille Didotianus «in aperiendis lectionum suarum fontibus», ut Hercherus[30] dicit, «mirificam interdum negligentiam admisit». Qualem negligentiam in Xenophonte nostro edendo utinam solus Hirschigius admisisset! Quam longe a veritate et in lectionibus codicis referendis et in coniecturis viris doctis tribuendis etiam recentiores Dalmeyda et Papanikolaou editores aberraverint, is facile videbit qui apparatus criticos ab eis confectos cum meo conferet.

Praeter editores tredecim supra numeratos alii quoque viri docti complures duodevicesimo praecipue saeculo consilium Nostri edendi ceperunt,[31] quorum R. F. Ph. Brunck,[32] aliquando inter annos 1750 et 1796 (fort. ante 1783),[33] et Elias Palairet[34] (ca. 1760) totum uterque Xenophontis libellum denuo recognoverunt manuque scriptum ad imprimendum paraverunt, hic etiam adnotationibus suis aliorumque additis, sed neuter eorum umquam opus suum praeter parvam partem principii textus a Palaireto curati cum

29. Hirschig, ed. pp. I, XIV – XVI.

30. Ed. p. XLVII.

31. Vide Loc. XVI, XX adn. 49; Peerlk., prolegomena editionis LXV, LXVII.

32. Cod. Mus. Brit. Add. 10378, quem Papanikolaou B in editione nuncupat et ita laudat quasi verus Ephesiacorum fons esset; revera est hic liber manuscriptus editionis principis apographon a Brunckio et coniecturis aliorum, praesertim Hemsterhusii, suisque et lectionibus codicis Florentini in editione Charitonis D'Orvilliana a. 1750 vulgatis uso mutatum. Praesidi Bibliothecae Britannicae pro imaginibus codicis Brunckiani ad me a. 1999 missis gratiam habeo magnam.

33. Brunckius (1729 –1803) primam D'Orvillii editionem Charitonis a. 1750 emissam in folio 23^v laudat; altera autem editione aucta huius operis a. 1783 a Chr. Dan. Beck curata non usus est, et editionem Xenophontis Eph. a. 1796 a Locella vulgatam, quae inter alia lectiones codicis a D'Orvillio suppressas (pp. IX sq. supra cum adn. 25) praebet (pp. IX sq. supra cum adn. 22), sine dubio ignorat. Vide etiam Reeve, 1976, 193 cum adn. 4.

34. Peerlk., ed. LXVI.

ad eam pertinentibus adnotationibus exempli causa impressam[35] publici iuris fecit.

Multi sunt ei[36] qui nullo consilio textus edendi capto aut totam Xenophontis historiam percensuerunt multasque coniecturas proposuerunt, quorum optime de Nostro meritus est illustrissimus ille Tiberius Hemsterhusius Batavus, aut unum tantum locum paucosve obiter temptarunt.

De Xenophontis nomine, patria, aetate et de Ephesiacorum compositione alio loco[37] disserui, quare hic perpauca tantum, quae ad editoris partes pertinent, de fabella nostra vel breviata, ut quidam etiamnunc nullis probabilibus allatis rationibus credunt, vel aliter antiquis temporibus demutata addo: si quis Ephesiaca contraxisset vel alia ratione redegisset, eum Graece scivisse recteque scribere potuisse haud dubium, et hic etiam Nostri libellus, sicut cetera antiquorum nobis tradita opera, sua librariorum in manibus fata habuit. Ceterum moneo ne promptius credas omnia quae de uno et altero in codice Laurentiano tradito opere (e.c. de Charitonis vel Longi amatoriis) dici possint aeque de omnibus constare.

Quod tot post annos, quibus veteres opiniones praevalebant, recens admodum repente post meum librum de Ephesiacis a. 1995 evulgatum viri docti alii ex aliis aetatem Xenophontis et decurtatam ut fertur fabellam iterum reputant, sane gaudeo, etiamsi eorum qui exemplum eis praebuerunt immemores interdum esse videntur.[38]

35. Vide bibliographiam, p. XXVI infra.

36. Pp. XX sqq., XXX sqq. infra

37. O'Sullivan, 1995.

38. Hoc vero unum valde displicet, quod studiosi quidam novas cognitiones meas rationesque vel iniuria pro suis vindicare velle videntur (Gnomon 71, 1999, 303–306 [praecipue 304] de compositione Ephesiacorum, cf. Ancient Narrative 3, 2003, 43 sqq., ubi, ut hoc solum de re hic dicam, ne terminus quidem ipse 'repetitio' aut callide aut constanter usurpatur; ZPE 138, 2002, 93–108 de irenarchis Xenophontisque aetate: cf. praesertim p. 106 ['Conclusion'] cum O'Sullivan, 1995, 9 et 168 sq.) vel aliis falso tribuunt (Ancient Narrative 2, 2002, 57 cum adn. 33; ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΚΗΠΙΟΝ hrsg. von Markus Janka, München–Leipzig 2004, 188 sq. cum adn. 6). O tempora, o mores! O studia, quo vaditis, nostra?!

Post Charitonem Aphrodisiensem[39] primus ex cuius scriptis apparet eum Ephesiaca legisse ille erat Aristaenetus quem vocant, epistolarum auctor fictarum, qui quinto saeculo exeunte vel ineunte proximo floruisse videtur.[40] Deinde in opere illo lexicographico saeculo decimo compilato quod olim pro libro auctoris nomine 'Suidas' habitum nunc 'Suda' (ἡ Σοῦδα, i.e. castellum) nominatur, articulus de Nostro invenitur, quem infra (p. XXXIV) denuo exprimendum curavi; quae notitiae ex epitoma operis Hesychii Milesii[41] (saec. sexto) de viris illustribus ('Ονοματολόγος sc. ἢ Πίναξ τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν) depromptae sunt.[42] Denique ante renatas litteras Xenophontis narratio una cum aliis eroticis in codice illo Laurentiano exarata est de quo in principiis huius praefationis pauca dixi.[43] Imagines photographicas eorum foliorum quae Ephe-

39. Charito paullo ante annum 50 post Christum natum meo iudicio Callirhoen suam scripsit et in ea fabella Xenophontem nostrum imitatus est: vide O'Sullivan, 1995, 145–170 . Nunc nuper autem in praefatione editionis novae Charitonis Teubnerianae (2004, p. V) legimus fabulam eius amatoriam primum huius litterarum generis exemplum esse quod integrum nobis sit traditum *constare* (quam vocem litteris inclinatis imprimendam curavi). Libenter homines id quod volunt credunt! Qui Xenophontem Eph. Charitonis imitatorem fuisse vult contendere, is ea saltem, quae loco supra citato de hac in historia narrationum fictarum investiganda gravissima quaestione scripsi, accurate refellere – quod aliud est ac negare tantum – debet. Nam hac in re tota cavendum ne argumentis vel omnino silentio praeteritis vel decurtatis detortisque et rationibus neglectis maior pars meliorem vincat.

40. Vide Renate Burri, «Zur Datierung und Identität des Aristainetos», MH 61, 2004, 83–91.

41. Non illius Alexandrini, quod in The search for the ancient novel, ed. James Tatum, Baltimore – London 1994, 447 invenimus.

42. De librorum numero quibus Ephesiaca constant vide ea quae iam anno 1995 (pp. 134 sq.) scripsi. Ceterum subscriptionem vide quam codex in fine textus praebet: de fabula curtata hic nihil omnino.

43. Nescimus sane an librarius codicis F scriptores hos omnes uno ex fonte hauserit. In eis utique transcribendis illi librario, magis etiam quam postea eorum lectoribus, semper cavere opus erat, ne in eroticis colendis prehenderetur, quod mendorum aliquam partem in codice repertorum leviorum fortasse explicare potest.

siaca continent iamdudum ad manum habeo codicemque ipsum anno 2004 Florentiae accurate inspicere potui.[44] Assidue in editione curanda studui ut ubique quid codex haberet clare et accurate referrem.[45]

In textu constituendo verba codicis, ubicumque sensus bonus vel ars grammatica me quidem iudice manifesto postulat, coniecturis seu aliorum seu meis usus mutavi – an revera menda sanaverim alii iudicent – aut saltem lectiones corruptas dubiasve omnes lectori vel in textu ipso vel utique in adnotationibus criticis indicare conatus sum; cetera fere, paucis tantum nugis exceptis,[46] sine mutatione ex codice, plerumque tacite, recepi. Xenophontem enim ubique atticissare cogere, id quod Cobet Hercherque voluerunt, vel orationem eius in universum ad ullam normam legemve extraneam nimisque rigidam – quae qua ratione firmari posset? – accommo-

44. Rectrici Bibliothecae Laurentianae pro copia codicis inspiciendi mihi facta gratias ago et habeo magnas.

45. A. Guida textum codicis cum editione ab Antonio Papanikolaou vulgata iam a. 1975 accuratissime contulit multaque in lectionibus codicis referendis errata correxit.

46. Codex exhibet οὐχ' pro οὐχ, ταυτόν pro ταὐτόν, μὴ δέ seiunctim pro μηδέ, et coniunctim more Byzantino scripta καθημέραν, ἐπιπολύ, καταταῦτα (1.15.6; sed κατὰ ταῦτα 1.6.1, ubi κατὰ ταὐτά cum Hemsterhusio legendum), μετατοῦτο, κατευθύ, quae omnia modo nunc usitato, praeeunte ubique fere iam Salvinio, scripsi. Rarissime tantum iota subscriptum in codice invenitur. Cf. Guida, 1975, 69.

47. Quare in hac editione reperies ἐδεῖτο (septiens) et ἐδέετο (3.1.5; cf. ἔθεε 5.13.2), θάλασσα/ασσαν/άσσης (bis/sexiens/quater) iuxta θάλατταν (1.11.5; 12.3; 2.8.2; 3.8.5; 10.4), modo θαρρεῖν (undeciens), modo θάρσει / θαρσοῦσα (2.10.2; 5.12.5 / 5.9.6), non solum καίειν (1.12.4 [καίνειν F]; ἀνεκαίετο 1.3.4 [ἐν- F]; 5.8; 2.3.3; ἐξέκαιε 1.14.7), sed etiam ἐξέκαεν (4.5.4), nunc κλαίω (ἔκλαιον/ε[ν] 2.1.1 / 2.8.1; 3.9.3; κλαίουσα 5.5.5), nunc κλάω (ἔκλαεν 5.14.1), formas praeteritas verbi δύναμαι hic ab ἐδ- (ἐδυνάμην/ασο/α[ν]το 3.2.9 bis / 5.5.3 / 1.3.1; 7.1; 14.1; 3.6.5; 4.2.8; 5.11.6), illic ab ἠδ- (ἠδύνα[ν]το 1.9.1; 4.5.3; ἠδυνήθη[ν]/θημεν 2.13.4; 3.2.13 / 3.2.4) incipientes, verbi εὑρίσκω et ab εὑ-/εὗ- (2.7.1 / 3.9.2) et ab ηὑ- (1.3.3; 16.6; 5.8.2; verbi εὔχομαι autem semper ab ηὐ-), et plusquamperfecta invenies et cum augmento (plus quam quadragies secundum Mann, p. 6; e.c. ἐτετέλεστο 1.3.1) et augmento carentia (περιβεβλήκει 3.7.3;

dare nolui.[47] Propria autem auctoris oratio formulaeque editori in textu sanando prorsus respiciendae sunt.[48]

Textum in codice sescentisque etiam in editione principe[49] locis pessime interpunctum, deinde a Locella primo maximam partem sanius distinctum denuo permultis locis distinxi. Interpunctionis autem in apparatu critico eis tantum locis mentionem feci ubi ad syntaxin sensumque magis pertinet[50] similiterque etiam in verbis encliticis tractandis[51] egi. Ubique curare sum conatus ut editionis ratio in talibus secum consentiret.

Fabella iam in codice est divisa in libros quinque, capitum nu-

καταμεμαθήκεσαν 1.13.1; ἐκτετέλεστο 1.8.1; 3.5.1; 9.6; ἀνατεθείκεσαν 5.10.6 bis – composita omnia), nunc in -εσαν (1.13.1; 5.10.6 bis) exeuntia, rursus in -εισαν (1.3.4; 5.6; 4.3.5).

48. Vide O'Sullivan, 1995, praecipue 30–68, 174–176.

49. Cf. Loc. XV: .... magna labes est huius primae editionis, quam adeo posteriores duae fieri expresserunt, quod interpunctio persaepe nullo consilio, sed paene caeca et fortuita, sive potius, ut libere dicam, stulta ratione fuit adhibita, praesertim in punctis, quae saepenumero pro commatibus posita fuere, quin etiam ibi, ubi nulla plane distinctione opus erat.»

50. Qui Xenophontis multas parentheses primi singulas clare viderint uncisque seu in textu Graeco seu in versione incluserint hic breviter (raro etiam in apparatu) refero : 1.35 (i.e. lib. 1 v. 35 huius ed.) Peerlk. (duce Tresling), Osann, vide app. crit. ad loc.; 1.141 ed. Luc. (Salv.[v.]), Brunck; 1.200sq. Brunck, Loc.; 1.206 ed. Luc. (Coc.[v.]); 1.351 O'Sullivan; 1.360sq. Brunck, Loc.; 1.363 Mitsch., vide app. crit. ad loc.; 2.200 Mitsch.; 2.237 ed. Luc.; 2.341 ed. Luc. (Salv.[v.], Coc.[v.]), Brunck; 3.18 ed. Luc. (Salv.[v.]), Brunck; 3.19sq. ed. Luc. (Coc.[v.]), Brunck; 3.33sq. ed. Luc. (Salv.[v.]), Brunck; 3.41sq. ed. Luc.; 3.52sq. ed. Luc. (Coc.[v.]); 3.158–160 Loc.; 3.171sq. ed. Luc. (Coc.[v.]), Brunck; 3.224sq. ed. Luc. (Salv.[v.]), Brunck; 3.233 Loc.; 3.308sq. ed. Luc. (Coc.[v.]), Brunck; 3.329 ed. Luc. (Coc.[v.]), Brunck; 3.343sq. Mitsch.; 4.29sq. Loc. (Salv.[v.]); 4.128sq. Her.; 4.130sq. Her.; 4.149sq. ed. Luc.; 5.68sq. ed. Luc., Brunck; 5.127 Loc.; 5.164sq. ed. Luc., Brunck; 5.165 ed. Luc., Mitsch.; 5.210 Brunck, Loc.; 5.261 ed. Luc. (Salv.[v.]), Brunck; 5.322 Brunck, Loc.; 5.450sq. Her.; 5.535sq. Hir.

51. Cf. Guida, 1975, 68sq. cum adn. 19. φησί in hac editione ubique encliticum est et sic fere se res etiam in codice Florentino habet, qui tamen 3.8.1 φάρμακον φησίν, 5.9.7 πέπονθα μέν (in fine versus) φησὶν, 14.4 ὀμνύω σοι φησὶ, et 3.11.5 οὖν φησὶν (sed 4.2.4 θεῶν φησι) praebet.

meri Locellae, Herchero minorum textus divisionum debentur, quas divisiones (paulum hic illic, interdum per errorem tantum, mutatas) posteri editores receperunt.[52]

In apparatu critico coniecturas semper primis eorum auctoribus tribuendas diligenter curavi et eos quoque, interpretibus Salvinio Cocchioque non neglectis,[53] commemoravi quibus similia mendorum remedia iam in mentem venerant. Hic illic etiam virum doctum laudavi qui emendationem iam ab alio excogitatam postea suo, ut videtur, Marte proposuit, quod semper eis locis feci ubi coniectura (Brunckii, e.c.) critico recentiori innotescere vix potuit. Ceterum ubi locus est desperatus fere vel nondum probabiliter sanatus esse videtur, ibi plura dedi. Apparatus criticus autem non idem est ac repertorium coniecturarum omnium quae ad auctorem factae sunt, quare nequaquam omnia – immo vero ne dimidium quidem eorum – quae editionem parans congessi, etiam in adnotationibus rettuli. Quia autem lectiones unius tantum codicis erant

52. Omnes talium divisionum numeros eisdem in sedibus atque in editione Teubneriana a. 1973 vulgata (ed. Pap.) exprimendos, interdum invitus, curavi, quia auctores operum lexicographorum ad Ephesiaca pertinentium plerique ea editione eiusque numeris usi sunt. Ceterum versuum huius editionis numeri et in textu et in adnotationibus criticis ad cuiusque versus sedem intra librum (e.c. 4.32 = v. 32 libri quarti), non iam ad sedem in pagina spectant.

53. Versionem Salvinianam Cocchius ad manum habuit, Cocchianam Hemsterhusius aliique critici. Vide e.c. ea quae Hemst. in Miscellaneis Observationibus vol. VI, 1735, 341 ad 5.4.2 (μηνύσειαν Hemst. ['ut indices essent' Coc.[v.]] : μηνύσῃ ed. pr.: μηνύση F) scripsit: «Ita vertit Interpres, ut idem sibi placuisse, non obscure declaret» ; cf. similia ad 1.14.7 (ἦγον δὲ F : lacunam punctis indicatam praebet Salv.[v.] ['f. ὁ δὲ φέρει' in mg. adscripto], stellula signatam ed. pr.: <ἦγον δὲ> vel <ἀπῆγον δὲ> Hemst. ['** eos ... duxerunt' Coc.[v.]]) ; 15.5 (vide app. crit. ad loc.) in MO vol. III, 1733, 420 et 421. Locella de textu emendando cogitans Salvinium vel Cocchium vel utrumque interpretem verba Graeca corrupta vertentem saepe adit; ceterum audi virum doctum Vindobonensem de versionis suae ratione dicentem (p. 280 ad p. 105 v. 14 editionis suae): «Nullus dubito quin ἔνδοξα mendosum sit. Forte ἄδοξα, *indecora, probrosa, ignominiosa; ...* . Ita saltem vertendum esse arbitrabar» (ἔνδοξα habet in textu, in versione 'probrosa').

referendae, loco ad historiam textus aliquatenus explicandam, interdum etiam ad errores priorum criticorum plane corrigendos usus sum, ne lector de his, collata hac editione cum eis quae alii dixerunt, dubitet.

Viris doctis qui me Ephesiaca edentem benigne adiuverunt gratias ago et habeo maximas: Reinhold Merkelbach auctor fuit ut haec editio in Bibliothecam illustrem Teubnerianam reciperetur; Anthony Alcock, Winfried Bühler et Walther Ludwig, suis quisque in studiis occupatissimi, hoc tamen opus, ad typis exprimendum, exceptis indicibus, pro mea parte iam paratum legerunt, errores correxerunt, Latinitatemque meam castigarunt. Quidquid errorum nunc manet mihi soli debetur.

Scribebam Hamburgi m. Iulio 2005

CONSPECTVS LIBRORVM

I. EDITIONES

Xenophontis Ephesii Ephesiacorum libri V. De amoribus Anthiae et Abrocomae. Nunc primum prodeunt e vetusto codice Bibliothecae Monachorum Cassinensium Florentiae, cum Latina interpretatione Antonii Cocchii Florentini. Londini: Typis Gulielmi Bowyer MDCCXXVI.

Xenophontis Ephesii Ephesiacorum libri V. De amoribus Anthiae et Abrocomae. Accedit Versio Latina Antonii Cocchi, Italica Antonii Salvini, et Gallica D. J. Lucae MDCCLXXXI. Ex Typographia Francisci Bonsignori.

Ξενοφῶντος Ἐφεσίου τὰ κατὰ Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην, νῦν πρῶτον Ἑλληνιστὶ μετὰ τῆς Ἰταλικῆς μεταφράσεως τοῦ σοφωτάτου Antonio Salvini τυπωθέντα διὰ φιλοτίμου δαπάνης τοῦ Π. δ. Χ. Νίκου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας 1793.

Xenophontis Ephesii de Anthia et Habrocome Ephesiacorum libri V. Graece et Latine recensuit supplevit emendavit Latine vertit adnotationibus aliorum et suis illustravit indicibus instruxit Aloys. Emeric. Liber Baro Locella. S.C.R.A.M. A Cons. Aulae. Vindobonae apud A. Blumauer CIↃIↃCCXCVI.

Longi Pastoralium de Daphnide et Chloe libri IV Graece et Latine. Accedunt Xenophontis Ephesiacorum de amoribus Anthiae et Abrocomae libri V. Textum recognovit, selectamque lectionis varietatem adiecit Christ. Guil. Mitscherlich Professor Gottingensis. Argentorati An. VI (q.e. 1797/8; vide p. 330 editionis ipsae. Falsum est 'Bipontini … CIↃIↃCCXCIV', quod sub titulo invenitur) (= Scriptores Erotici Graeci. Volumen tertium Longum et Xenophontem Ephesium continens).

Xenophontis Ephesii de Anthia et Habrocome Ephesiacorum libri V. Graece et Latine recensuit, adnotationibus aliorum et suis illustravit Petrus Hofman Peerlkamp, Gymnasii Harlemensis Rector. Harlemi apud viduam Adriani Loosjes P.F. MDCCCXVIII.

Xenophontis Ephesii de Anthia et Habrocome Ephesiacorum libri V. Edidit Franciscus Passow. Lipsiae sumptibus et typis B. G. Teubneri MDCCCXXXIII (= Corpus Scriptorum Eroticorum Graecorum. Vol. II. Xenophon Ephesius).

Xenophontis Ephesii de amoribus Anthiae et Abrocomae libri V, in: Erotici scriptores. Parthenius Achilles Tatius Longus Xenophon Ephesius Helio-

dorus Chariton Aphrodisiensis Antonius Diogenes Iamblichus ex nova recensione Guil. Adriani Hirschig .... Graece et Latine cum indice historico. Parisiis (Didot) 1856 (Xen. Eph. pp. I–II [praef.], XIV–XVII [app. crit.], 183–222).

Ξενοφῶντος Ἐφεσίου τῶν κατὰ Ἄνθειαν καὶ Ἀβροκόμην Ἐφεσιακῶν βιβλία ε', in: Ἐρωτικῶν λόγων συγγραφεῖς. Erotici scriptores Graeci. Recognovit Rudolphus Hercher. Tomus prior Parthenium Achillem Tatium Iamblichum Antonium Diogenem Longum Xenophontem Ephesium continens. Lipsiae in aedibus B. G. Teubneri MDCCCLVIII (Xen. Eph. pp. XLIX–LX [adn. crit.], 327–399).

Xénophon D'Éphèse. Les Éphésiaques ou le roman d'Habrocomès et d'Anthia. Texte établi et traduit par Georges Dalmeyda, Paris 1926.

Xenofont D'Efes. Efesíaques. Text revisat i traducció de Carles Miralles. Barcelona, Fundació Bernat Metge, 1967.

Xenophontis Ephesii Ephesiacorum libri V de amoribus Anthiae et Abrocomae. Recognovit Antonius D. Papanikolaou. Leipzig, B. G. Teubner Verlagsgesellschaft, 1973.

Ksenofont Efeški: Efeške priče. Nepoznat Autor: Pripovijest o Apoloniju, Kralju Tirskome. Priredio i preveo Darko Novaković. Zagreb 1987 (= Biblioteka Latina et Graeca Knjiga II).

II. VERSIONES MAIORIS QUOD AD TEXTVM EDENDVM ATTINET MOMENTI

Di Senofonte Efesio degli amori di Abrocome e d'Anthia Libri V. Tradotti da A. M. Salvini. Londra, Per Giovanni Pickard, MDCCXXIII (etiam Florentiae eodem anno titulo leviter mutato).

Versiones Cocchii (1726) et Locellae (1796) in eorum editionibus (vide I supra).

Des Xenophon von Ephesos Anthia und Habrokomes. Aus dem Griechischem übersetzt und mit kritischen Anmerkungen versehen von Johann Georg Krabinger, München 1831 ([1]1820).

III. COMMENTATIONES VARIAE IN QVIBVS DE XENOPHONTIS TEXTV, ORATIONE, SIM. AGITVR

Breviata:

MO(C) = Miscellaneae Observationes (Criticae) in Auctores veteres et recentiores, Amstelodami 1732sqq.

MOCN = Miscellaneae Observationes Criticae Novae in Auctores veteres et recentiores, Amstelodami 1740 sqq.

alia in illa bibliographia annali reperies quae L'Année Philologique inscribitur

H.S.V.A., ap. Hemst. (infra, MOC 1734, 25 ad 2.13.1)

J.J.D.A., ap. Hemst. (ibid.)

Abresch, F. L., "Notae in Xenophontem Ephesium. Lib. I", MOC vol. X. tom. II, 1739, 201–218

—, "Notae in Xenophontis Ephesii Lib. II", MOC vol. X. tom. III, 1739, 345–358

—, "Notae in Xenophontis Ephesii Lib. III", MOCN tom. III, 1741, 1–36

—, "Notae in Xenophontis Ephesii Lib. IV et V", MOCN tom. VI, 1745, 489–512

—, Animadversionum ad Aeschylum libri tres, 2 voll., Medioburgi et Zwollae, 1743–1763 (²1832 Halle), 58, 264, 325, 388, 478 (vide Krabinger, infra, 155, 164, 166, 175)

—, Adnotationes ad quaedam loca Novi Testamenti, 572 sq., 582, 607, 608 (vide Krabinger, infra, 121, 165 sq., 175 bis)

Alberti, Johann (= "Gratianus de S. Bavone"), "Stricturae in Xenophontis Ephesii *Erotica*", MO vol. III. tom. I, 1733, 96–100

Albiani, Maria G., "Xenoph. Eph. I 8,3", Museum Criticum 15–17, 1980–82, 197 sq.

Arnaldus: vide D'Arnaud infra

Arnott, W. G., "Three conjectures", Philologus 109, 1965, 308–310 (309 sq.)

Arntzen(ius), Herm., Diss. cr. Iur. p. 15 (ad 1.11.5, vide Jacobs, infra, 1821, 861)

—, Epistola critica de quibusdam Pindari Thebani locis, Trajecti a R., 1793, 31 (vide Loc. XXIV adn. 55 et p. 204)

Bast, Friedr. Jac., ap. Locellam 183 (ad 2.3.2), 230 (ad 3.9.1); vide etiam Loc. XXVIII ("multo autem plura [sc. menda] remansissent, ni mecum Cl. I. Fr. Bast omnia sedulo specimina perlegisset")

—, Jenaische Litteraturzeitung, Febr. 1797, 289 sqq. (de ed. Loc.)

—, Epistola critica ad virum clarissimum J. F. Boissonade super Antonio Liberali, Parthenio et Aristaeneto, Lipsiae 1809, 40, 126 sqq., 157, 167, 237, 247, append. p. 55 (vers. Lat. libri cui titulus Lettre critique à Mr. Boissonade sur Ant. Libr., Parth. et Aristénète, Parisiis et Lips. 1805)

—, Commentatio palaeographica cum tabulis aeneis in: Gregorii Corinthii et aliorum grammaticorum libri de dialectis linguae graecae. quibus additur nunc primum editus Manuelis Moschopuli libellus de vocum passionibus. – recensuit et cum notis Gisb. Koenii, Fr. Iac. Bastii, Io. Franc. Boissonadi suisque edidit Godofr. Henr. Schaefer, Lipsiae 1811,

701–861, 914–938 (788 ad Xen. Eph. 1.9.6; etiam ap. Schaefer ipsum 131 sq. ad 2.7.4, 215 ad 3.2.4)
—: de Bastii observationibus in Xen. Eph. perditis vide Peerlkamp (I supra; prolog. ad textum Graecum)
Bauer, J. B., "In Xenophontis Ephesii quem vocant fabellam commentariola", Grazer Beiträge 14, 1987, 229–238
Bernard, J. S., Psellus De lapidum virtutibus Graece et Latine, Lugduni Batavorum 1745, 30 (ad 2.1.5)
—, "Animadversiones in scriptores graecos", Acta literaria Societatis Rheno-Traiectinae tom. I, 1793, 199–212 (211 ad 1.12.1)
Bianchi, N., "Il codice Laur. Conv. soppr. 627 (F): problemi e ipotesi di localizzazione", Annali della Facoltà di Lettere e Filosofia, Università degli Studi Bari, 44, 2001, 161–181
—, "Poliziano, Senofonte Efesio e il codice Laur. Conv. soppr. 627", Quaderni di Storia 55, 2002, 183–214
—, "Note al primo libro del romanzo di Senofonte Efesio", Annali della Facoltà di Lettere e Filosofia, Università degli Studi Bari, 46, 2003, 171–187
—: vide Lami infra
Blomfield, C. J., Aeschyli Prometheus Vinctus, ad fidem manuscriptorum emendavit, notas et glossarium adiecit Car. Jac. Blomfield.... Editio emendatior ... Lipsiae 1822 ([1]1810 Cantabr.) (gloss. 23 ad 1.12.3: ἀσμένοις ci. Blomfield)
—, Aeschyli Agamemnon, ad fidem manuscriptorum emendavit, notas et glossarium adiecit Car. Jac. Blomfield. Editio auctior. Lipsiae 1823 ([1]1818 Cantabr.; ad Ag. 175, vide app. crit. ad Xen. Eph. 2.1.2)
Boissonade, Jean François, Philostrati heroica. Ad fidem cod. manuscriptorum novem recensuit ... J. Fr. Boissonade. Parisiis 1806, 276 (vide Krabinger, infra, 174)
Borgogno, A., "In difesa di alcune lezioni del codice Laurenziano Conv. Soppr. 627 (a proposito di Senofonte Efesio)", La Parola del Passato 26, 1971, 38–43
—, "Due note ai romanzieri greci", Hermes 107, 1979, 257 sq. (257)
—, "Su Senofonte Efesio 3,9,1", RhM N.F. 123, 1980, 190–192
—, "Senofonte Efesio e Teodoro Prodromo", Annali della Facoltà di Lettere e Filosofia dell'Università di Siena 5, 1985, 221–226
—, "Note critiche a Senofonte e Giamblico romanzieri", RhM N.F. 130, 1987, 406 sq. (406)
—, "Contributi per un' edizioni degli *Ephesiaca* di Senofonte Efesio", Invigilata Lucernis 25, 2003, 31–47
Brioso Sánchez, M., "Una incongruencia narrativa en Jenofonte de Éfeso?" in: Stephanion. Homenaje a Maria C. Giner, ed. por Carmen Codoñer et al. (Acta Salamanticensia Estud. filol. CC), Salamanca 1988, 79–82

Brunck, R. F. Ph., Cod. Mus. Brit. Add. 10378; vide praef. pp. XI sq. cum adnn. 32 et 33
Bürger, K., "Zu Xenophon von Ephesos", Hermes 27, 1892, 36–67 (imprimis 65–67; 44 adn. 1)
H. V. C. quidam ap. Hemst. (infra, MOC 1734, 19 ad 2.11.2)
Camphuysen, Adam, Epistola ad Ruardium (laud. Peerlkamp in ed. sua)
Casperius, J., Specimen dissertationis de Xenophonte Ephesio, 1740 (denuo in ed. Peerrlk. excus., pp. (III)–(XXVIII) post p. 407)
Castiglioni, L., "Osservazioni critiche a Longo Sofista, Senofonte Efesio e Caritone", RFIC 34, 1906, 293–320 (317–319)
—, "Studi intorno ai romanzieri greci. I. Senofonte da Efeso", Bolletino di Filologia Classica 29, 1922–23, 202–207
—, Gnomon 5, 1929, 321–326 (de ed. Dalmeyda)
—, "Adnotationes variae (Iuvenalis. Luciani Amores. Achilles Tatius. Xenophon Ephesius. Heliodorus.)" in: Mélanges offerts à O. Navarre par ses élèves et ses amis, Toulouse 1935, 57–68 (65 sq.)
Cataudella, Q., "Note critiche al testo di Senofonte Efesio", Rendiconti dell' Istituto Lombardo (Classe di Lettere e Scienze Morali e Storiche) 92, 1958, 648–654
Charitonides, Ch. Ch. (Χαριτονίδης, Χ. Χ.), "Σύμμεικτα Κριτικά", Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης 1, 1927, 35–111 ("Εἰς Ξενοφῶντα τὸν Ἐφέσιον" 75–76)
Cobet, C. G., ap. Hirschig (in ed., 1856)
—, "Variae lectiones", Mnemosyne 6, 1857, 275–338 (319) et 7, 1858, 125–196 (186) (denuo expr. in: Novae lectiones ... scripsit C. G. Cobet, Lugduni-Batavorum 1858, 413, 646)
—, Variae lectiones ... editio secunda auctior, Lugduni-Batavorum 1873, 172 sq.
Conca, F. et al., Lessico dei romanzieri greci, 4 voll., Milano 1983 (vol. I), Hildesheim 1989–1997 (II–IV)
Corais, A. (Κοραῆς, δ.), Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικῶν βιβλία δέκα ... ἐξέδωκε ... ὁ δ. (sic) Κοραῆς, 2 voll., Parisiis 1804, I 15 (i.e. "Epistola ad Alexandrum" p. 15, de oratione et aetate Xenophontis; ad Xen. Eph. 1.10.1), II 6 (ad Xen. Eph. 1.2.7)
D'Arnaud, G. (Arnaldus), ap. Peerlkamp (in ed., 1818; vide etiam Peerlk. 1806 infra, p. (46))
Dawe, R. D., "Some erotic suggestions", Philologus 145, 2001, 291–311 (304–306)
Degani, E., "Variae lectiones", QIFG 1, 1966, 21–30 (26)
Dindorf, L., Thucydidis Historia ... Curavit Lud. Dindorfius, Lipsiae 1824 (ad Thuc. 7,74 de Xen. Eph. 3.9.1)
Donckermann, F. A. L., ap. Peerlkamp (in ed., 1818)

D'Orville, J. Ph., Χαρίτωνος Ἀφροδισέως τῶν περὶ Χαιρέαν καὶ Καλλιῤῥόην ἐρωτικῶν διηγημάτων λόγοι H. Charitonis Aphrodisiensis de Chaerea et Callirrhoe amatoriarum narrationum libri VIII. Graece et Latine Jacobus Philippus D'Orville publicavit animadversionesque adiecit ... Amstelodami 1750 (ed. alt. auct. cur. Chr. Dan. Beck, Lipsiae 1783)
Elsner, Iac., Schedae criticae cap. IV 25 (ad 1.11.1; 1.12.4), 26 (1.12.1), 46 (5.1.12): laud. Lucella
Erfurdt, K. G. A., ap. Passow (ad 2.2.1)
Fletcher, G. B. A., "Xenophon of Ephesus I.4.5", CR 44, 1930, 174sq.
Garin, F., "Su i romanzi greci", SIFC 17, 1909, 423–460
Gärtner, H., "Xenophon von Ephesos", RE IX A2, 1967, 2055–2089
Garzón Díaz, J., "Notas criticas al testo de Jenofonte de Efeso", Habis 17, 1987, 97–108
Giangrande, G., "Conjectural emendations", RhM N.F. 102, 1959, 365–376 (365sq.)
—, "Konjekturen zu Longos, Xenophon Ephesios und Achilleus Tatios" in: Miscellanea critica, Teil I. Aus Anlaß des 150jährigen Bestehens der Verlagsgesellschaft ... B. G. Teubner, edd. Johannes Irmscher et al., Leipzig 1964, 97–118 (105–112 cum adn. 25–47, pp. 115–118)
Griffiths, J. G., "Xenophon of Ephesus on Isis and Alexandria" in: Hommage à M. J. Vermaseren, edd. M. B. de Boer et T. A. Edridge (Ét. prélim. aux relig. orient. dans l'empire rom. LXVIII), Leiden 1978, vol. I 409–437 (412, 413 cum adn. 16, 430, ib. adn. 63, 433)
Guida, A., "Una nuova collazione del codice di Senofonte Efesio", Prometheus 1, 1975, 65–79, 279
—, "Nota al testo di Caritone e di Senofonte Efesio", RhM M.F. 121, 1978, 195–196
Hägg, T., "Die Ephesiaka des Xenophon Ephesios – Original oder Epitome?", Classica et Mediaevalia 27, 1966, 118–161
—, "The naming of the characters in the romance of Xenophon Ephesius", Eranos 69, 1971, 25–59
—, Gnomon 49, 1977, 457–462 (de ed. Papanikolaou)
Hemsterhusius, T., "Notae et emendationes ad Xenophontem Ephesium. Lib. I", MO vol. III, tom. I, 1733, 402–422
—, "Notae et emendationes ad Xenophontis Ephesii Lib. II", MO vol. IV. tom. II, 1734, 282–292
—, "Notae et emendationes in Xenophontem Ephesium", MOC vol. V. tom. I, 1734, 17–32
—, "Observationes et emendationes ad Xenophontis Ephesiacorum Librum Tertium", MOC vol. V. tom. III, 1735, 49–72
—, "Observationes et emendationes ad Xenophontis Ephesiacorum Librum IV", MOC vol. VI. tom. I, 1735, 292–303

—, "Observationes et emendationes ad Xenophontis Ephesiacorum Librum V", MOC vol. VI. tom. II, 1735, 338–352

Hercher, R., "Zu griechischen Prosaikern", Hermes 11, 1876, 223–234 (226 sq.)

Hermann, J. G. J., De emendanda ratione Graecae grommaticae, Lipsiae 1801, 236 (ad 1.13.5)

—, Vigeri de idiotismis librum [= Vigerus, Franciscus (Vigier, François), De praecipuis graecae Linguae idiotismis, Parisiis 1627] ed. Lipsiae 1802 (1834) 831 (ad 2.3.7)

Heyse, Th., "Zu Xenophon Ephesius", Hermes 2, 1867, 258

Higt, E. W. (Higtius, E. G.), ap. Peerlkamp (q.v., 1818, p. LXIX)

Hirschig, G. A., "Selectae emendationes in Parthenio, ... Xenophonte Ephesio, ...", Miscellanea philologica et paedagogica, N.S. 2, 1851, 87–105 (95–98)

Hirschig, G. A. (ut vid.), "Novarum lectionum et emendationum Specimen, in [Parthenio, Longo,] Xenophonte Ephesio, Charitone, Heliodoro, Achille Tatio", Journal of Classical and Sacred Philology 2, 1855, [92–96,] 206–215 (206 sq.; in p. 96 nomen auctoris est 'R. B. Hirschig', sed vide p. 92 cum adn. 3: 'Brevi nostra editio prodibit Parisiis in ... officina Ambrosii Firmini Didot.')

Jackson, J., "The Greek novelists. Miscellanea – II", CQ 29, 1935, 96–112 (96, 99, 103, 106 sq. cum adn. 1, 110 sq.)

Jacobs, F., Anthologia Graeca sive poetarum Graecorum lusus. Ex recensione Brunckii. Indices et commentarium adiecit Fr. Iacobs, 13 tomi, Lipsiae 1794–1814, vol. III. pars II (commentarii) 236 (ad 5.2.5)

—, "Coniecturae de locis nonnullis Achillis Tatii, Xenophontis Ephesii, Callistrati, aliorum" in: Litterarische Analekten ... herausgegeben von Fried. Aug. Wolf, Bd. II, Berlin 1818, 26–46 (37–44)

—, Achillis Tatii Alexandrini de Leucippes et Clitophontis amoribus libri octo. Textum ... recensuit ... notas ... adiecit Fridericus Iacobs, 2 voll., Lipsiae 1821, II 400, 425, 441, 442, 446 sq., 451 (adn.), 500, 551, 728, 738, 804, 828, 830, 839, 861, 880, 911

—, Philostratorum Imagines et Callistrati Statuae. Textum ... recensuit et commentarium adiecit Fridericus Iacobs ..., Lipsiae 1825, 527, 646

Koen, G., Γρεγορίου, Μητροπολίτου Κορίνθου, περὶ διαλέκτων. Gregorius, Corinthi Metropolita, de dialectis. E codibus MSS. emendavit et notis illustravit Gisbertus Koen ..., Lugduni Batavorum 1766, 26 (ad Xen. Eph. 2.11.10), 54 (2.7.4), 77 (2.12.2), 106 bis (2.13.5 bis) (has notas Koenii invenies etiam apud Schaefer [vide s. Bast, supra] 65 n. 4, 131 n. 83, 181 n. 59, 232 n. 22)

Kontos, K. (= 'Εἰθυρήμων Παρρησιάδης'), '"Ἀνάμικτα φιλολογικὰ καὶ κριτικά. Β'", Σωκράτης, Τόμος Α'. Τεῦχος Γ', Μάρτιος 1874, 139 sqq. (141 sq.)

Krabinger, J. G., Des Xenophon von Ephesos Anthia und Habrokomes. Aus dem Griechischen übersetzt und mit kritischen Anmerkungen versehen von Johann Georg Krabinger, München ([1]1820) 1831, 119–176
Lami, Giov.: Caritone e Senofonte Efesio: Inediti di Giovanni Lami a cura di Nunzio Bianchi, Bari (edizione di pagina) 2004, praec. 1–10, 26sq., 30, 52–62, 97–125, 137–150
Ljungvik, H., "Ad Xenophontem Ephesium adnotatiunculae", Eranos 28, 1930, 75–82
Lucchesini, Cesare (1756–1832), Saggio d'osservazione sopra un' opera pubblicata col titulo Feste dalla Grecia, 21 (ad 1.1.6)
Lumb, T. W., "Notes on Tryphiodorus and others", CR 38, 1924, 113 (ad 3.8.1. Ceteras emendationes quas Dalmeyda Lumbio tribuit in illius tantum editione vulgatas inveni.)
Mann, Ewald, Über den Sprachgebrauch des Xenophon Ephesios (Progr. Kaiserslautern 1895/96), Kaiserslautern 1896
Markland, J., in: Μαξίμου Τυρίου Λόγοι. Maximi Tyrii dissertationes. Ex recensione Ioannis Davisii ... Editio altera ... Cui accesserunt ... Ier. Marklandi ... annotationes, London 1740, 411 (ad Xen. Eph. 5.2.5)
Mehler, E., "Inter ambulandum decerpta", Mnemosyne N.S. 17, 1889, 98–113 (112sq.)
Mehlhorn, F., Anacreontea quae dicuntur ... recensuit, strophis suis restituit, ... notis ... illustravit F. Mehlhorn, Glogaviae 1825, 121, 123 (ad Xen. Eph. 5.13.5)
Merkelbach, R., "Kritische Beiträge" in: Studien zur Textgeschichte und Textkritik, edd. H. Dahlmann und R. Merkelbach, Köln und Opladen 1959, 155–183 (179sq.)
Mesk, J., "Die syrische Paralos", Hermes 38, 1903, 319–320
Morel, W., "Zum Text der griechischen Romanschriftsteller", Gymnasium 70, 1963, 545–548 (547sq.)
Naber, S. A., "Observationes criticae in Heliodorum", Mnemosyne N.S. 1, 1873, 145–169 (164, 168), 313–353 (320, 329)
—, "Adnotationes criticae ad Longi Pastoralia", Mnemosyne N.S. 5, 1877, 203–220 (217–220)
Orelli, J. K. von, Ἰσοκράτους Λόγος περὶ τῆς Ἀντιδόσεως vervollständigt herausgegeben von Andreas Mustoxydes ... verbessert, mit Anmerkungen und philologischen Briefen begleitet von Johann Kaspar von Orelli ..., Zürich 1814, 463sq.
Osann, F. G., ap. Passow
O'Sullivan, J. N., "Notes on Xenophon of Ephesus Book V", JHS 100, 1980, 201–204
—, "Notes on Xenophon of Ephesus Book I", RhM N.F. 125, 1982, 54–58
—, "Notes on Xenophon of Ephesus Book II", RhM N.F. 127, 1984, 266–275

—, "Notes on Xenophon of Ephesus Books III and IV", RhM N.F. 119, 1986, 77–89
—, "Notes on Xenophon of Ephesus" in: Tria Lustra: essays and notes presented to John Pinsent (Liverpool Classical Papers No. 3), ed. H. D. Jocelyn with the assistance of Helena Hurt, Liverpool 1993, 157–161
—, Xenophon of Ephesus: his compositional technique and the birth of the novel (Untersuchungen zur antiken Literatur und Geschichte 44), Berlin–New York 1995 (vide indicem 1 p. 205 s. 'textual points')
Oudendorp, Franz van, in: Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου Κατ' Ἀλφάβητον Ὀνομάτων ἀττικῶν Ἐκλογαί, ex dispositione Nicolai Blancardi, cum vetustis Lamberti Bos et novis defunctorum virorum D. Heinsii, ... et quum maxime virorum ... Franc. Oudendorpii ... animadversionibus. Collegit ... Johannes Stephanus Bernard ..., Lugduni Batavorum 1757, 279 (ad Xen. Eph. 4.2.7)
Palairet, E., Observationes philologico-criticae in sacros Novi Foederis libros, Lugduni Batavorum 1752, 27 (ad Xen. Eph. 1.4.5), 158 (1.7.1), 159 (1.6.2), 407 (2.13.7)
—, Xenophontis Ephesii Ephesiacorum Libri V. De rebus Anthiae et Abrocomae. Interprete Antonio Cocchio Florentino, cum animadversionibus Frid. Ludov. Abreschii, Gratiani de S. Bavone, et Tiberii Hemsterhusii. Curante E. P. qui et suas notas et emendationes adjecit, ..., Londini, ap. Thomam Field. Ex typographis Johannis Haberkorn [specimen tantum est editionis, Xenophontis Eph. 1.1.1–1.1.3 (Ἦν εν Ἐφέσῳ ... – ... καὶ προσηύξαντο pp. 4,6 cum versione Cocchiana in pp. 5 et 7) continens variorumque animadversiones in hanc fabellae particulam; sine anno (obiit Palairet a. 1765). Vide etiam praef. meam pp. XI sq. supra.]
Papanikolaou, A. D., "Chariton und Xenophon von Ephesos. Zur Frage der Abhängigkeit" in: ΧΑΡΙΣ Κωνσταντίνῳ Ι. Βουρβέρῃ, ἀφιέρωμα τῶν μαθητῶν τοῦ ἐπι τῇ ἑξηκονταπενταετηρίδι τοῦ βίου αὐτοῦ, edd. A. Anastassiou, al., ἐν Ἀθήναις 1964, 305–320
—, "Κριτικαὶ παρατηρήσεις εἰς Ξενοφῶντα τὸν Ἐφέσιον", Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν 20, 1969–1970, 351–362
—, "Περὶ τῆς χρονολογήσεως τοῦ Cod. Add. 10378", ibidem 23, 1972–1973, 263–269
—, Chariton-Studien. Untersuchungen zur Sprache und Chronologie der griechischen Romane (Hypomnemata 57), Göttingen 1973, 153–163
Papanicolaou, A. D., Index Xenophontis Ephesii, Athenis 1983
Peerlkamp, P. H., Oratio de Xenophonte Ephesio. Accedit in eundem observationum criticarum specimen, Harlemi 1806, (24)–(48) (denuo express. in: Peerlkamp, P. H., Opuscula oratoria et poetica, Lugduni-Batavorum 1879, 3–14)

Phaves B. (Φάβης, Βασ.), "Ἀνάλεκτα φιλολογικά", Ἀθηνᾶ 27, 1915, 145–155 (149 sq.)

Radermacher, L., Neutestamentliche Grammatik. Das Griechisch des Neuen Testaments in Zusammenhang mit der Volkssprache (Handbuch zum Neuen Testament 1), zweite, erweiterte Auflage, Tübingen 1925, 32 cum adn. 4 (ad 3.11.4), 87 cum adn. 1 (4.2.6) ([1]1911)

Reeve, M. D., "Hiatus in the Greek novelists", CQ n.s. 21, 1971, 514–539 (531–534)

—, JHS 96, 1976, 192 sq. (de ed. Papanik.)

Reiske, J. J., notas mss. de Xen. Eph. reliquit: vide ed. Loc. XXIV adn. 57, ed. Peerlk. (LXI); etiam Reiskens von ihm selbst aufgesetzte Lebensbeschreibung, Leipzig 1783, 175

Richards, H., "Notes on the Erotici Graeci", CR 20, 1906, 20–23 (20, 21)

Rohde, E., Der griechische Roman und seine Vorläufer, Leipzig, 1876, 385 adn. 3 (ad 5.1.7), 394 adn. 4 (3.12.1), 396 adn. 1 (1.6.2), 399 adn. 1 (3.10.4), 401 cum adn. 1 (de Ephesiacorum quae dicitur breviatione), 405 adn. 1 ("Abweichungen vom classischen Sprachgebrauch")

Röhl, Hermann, "Zu griechischen und lateinischen Texten" in: Jahresbericht des Königlichen Dom-Gymnasiums in Halberstadt, Ostern 1896 bis 1897 (Progr.), Halberstadt 1897, 1–18 (17 sq.)

Ruardi(us), Jan: vide ed. Peerlk. (LVII–LX)

Ruiz Montero, Consuelo, "Jenofonte de Éfeso: Ἀβροκόμης o Ἀβροκόμης?", Faventia 3, 1981, 83–88

Salvini, Anton Maria: vide partem II huius bibl. supra, p. XXXII infra et praef. pp. VI–VIII

Sartori, Franco, "L'Egitto di Senofonte Efesio" in: Egitto e storia antica dall' ellenismo all' età araba. Bilancio di un confronto. Atti del colloquio internazionale, Bologna 31 agosto–2 settembre 1987, a cura di Lucia Criscuolo & Giovanni Geraci, Bologna (CLUEB) 1989, 657–669 (659 sq. cum adn. 6, 665–667)

Scarcella, A. M., "Noterelle al romanzo di Senofonte Efesio", Prometheus 3, 1977, 79–86 (80, 85)

Schaefer, G. H., Lamberti Bos Ellipses Graecae [[1]1700 Franeker] ed. G. H. Schaefer, Lipsiae 1808, 687 (ad Xen. Eph. 1.14.7 et 5.12.3; 3.8.5)

—, Gregorii Corinthii ... libri de dialectis ... [vide Bast supra], 169 (ad Xen. Eph. 1.1.2), 215 (3.2.4)

Schmidt, F. W., Beiträge zur Kritik der Griechischen Erotiker, Progr. Neu-Strelitz 1880, 6 adn. 1, 8, 20 sq.

—, "Kritische Studien zu den griechischen Erotikern", Jahrbücher für Classische Philologie 28, 1882, 185–204 (194–200)

Schwartz, J., "Quelques remarques sur les Éphésiaques", AC 54, 1985, 197–203 (201 sq.)

Stephanus, Henricus, Xenophontis omnia quae extant opera, [Genevae] 1561, VII

Struve, [Karl Ludwig] in: Thesaurus Linguae Graecae ab Henrico Stephano constructus ... tertio ediderunt C. B. Hase, G. et L. Dindorfius. Vol. I. Pars altera. Parisiis 1831, s.v. ἀντεξηγέομαι (ad 5.9.10)

Thomamüller, Klaus, "Probleme der Textkritik" in: Grundbegriffe und Hauptströmungen der Linguistik, ed. Christoph Gutknecht, Hamburg 1977, 369–379 (372–377 cum adnn. 9–15 in p. 379, ad 3.2.13)

Tollius, Herman, ap. Gabr. Gottfr. Bredow, Epistolae Parisienses, Lipsiae 1812, 101 (ad 3.9.4); vide etiam Peerlkamp ad finem praefationis suae (1818): "curas etiam habeo criticas Hermanni Tollii ab eo mecum communicatas"

Tosi, Titus, "Schediasma criticum", SIFC 17, 1909, 461–472 (471 sq. ad 1.9.9)

—, Tito, "Sopra un passo di Senofonte Efesio" in: T. T., Scritti di Filologia e di Archeologia a cura di Nicola Terzaghi, Firenze 1957, 183–185 (ad 1.9.9)

Tresling, Anton Haakma, Adversariorum criticorum specimen, Groningae 1792, 34 (ad 1.1.6), 36 (1.2.6; 1.2.7), 51 (1.10.2), 54 (1.12.2), al.

Turasiewicz, Romuald, "Konstrukcje i imiesłowowe w języku Ksenofonta z Efezu" (= "De participii apud Xenophontem Ephesium usu"), Eos 79, 1991, 17–22

—, "Zum Stil des Romanciers Xenophon von Ephesos", Grazer Beiträge 21, 1995, 175–188

Wesseling, Peter, ap. Hemst. (supra, MOC 1735, 55, ad 3.2.13)

Wifstrand, A., EIKOTA: Emendationen und Interpretationen zu griechischen Prosaikern der Kaiserzeit. V. Zu den Romanschriftstellern, Lund 1945, 14–21 (= Bulletin de la Socété Royale des lettres de Lund 1944–1945, II 83–89)

Zagoiannes, D. K. (Ζαγγογιάννης, δ. Κ.), "Κριτικαὶ παρατηρήσεις εἰς Ξενοφῶντα Ἐφέσιον", Ἀθηνᾶ 9, 1897, 3–42

Zanetto, Giuseppe, "La lingua dei romanzieri greci", GIF 42 (N.S. 21), 1990, 233–242 (233–236, 242)

—, "A Senofonte Efesio", SIFC III ser. 13, 1995, 226–230

—, "Textual criticism of Longus and Lessico dei Romanzieri Greci", Groningen Colloquia on the Novel (Groningen, Egbert Forsten) 7, 1996, 19–32 (19 sq.)

Zimmermann, F., "Die Ἐφεσιακά des sog. Xenophon von Ephesos. Untersuchungen zur Technik und Komposition", Würzburger Jahrbücher für die Altertumswissenschaft 4, 1949–1950, 252–286

IV. ALIA IN APPARATV CRITICO CITATA OPERA

Denniston, J. D., The Greek Particles, Oxford ^{2}1954 (saepe denuo express.)
Goodwin, W. W., Syntax of the moods and tenses of the Greek verb, London 1897 (denuo expr. Philadelphia 1992)
LSJ = Liddell, H. G. and Scott, R., A Greek-English Lexicon, Oxford ^{9}1925–1940, revised ... by H. S. Jones
Moulton, J. H. and Milligan, J., The vocabulary of the Greek Testament, London 1930 (denuo expr. Grand Rapids, Michigan 1980)
O'Sullivan, J. N., A Lexicon to Achilles Tatius, Berlin–New York 1980

SIGLA

F	=	Codex Florentinus Laurentianus Conv. Soppr. 627, saec. xiii^2
[ ]		uncis huiusmodi ea inclusa sunt quae delenda esse videntur
⟨ ⟩		huiusmodi ea quae inserenda
( )		auctoris parentheses (v. praef. p. XV adn. 50)
]		lectionem codicis in textum receptam a sequentibus in app. crit. seiungit
* *		stellulae lacunam indicant
† †		crucibus corrupta notantur

VIRI DOCTI IN APPARATV, PLERVMQVE COMPENDIO, LAVDATI

Abr.	Friedrich Ludwig Abresch (observationes in Xen. Eph. annis 1739, 1741, 1745 vulgavit)
Alb.	Johann Alberti (= "Gratianus de S. Bavone"; observationes a. 1733 vulg.)
Arn.	Arnaldus (= Georges d'Arnaud, ob. 1740; coniecturarum eius in mg. exemplaris editionis pr. scriptarum paucas a. 1818 publ. Peerlkamp)
Arnt.	Hermann Arntzen
J.J.D.A. et H.S.V.A.	nescio qui sic tantum ap. Hemst. (1734) notati
Bast	Friedrich Jacob Bast (1796 ap. Loc., 1797)
Bauer	Johannes B. Bauer (1987)
Bernard	Johann Stephan Bernard (1745, 1793)
Blomfield	Charles James Blomfield (1818)
Borgogno	Alberto Borgogno (1979, 1985)
Brunck	Richard François Philippe Brunck (inter annos 1750 et 1796)
Bühler	Winfried Bühler (1994, per litt.)
Bürger	Karl Bürger (1892)
Camph.	Adam Camphuysen (in epist. ad J. Ruardium [1746–1875], quam Peerlkamp a. 1818 laudavit)
Cast.	Luigi Castiglioni (1923, 1929, 1935)

Cat.	Quintino Cataudella (1958)
Charitonides	Chariton Ch. Charitonides (1927)
Cob.	Karl Gabriel (= C. G.) Cobet (1842, ap. Hirschig 1856)
Coc.	Antonio Cocchi (ed. pr. 1726)
Coc. (1728)	exemplar editionis pr. quod Cocchius ad cod. F in Bibl. Cassinensium Florentiae mense Febr. a. 1728 correxit
Coc.$^{v.}$	A. Cocchi in versione sua (1726)
Dal.	Georges Dalmeyda (1926)
Dawe	Roger David Dawe (2001)
Degani	Enzo Degani (1966)
L. Dindorf	Ludwig Dindorf (1824)
Donck.	F. A. L. Donckermann (ap. Peerlkamp 1818)
D'Orv.	Jacques Philippe D'Orville (1750)
ed. Luc.	editio Xenophontis Eph. Lucae a. 1781 emissa vel huius editionis editor
ed. Vind. (1793)	ed. quam Polyzoës Kontou Vindobonae a. 1793 curavit vel Kontou ipse
Erfurdt	Karl Gottlob August Erfurdt (1811; vide Passow, annot. crit. p. 64 ad II 2)
Giangr.	Giuseppe Giangrande (1964)
Guida	Augusto Guida (1975, 1978)
Hägg	Tomas Hägg (1977)
Hemst.	Tiberius Hemsterhuys (1733–35)
Her.	Rudolf Hercher (1858, 1876)
Heyse	Theodor Friedrich Heyse (1867)
Higt	Ernst Willem Higt (E. G. Higtius, ob. 1762; paucas coniecturas ex mg. exemplaris eius editionis pr. a. 1818 publ. Peerlkamp)
Hir.	Willem Adrian Hirschig (G. A. Hirschigius; 1851, 1856; etiam, ut vid., 1855)
Jac.	Christian Friedrich Wilhelm Jacobs (1818, 1821, ap. Passow 1833)
Jack.	John Jackson (1935)
Koen	Gisbert Koen (1766)
Krab.	Johann Georg Krabinger (1820)
Lami	Giovanni Lami (quarto decenn. saec. sept. dec.)
Ljung.	Herman Ljungvik (1930)
Loc.	Aloys Emerich Freiherr von Locella (1796)
Merk.	Reinhold Merkelbach (1959)
Mitsch.	Christoph Wilhelm (= Chr. Guil.) Mitscherlich (1797/8)
Morel	Willy Morel (1963)
Nab.	Samuel Adrian Naber (1873, 1877)
Orelli	Johann Kaspar von Orelli (1814)

Osann	Friedrich Gotthilf Osann (ap. Passow 1833)
Oudendorp	Franz van Oudendorp (1757)
Pal.	Elias Palairet (ob. 1765; ap. Peerlkamp 1818)
Pap.	Antonios Demetrios Papanikolaou (1970, 1973)
Pass.	Franz Ludwig Karl Friedrich Passow (1833)
Peerlk.	Peter Hofman Peerlkamp (1806, 1818)
Radermacher	Ludwig Radermacher (1925)
Reeve	Michael D. Reeve (1971, 1976)
Salv.[1]	Antonio Maria Salvini in apographo codicis F a. 1700 descripto vel hoc apographum ipsum
Salv.[2]	A. M. Salvini in apogr. apographi Salv.[1] supra nominati a. 1722 facto vel hoc alterum apogr. ipsum
Salv.[v.]	A. M. Salvini in versione sua (a. 1723 vulgata)
Schaefer	Gottfried Heinrich Schaefer (1811)
Schmidt	Friedrich Wilhelm Schmidt (1880, 1882)
Schwartz	Jacques Schwartz (1985)
Struve	Karl Ludwig Struve (1831)
Tresl.	Anton Haakma Tresling (1792)
Vertch	William Veitch (1887)
Weigel	Karl Christian Weigel (ap. Loc. 1796)
Wesseling	Peter Wesseling (ap. Hemst. 1735)
Wif.	Albert Wifstrand (1945)
Zag.	D. K. Zagoiannes (δ. Κ. Ζαγγογιάννης; 1897)
Zan.	Giuseppe Zanetto (1995, 1996)
Zimm.	Franz Zimmermann (1950)

QVAE PRAETER VIRORVM NOMINA DOCTORVM IN APPARATV CRITICO BREVIATA SVNT

idem compendium (etiam) pro alia vocis breviatae forma quam hic infra posita stare potest

a. = anno
acc. = accusativus
add. = addidit
adi. = adiectivum
adn(ot). = adnotatio
adscr. = adscripto
adv. = adverbialiter
al. = alii
alt. = alter
anon. = anonymus
ap. = apud
app. crit. = apparatus criticus
asp. = asper
cens. = censuit
cett. = ceteri
cf. = confer
ci. = coniecit / coniectura
cod. = codex
cogit. = cogitavit
coll. = collato
comp. = compendium
coniunx. = coniunxit
corr. = correxit / correctum / correctio
damn. = damnavit
dat. = dativus
def. = defendit
del. = delevit
dext. = dextro
disp. = dispexit
dist. = distinxit
distinct. = distinctio
dub(it). = dubitans
e.c. = exempli causa
ed. = editio
ed. pr. = editio princeps
edd. = editores / editiones
enot. = enotavit
epith. = epitheton
exhib. = exhibet
f. = folium
f. l. = falsa lectio
fin. = finis
fort. = fortasse
gen. = genitivus
gloss. = glossema
hab. = habet
haesit. = haesitans
homoeotel. = homoeoteleuton
imperat. = imperativus
incl. = inclusit
indic. = indicavit
init. = initium
inser. = inseruit
interpol. = interpolatio
interpr. = interpretatus est
interpunct. = interpunctio
interrog. = interrogavit / interrogatio
lac. = lacuna
lect. = lectio
leg. = legit
litt. = littera
loc. = locus
Luc. = Lucensis
mal. = malit
mg. = margo
nec. = necessitas

nom. = nominativus
nostr. = nostrum
not. = notavit
om. = omisit
optat. = optativus
p. = pagina
parenth. = parenthesis
pers. = persona
plur. = pluralis
pos. = posuit
post. = posterior / posteri
pr. = princeps
praec. = praecipue
praepos. = praepositio
prob. = probavit
prop(os). = proposuit
prox. = proximus
r (sine puncto) = recto
ras. = rasura
rec. = recepit
ref. = refero
rei. = reiecit
revoc. = revocavit
saeps. = saepsit
sc. = scilicet
sec. = secundum
secl. = seclusit
seq. = sequens
sim. = simile / similiter
spir. = spiritus
sq. = sequens
sqq. = sequentes
stat. = statuit
subscr. = subscripsit / subscriptus
superscr. = superscriptus
suppl. = supplevit
susp. = suspicatus est
susp(ic). = suspicio
susp. hab. = suspectum habuit
tac. = tacitus/e
trai. = traiecit
transp. = transposuit
transposit. = transpositio
trib. = tribuit
v (sine puncto) = verso
v. = vide / versus (sg.)
vers. = versio
vid. = videtur
voc. = vocativus
voc(av). = vocavit
vol. = voluit
vv. = versus (pl.)

TESTIMONIVM DE XENOPHONTE EPHESIO

Suda s. v. Ξενοφῶν (cf. Adler, III 495; Jacoby, FGrH 419 T1)· Ξενοφῶν,᾿Εφέσιος, ἱστορικός.᾿Εφεσιακά· ἔστι δὲ ἐρωτικὰ βιβλία ε′ περὶ ᾿Αβροκόμου καὶ ᾿Ανθίας· καὶ Περὶ τῆς πόλεως᾿Εφεσίων· καὶ ἄλλα.

ε′ Salv.[1] (f. 82r v. 9), Salv.[v.] (praef.), ed. pr. ('forte leg. ε′'), Loc. (p. 6 adn. 4), al. : ι′ codd.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Ἦν ἐν Ἐφέσῳ ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, Λυκομήδης **1**
ὄνομα. τούτῳ τῷ Λυκομήδει ἐκ γυναικὸς ἐπιχωρίας Θεμιστοῦς
γίνεται παῖς Ἁβροκόμης, μέγα δή τι χρῆμα ὡραιότητι σώματος
ὑπερβαλλούσῃ, ⟨τοσούτου⟩ κάλλους οὔτε ἐν Ἰωνίᾳ οὔτε ἐν ἄλλῃ
γῇ πρότερον γενομένου. οὗτος ὁ Ἁβροκόμης ἀεὶ μὲν καὶ καθ' 2
ἡμέραν εἰς κάλλος ηὔξετο, συνήνθει δὲ αὐτῷ τοῖς τοῦ σώματος
καλοῖς καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθά· παιδείαν τε γὰρ πᾶσαν ἐμελέτα
καὶ μουσικὴν ποικίλην ἤσκει, καὶ θήρα δὲ αὐτῷ καὶ ἱππασία
καὶ ὁπλομαχία συνήθη γυμνάσματα. ἦν δὲ περισπούδαστος 3
ἅπασιν Ἐφεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν ἄλλην Ἀσίαν οἰκοῦσι,
καὶ μεγάλας εἶχον ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας ὅτι πολίτης ἔσοιτο
διαφέρων. προσεῖχον δὲ ὡς θεῷ τῷ μειρακίῳ, καί εἰσιν ἤδη
τινὲς οἳ καὶ προσεκύνησαν ἰδόντες καὶ προσηύξαντο. ἐφρόνει 4
δὲ τὸ μειράκιον ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλα καὶ ἠγάλλετο μὲν καὶ τοῖς τῆς

1-3 librorum titulos litt. cursivis scriptos hic et infra praebet **F**, capitaneis ed. pr., al. || **2** Ἁβροκόμην Hemst. (ad v. 6 infra) : ἀβροκόμην **F** cum spir. leni et -ην, ut semper fere (ἁβρ- tantum 1.1.1 [f. 70v 3 codicis], 1.2 [70v 4], 1.4 [70v 11], 2.2 [70v 20], 3.1 bis [70v 43.44], 4.5 [71r 9], 3.8.1 [75r 43], ἁβρ- ex ἀβρ- mutatum 1.1.6 [70v 15], ἀβρ- ex ἁβρ- 1.2.1 [70v 18]; -ας/αν/α 1.1.1, 1.2, 1.6 / 1.2.1 / 2.4.2 [73r 5], -ος 5.1.1 [76v 29] ubi vide app. crit.) || **5** ἐπιχωρίου Her. || **6** δή Hemst. : δέ **F** (cf. 1.13.4, 5.4.4) : del. Her. || **6-7** ὡρ. σώμ. ὑπερβ. del. Tresling : ὡραιότητι σώμ. ὑπερβαλλούσης post Θεμιστοῦς (v. 5) positum Peerlk. (iam a. 1806) || **7** ⟨τοσούτου⟩ inserui (κάλλους ⟨τοι⟩ούτου pro κ. οὔτε iam Pal., qui mox etiam μὴ pro γῇ legit) || **8** γενόμενον Zag. || **8-9** καθ' ἡμέραν Salv.[1], ed. pr. : καθημέραν **F** (ut etiam 1.14.7, 4.5.4) || **9** αὐτοῦ Pal. || **11** καὶ θήρα δὲ haesit. Jac. (καὶ θήρα [an δὲ retento?] iam Camphuysen) : κιθάρα δὲ **F** : καὶ θήρα τε Higt : θήρα δὲ Peerlk. || **17** καί[2] om. Salv.[1], ed. pr., ex **F** revoc. Cob.

ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μᾶλλον τῷ κάλλει τοῦ σώματος·
πάντων δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα δὴ ἐλέγετο καλά, ὡς ἐλαττόνων
κατεφρόνει καὶ οὐδὲν αὐτῷ, οὐ θέαμα, οὐκ ἄκουσμα ἄξιον
5 Ἁβροκόμου κατεφαίνετο· καὶ εἴ τινα ἢ παῖδα καλὸν ἀκούσαι ἢ
παρθένον εὔμορφον, κατεγέλα τῶν λεγόντων ὡς οὐκ εἰδότων
ὅτι εἷς καλὸς αὐτός. Ἔρωτά γε μὴν οὐδὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεόν,
ἀλλὰ πάντῃ ἐξέβαλεν ὡς οὐδὲν ἡγούμενος, λέγων ὡς οὐκ ἄν
6 ποτε οὐ...τις ἐρασθείη οὐδὲ ὑποταγείη τῷ θεῷ μὴ θέλων· εἰ
δέ που ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἔρωτος εἶδε, κατεγέλα, ἀπέφαινέ τε
ἑαυτὸν Ἔρωτος παντὸς κρείττονα καὶ κάλλει σώματος καὶ
δυνάμει. καὶ εἶχεν οὕτως· ὅπου γὰρ Ἁβροκόμης ὀφθείη, οὔτε
ἄγαλμα κατεφαίνετο οὔτε εἰκὼν ἐπῃνεῖτο.
2 Μηνιᾷ πρὸς ταῦτα ὁ Ἔρως· φιλόνεικος γὰρ ὁ θεὸς καὶ
ὑπερηφάνοις ἀπαραίτητος· ἐζήτει δὲ τέχνην κατὰ τοῦ μειρα-
κίου· καὶ γὰρ καὶ τῷ θεῷ δυσάλωτος ἐφαίνετο. ἐξοπλίσας οὖν
ἑαυτὸν καὶ πᾶσαν δύναμιν ἐρωτικῶν φαρμάκων περιβαλόμενος
2 ἐστράτευεν ἐφ' Ἁβροκόμην. ἤγετο δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιχώριος

21 ἀκούσαι Salv.[1] (ex corr.), ed. pr. : ἀκοῦσαι **F** || **23** ὅτι εἷς καλὸς αὐτός ed. pr. : ὅτι ἔνι καλὸς αὐτός **F** : fort. ὅτι ἐστὶ (ἔνι Salv.[1]) καλὸς αὐτός Salv.[1] mg., Cat. (ἔστι) : ὅτι ἓν καλὸν αὐτός Pass. : ὅ τι εἴη κάλλος Hir. (qui ὅτι ἔνι καλός [sine αὐτός] **F** habere dicit) : ὅτι εἴη εἷς καλὸς αὐτός Her. : ὅτι ἐνίκα ⟨κάλ⟩λει αὐτός Dawe (coll. Il. 9.130, 272; 23.742), quod etiam mihi in mentem venerat, sed νικᾷ Xenophontis ad normam exspectes (vide autem Goodwin § 674) || **24** πάντῃ Loc. : -τη **F** | fort. ἐξέβαλ⟨λ⟩εν Hemst. || **25** οὐ   τις **F** (f. 70v 13) spatio trium litterarum (puncta addidi) inter has voces vacante : οὔτις Salv.[1] : οὗτις ed. pr. (lect. codicis protulit Cob.) : τις Her. : οὐ⟨δέ⟩ τις Cat., cui Pap. οὐ⟨δὲ⟩ εἷς tribuit, quod ipse nescioquo ex fonte legit (pro suo a. 1970 praebuit) : fort. οὐδαμῶς vel οὐδεὶς || **27** κρείττονα Jac. ('praecellere' Coc.[v]) : καλλίονα **F** (quod iam susp. hab. Peerlk.) | κάλλει σώματος Salv.[1] mg., ed. pr. : κάλλους σώματι **F** || **29** καλὸν ἐφαίνετο anon. ap. Peerlk., alii : ⟨καλὸν⟩ κατεφαίνετο (i.e. κα⟨λὸν κα⟩τεφ.) Dal. || **31** ὑπερηφάνοις Salv.[1] mg., Hemst. : ὑπερήφανος **F**, ed. pr. || **34** ἐπ' ἀβρ. **F** spir. nominis mutato (vide ad v. 2 supra)

ἑορτή· ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερόν (στάδιοι δέ εἰσιν ἑπτά) ἔδει
[δὲ] πομπεύειν πάσας τὰς ἐπιχωρίους παρθένους κεκοσμημένας
πολυτελῶς καὶ τοὺς ἐφήβους, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν εἶχον τῷ
Ἀβροκόμῃ. ἦν δὲ αὐτὸς περὶ τὰ ἑξκαίδεκα ἔτη καὶ τῶν ἐφήβων
προσήπτετο καὶ ἐν τῇ πομπῇ τὰ πρῶτα ἐφέρετο. πολὺ δὲ πλῆθος 3
ἐπὶ τὴν θέαν ⟨παρῆν⟩, πολὺ μὲν ἐγχώριον, πολὺ δὲ ξενικόν·
καὶ γὰρ ἔθος ἦν ⟨ἐν⟩ ἐκείνῃ τῇ πανηγύρει καὶ νυμφίους ταῖς
παρθένοις εὑρίσκεσθαι καὶ γυναῖκας τοῖς ἐφήβοις. παρῄεσαν 4
δὲ κατὰ στίχον οἱ πομπεύοντες· πρῶτα μὲν τὰ ἱερὰ καὶ δᾷδες
καὶ κανᾶ καὶ θυμιάματα· ἐπὶ τούτοις ἵπποι καὶ κύνες καὶ σκεύη
κυνηγετικὰ †ὧδρί† πολεμικά, τὰ δὲ πλεῖστα εἰρηνικά. ** ἑκάστη
δὲ αὐτῶν οὕτως ὡς πρὸς ἐραστὴν ἐκεκόσμητο. ἦρχε δὲ τῆς τῶν 5
παρθένων τάξεως Ἀνθία, θυγάτηρ Μεγαμήδους καὶ Εὐίππης,
ἐγχωρίων. ἦν δὲ τὸ κάλλος τῆς Ἀνθίας οἷον θαυμάσαι καὶ πολὺ
τὰς ἄλλας ὑπερεβάλετο παρθένους. ἔτη μὲν ὡς τεσσαρεσκαί-

35-6 legi et distinxi cum Osann (sic fere iam Peerlk., δὲ post ἔδει perperam retento) : post ἑορτή, ἱερόν et ἑπτά dist. **F**, alii aliter : ἔδει δὲ πομπεύειν ante ἀπὸ transp. Jack. vocibus στάδιοι … ἑπτά uncinis ut parenth. inclusis | post ἑορτὴ non nulla excidisse verisimile esse cens. Dal. || **40** ⟨παρῆν⟩ hic supplevi (pro πολὺ v. 39 legi vol. Zag.) || **41** ⟨ἐν⟩ haesit. Hemst., rec. Loc. || **44** κανᾶ ed. pr. : κανά **F** (et Salv.[1] circumflexu quem primo scripserat deleto) || **45** ὧδρί (sic etiam Salv.[1]) **F** (70v 24 in fin.; ὧδε sec. Cob. ap. Hir.) cruce in mg. dext. adscripta : cruces apposui : f(ort). ὧν δὲ τινά. [sic] ἤ. ὧν τὰ μὲν Salv.[1] mg. : τὰ μὲν edd. usque ad Hir. : lac. post κυνηγετικὰ stat. Hir. (κ.* τὰ μὲν), Her. (κ. ** ὧδε : fort. κ., ⟨καὶ ὅπλα⟩, τὰ μὲν π. iam Pass.) : κ., εἶτα δὲ ⟨ὀχήματα (vel fort. ἅρματα) τὰ μὲν⟩ π. Zag. : κ., ⟨ἔστι δ' ἃ καὶ⟩ π. Jack. | lac. ante ἑκάστη (de qua iam cogitaverat Hemst.) statuendam cens. Peerlk. (a. 1806 : ⟨εἶτα παρθένοι⟩ vel simile quid; plura vult Krab.), Cob., Zag. (⟨ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις ἡ τῶν παρθένων τάξις⟩) || **45-8** voces ἑκάστη … ἐκεκόσμητο post ἐγχωρίων transp. Hemst., post τάξεως notis parentheseos seclusas melius Jack. || **47** Ἀνθία ed. pr. : ἄνθια **F** (hic tantum, alibi ἀνθία), Salv.[1] (accentu super ι deleto) : Ἄνθεια Cob., ut vid. (pro lect. codicis hab. Hir., qui hanc formam ubique rec. quemque secutus est Her.) | μεγαμήδους hic **F**, alibi (1.5.6, 10.7, 10.10, 3.5.8) μετα- , pro quo ubique Μεγα- ed. pr. (praeeunte 1.5.6 Salv.[1], ubique praeter 3.5.8 Salv.[v]) || **49** ὑπερεβάλ⟨λ⟩ετο ed. Luc. | τέσσαρα καὶ δέκα ed. pr.

δεκα ἐγεγόνει, ἤνθει δὲ αὐτῆς τὸ σῶμα ἐπ’ εὐμορφίᾳ, καὶ ὁ τοῦ
6 σχήματος κόσμος πολὺς εἰς ὥραν συνεβάλετο· κόμη ξανθή,
ἡ πολλὴ καθειμένη, ὀλίγη πεπλεγμένη, πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων
φορὰν κινουμένη· ὀφθαλμοὶ γοργοί, φαιδροὶ μὲν ὡς καλῆς,
φοβεροὶ δὲ ὡς σώφρονος· ἐσθὴς χιτὼν ἁλουργής, ζωστὸς
εἰς γόνυ, μέχρι βραχιόνων καθειμένος, νεβρὶς περικειμένη·
ὅπλα γωρυτὸς ἀνημμένος, τόξα, ἄκοντες φερόμενοι, κύνες
7 ἑπόμενοι. πολλάκις αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τεμένους ἰδόντες Ἐφέσιοι
προσεκύνησαν ὡς Ἄρτεμιν. καὶ τότ’ οὖν ὀφθείσης ἀνεβόησε
τὸ πλῆθος, καὶ ἦσαν ποικίλαι παρὰ τῶν θεωμένων φωναί, τῶν
μὲν ὑπ’ ἐκπλήξεως τὴν θεὸν εἶναι λεγόντων, τῶν δὲ ἄλλην
τινὰ ὑπὸ τῆς θεοῦ * πεποιημένην. προσηύχοντο δὲ πάντες καὶ
προσεκύνουν καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῆς ἐμακάριζον, ἦν δὲ δια-
8 βόητος τοῖς θεωμένοις ἅπασιν Ἀνθία ἡ καλή. ὡς δὲ παρῆλθε
τὸ τῶν παρθένων πλῆθος, οὐδεὶς ἄλλο τι ἢ Ἀνθίαν ἔλεγεν.
ὡς δὲ Ἁβροκόμης μετὰ τῶν ἐφήβων ἐπέστη, τοὐνθένδε, καίτοι
καλοῦ ὄντος τοῦ κατὰ τὰς παρθένους θεάματος, πάντες
ἰδόντες Ἁβροκόμην ἐκείνων ἐπελάθοντο, ἔτρεψαν δὲ τὰς
ὄψεις ἐπ’ αὐτὸν βοῶντες ἀπὸ τῆς θέας ἐκπεπληγμένοι, „καλὸς
Ἁβροκόμης“ λέγοντες „καὶ οἷος οὐδὲ εἷς καλοῦ μίμημα θεοῦ“.
9 ἤδη δέ τινες καὶ τοῦτο προσέθεσαν· „οἷος ἂν γάμος γένοιτο
Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας“.

51 an πολύ? Hemst. (‘*nonnihil* ... addiderat’ Coc.[v]) | συνεβάλ⟨λ⟩ετο ed. Luc. || **53** καλῆς scripsi (cf. Aristaenet. 1.10.7–8 Maz.): κόρης **F**, quod valde susp. hab. Schmidt (qui ἐρώσης vel ἐρωτικῆς coll. 1.9.7 propos., male) **56** ὅπλα ante γωρυτός transp. Peerlk. (iam a. 1806), post τόξα hab. **F** (cf. 1.10.10, 2.13.3, 3.12.5, 4.5.6, 5.4.11, 9.9, 15.4), del. Her., crucibus participium vel adiectivum desiderans damn. Cast., qui postea τόξα ὅπλα del. | fort. post τόξα etiam lac. amisso participio statuenda est || **59** voces παρὰ τῶν eodem atramento quo etiam σπε (v. 154; cf. v. 157) denuo in cod. (70v 33) formatae sunt || **61** lac. statui (e. c. ⟨παραπλήσιον [vel παρόμοιον] ἑαυτῇ⟩) | πεποιημένην Salv.[1] mg. (haesit.), Giangr. : περιποιημένην **F** : περιεπομένην Hemst., cui etiam περιποθουμένην in mentem venit : παραπεποιημένην Abr. : an παρωμοιουμένην? Loc. (‘sibi adsimilatam’) : fort. πεμπομένην vel παραπεμπομένην Cast. : πεπεμμένην Nab. et olim ego (sine lac.) : alii alia

Καὶ ταῦτα ἦν πρῶτα τῆς Ἔρωτος τέχνης μελετήματα. ταχὺ
μὲν δὴ εἰς ἑκατέρους ἡ περὶ ἀλλήλων ἦλθε δόξα, καὶ ἥ τε
Ἀνθία τὸν Ἁβροκόμην ἐπεθύμει ἰδεῖν, καὶ ὁ τέως ἀνέραστος
Ἁβροκόμης ἤθελεν Ἀνθίαν ἰδεῖν.

Ὡς οὖν ἐτετέλεστο μὲν ἡ πομπή, ἦλθον δὲ εἰς τὸ ἱερὸν 3
θύσοντες ἅπαν τὸ πλῆθος καὶ ὁ τῆς πομπῆς κόσμος ἐλέλυτο,
ᾔεσαν δὲ ἐς ταὐτὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔφηβοι καὶ παρθένοι,
ἐνταῦθα ὁρῶσιν ἀλλήλους, καὶ ἁλίσκεται Ἀνθία ὑπὸ τοῦ
Ἁβροκόμου, ἡττᾶται δὲ ὑπὸ Ἔρωτος Ἁβροκόμης καὶ ἐνεώρα τε
συνεχέστερον τῇ κόρῃ καὶ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὄψεως ἐθέλων οὐκ
ἐδύνατο, κατεῖχε δὲ αὐτὸν ἐγκείμενος ὁ θεός. διέκειτο δὲ καὶ 2
Ἀνθία πονήρως, ὅλοις μὲν καὶ ἀναπεπταμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς
τὸ Ἁβροκόμου κάλλος εἰσρέον δεχομένη, ἤδη δὲ καὶ τῶν
παρθένοις πρεπόντων καταφρονοῦσα· καὶ γὰρ ἐλάλησεν ἄν
τι, ἵνα Ἁβροκόμης ἀκούσῃ, καὶ μέρη τοῦ σώματος ἐγύμνωσεν
ἂν τὰ δυνατά, ἵνα Ἁβροκόμης ἴδῃ. ὁ δὲ αὐτὸν ἐδεδώκει πρὸς
τὴν θέαν καὶ ἦν αἰχμάλωτος τοῦ θεοῦ.

Καὶ τότε μὲν θύσαντες ἀπηλλάττοντο λυπούμενοι καὶ τῷ 3
τάχει τῆς ἀπαλλαγῆς μεμφόμενοι· ἀλλήλους βλέπειν ἐθέλοντες,
ἐπιστρεφόμενοι καὶ ὑφιστάμενοι πολλὰς προφάσεις διατριβῆς
ηὕρισκον. ὡς δὲ ἦλθον ἑκάτερος παρ' ἑαυτόν, ἔγνωσαν τότε 4
οἷ κακῶν ἐγεγόνεισαν, καὶ ἔννοια ἑκάτερον ὑπῄει τῆς ὄψεως
θατέρου καὶ ὁ ἔρως ἐν αὐτοῖς ἀνεκαίετο καὶ τὸ περιττὸν τῆς
ἡμέρας αὐξήσαντες τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπειδὴ εἰς ὕπνον ᾔεσαν,
ἐν ἀθρόῳ γίνονται τῷ δεινῷ, καὶ ὁ ἔρως ἐν ἑκατέροις ἦν
ἀκατάσχετος.

72 ⟨τὰ⟩ πρῶτα Brunck, Jac. (haesit.) ('*i* primi' Salv.[v]) ‖ **76** μὲν **F** (μέν 70v 41 in fin. versus), om. Salv.[1], edd. ‖ **79** spiritus vocis ὁρῶσιν e leni in cod. correctus est | Ἄνθεια ⟨μὲν⟩ Cob. ‖ **85** πρεπόντων Salv.[1] mg., ed. pr. : παρεπόντων **F** ‖ **87** αὑτὸν ed. pr. : αὐτὸν **F** ‖ **90** ⟨καὶ⟩ ἀλλήλους Her. ('se*que*' Coc.[v]) | an (etiam) ἔτι amissum? ‖ **91** an ἐφιστάμενοι? ‖ **93** ἑκάτερον Guida : ἕκαστον **F** (primus disp. Guida), vix recte (sed cf. D.H. 3.2, P. Oxy. 1278.24 et LSJ s.v. II 2) (ἐκείνους in cod. leg. Cob., pro quo iam ἑκατέρους propos. Bürger : αὐτοὺς Salv.[1], ed. pr.) ‖ **94** ἀνεκαίετο Hemst. : ἐνεκαίετο **F** (cf. 5.15.2)

4 Λαβὼν δὴ τὴν κόμην ὁ Ἁβροκόμης καὶ σπαράξας ⟨καὶ
περιρρηξάμενος⟩ τὴν ἐσθῆτα „φεῦ μοι τῶν κακῶν" εἶπε,
„τί πέπονθα δυστυχής; ὁ μέχρι νῦν ἀνδρικὸς Ἁβροκόμης, ὁ
καταφρονῶν Ἔρωτος, ὁ τῷ θεῷ λοιδορούμενος ἑάλωκα καὶ
νενίκημαι καὶ παρθένῳ δουλεύειν ἀναγκάζομαι, καὶ φαίνεταί
2 τις ἤδη καλλίων ἐμοῦ καὶ θεὸν Ἔρωτα καλῶ. ὢ πάντα ἄνανδρος
ἐγὼ καὶ πονηρός. οὐ καρτερήσω νῦν; οὐ μενῶ γεννικός; οὐκ
ἔσομαι κρείττων Ἔρωτος; νῦν οὐδὲν ὄντα θεὸν νικῆσαί με
3 δεῖ. καλὴ παρθένος. τί δέ; τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς, Ἁβροκόμη,
εὔμορφος Ἀνθία, ἀλλ', ἐὰν θέλῃς, οὐχὶ σοί. δεδόχθω ταῦτα.
οὐκ ἂν Ἔρως ποτέ μου κρατήσαι."
4 Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο
καὶ εἷλκεν ἀντιπίπτοντα καὶ ὠδύνα μὴ θέλοντα. οὐκέτι δὴ
καρτερῶν, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν „νενίκηκας" εἶπεν, „Ἔρως.
μέγα σοι τρόπαιον ἐγήγερται κατὰ Ἁβροκόμου τοῦ σώφρονος.
5 ἱκέτην ἔχε κα⟨ὶ⟩ σῶσον τὸν ἐπὶ σὲ καταπεφευγότα τὸν πάντων
δεσπότην. μή με περιίδῃς μηδὲ ἐπὶ πολὺ τιμωρήσῃ τὸν θρασύν.
ἄπειρος ὤν, Ἔρως, ἔτι τῶν σῶν ὑπερηφάνουν· ἀλλὰ νῦν
Ἀνθίαν ἡμῖν ἀπόδος· γενοῦ μὴ πικρὸς μόνον ἀντιλέγοντι, ἀλλ'
εὐεργέτης ἡττωμένῳ θεός."

98-9 ⟨καὶ περιρρηξάμενος⟩ suppl. Nab. : ⟨περιρρηξάμενός τε⟩ Hemst. (sim. iam Salv.[v]) ‖ **100** ⟨ὁ⟩ δυστυχής Her., sed cf. 2.8.1, 3.5.3, 5.8.4, 8.7 ‖ **103** ὢ Mitsch. tac. : ὦ **F** ‖ **104** ἐγώ **F** (70v 55 in fin.) habere mihi videtur (ci. Pass.), ἔτι ceteris qui cod. inspexerunt | γεννικός Salv.[1] (alt. ν superscr. : fort. νενικηκώς Salv.[1] mg. : γεννικῶς ed. pr.), Loc. : γενικὸς **F** (enot. Weigel) ‖ **105** κρείττων Hemst. : καλλίων **F** (e καλλίων v. 103 ortum) | οὐδὲν] οὐδὲ Hemst., sed cf. 1.1.5 (v. 24) ‖ **106** post δεῖ interrog. Salv.[1] (punctum hab. ed. pr.), Hemst. | an καλὴ ⟨ἡ⟩? | post δὲ nullam distinctionem hab. **F**, notam interrog. ed. pr. ‖ **108** ποτ' ἐμοῦ Zag. ‖ **113** ἔχε κα⟨ὶ⟩ σῶσον τὸν scripsi (ἔχεις· σῶσον τὸν [vel σὸν] iam Hemst.), cf. 2.4.2, 5.4.6 : ἔχεις ἄσωτον σὸν **F** (susp. hab. Salv.[1], Ἄσωτος in mg. adscr.) : fort. ἔχεις· ἀλλὰ σῶσον τὸν Jac. (sic fere etiam Zag., cum νῦν pro σὸν) : fort. ἔχεις ἄσωτον τὸν Pass. : possis ἔχεις ἄσωτον, [σὸν] ‖ **114** μηδὲ ἐπὶ πολὺ Salv.[1], ed. pr. : μὴ δὲ ἐπιπολὺ **F** | πολὺ] exspectes πλέον, cf. 1.15.4, 4.6.5 ‖ **116** Ἀνθίαν Salv.[1] mg. (haesit.), ed. pr. : ἀνθίας **F** | ἀντιλέγοντι def. Ljung., Cat. : ἀντέχοντι Schmidt coll. 2.13.8

Ταῦτα ἔλεγεν, ὁ δὲ Ἔρως ἔτι ὠργίζετο καὶ μεγάλην τῆς
ὑπεροψίας ἐνενοεῖτο τιμωρίαν [τὸ] πράξασθαι τὸν Ἁβροκόμην.
διέκειτο δὲ καὶ ἡ Ἀνθία πονήρως καὶ οὐκέτι φέρειν δυναμένη 6
ἐπεγείρει ἑαυτήν, πειρωμένη τοὺς παρόντας λανθάνειν. „τί"
φησιν „ὢ δυστυχὴς πέπονθα; παρθένος παρ' ἡλικίαν ἐρῶ
καὶ ὀδυνῶμαι καινὰ καὶ κόρῃ μὴ πρέποντα. ἐφ' Ἁβροκόμῃ
μαίνομαι, καλῷ μέν, ἀλλ' ὑπερηφάνῳ. καὶ τίς ἔσται ὁ τῆς 7
ἐπιθυμίας ὅρος καὶ τί τὸ πέρας τοῦ κακοῦ; σοβαρὸς οὗτος
ἐρώμενος, παρθένος ἐγὼ φρουρουμένη. τίνα βοηθὸν λήψομαι;
τίνι πάντα κοινώσομαι; ποῦ δὲ Ἁβροκόμην ὄψομαι;"
Ταῦτα ἑκάτερος αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς ὠδύρετο, εἶχον δὲ 5
πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς
ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες. ὡς δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ᾔει μὲν
Ἁβροκόμης ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσματα, ᾔει δὲ ἡ παρθένος ἐπὶ
τὴν ἐξ ἔθους θρησκείαν τῆς θεοῦ. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ σώματα 2
ἐκ τῆς παρελθούσης νυκτὸς πεπονηκότα καὶ τὸ βλέμμα ἄθυμον
καὶ οἱ χρῶτες ἠλλαγμένοι. καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ ἐγίνετο καὶ πλέον
οὐδὲν αὐτοῖς ἦν. ἐν τούτῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς θεοῦ διημερεύοντες 3
ἐνεώρων ἀλλήλοις, εἰπεῖν τὸ ἀληθὲς φόβῳ πρὸς ἑκατέρους
αἰδούμενοι. τοσοῦτο δέ· ἐστέναξεν ἄν ποτε Ἁβροκόμης καὶ
ἐδάκρυσε καὶ προσηύχετο τῆς κόρης ἀκουούσης ἐλεεινῶς· ἡ 4
δὲ Ἀνθία ἔπασχε μὲν τὰ αὐτά, πολὺ δὲ μείζονι τῇ συμφορᾷ
κατείχετο, εἰ δέ ποτε ἄλλας παρθένους ἢ γυναῖκας ἴδοι βλε-
πούσας εἰς ἐκεῖνον (ἑώρων δὲ ἅπασαι Ἁβροκόμην), δήλη ἦν
λυπουμένη, μὴ παρευδοκιμηθῇ φοβουμένη. εὐχαὶ δὲ αὐτοῖς

119 ἐνενόει Her. hic et 3.5.2 | τὸ secl. Cast. (1929) (an hoc τὸ ex -το vocis ἐνενοεῖτο aliqua ortum est?) : εἰσπράξασθαι (pro τὸ πρ.) ed. pr. (fort. εἰσ Salv.[1] mg., sine dubio pro τὸ, quamquam nihil in textu hic notatum est) || **121** παρόντας] πατέρας Jack. || **122** ὢ scripsi : ὦ **F** || **123** ἐπ' ἀβροκόμη **F**, vide ad v. 2 supra || **127** πάντα] τἀμὰ vel ταῦτα Jac. || **134** ἐπὶ πολὺ (sic etiam 1.4.5, 3.2.14, 5.13.5) Salv.[1], ed. pr. : ἐπιπολὺ ubique **F** || **134-7** καὶ τοῦτο … αὐτοῖς ἦν post αἰδούμενοι collocandum cens. Mitsch., adstipulavit Jack. || **137** post δέ sic dist. Her., commate iam Hemst. || **138** προσηύχετο Her. (προσεύχετο iam haesit. Abr.) : προσείχετο **F** (susp. hab. Hemst.), fort. e κατείχετο (v. 140) ortum || **141** ⟨εἰς⟩ Ἁβρ. Hemst., fort. recte

ἑκατέροις ἦσαν πρὸς τὴν θεὸν κοινῇ, λανθάνουσαι μέν, ἀλλὰ
ἐγίνοντο ὅμοιαι.
5 Χρόνου δὲ προϊόντος οὐκέτι τὸ μειράκιον ἐκαρτέρει, ἤδη δὲ
αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιστο καὶ ἡ ψυχὴ καταπεπτώκει, ὥστε
ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τὸν Λυκομήδην καὶ τὴν Θεμιστὼ γεγονέναι,
οὐκ εἰδότας μὲν ὅ τι εἴη τὸ συμβαῖνον Ἁβροκόμῃ, δεδοικότας
6 δὲ ἐκ τῶν ὁρωμένων. ἐν ὁμοίῳ δὲ φόβῳ καὶ ὁ Μεγαμήδης καὶ
ἡ Εὐίππη καὶ περὶ τῆς Ἀνθίας καθειστήκεισαν, ὁρῶντες αὐτῆς
τὸ μὲν κάλλος μαραινόμενον, τὴν δὲ αἰτίαν οὐ φαινομένην
τῆς συμφορᾶς. εἰς τέλος εἰσάγουσι παρὰ τὴν Ἀνθίαν μάντεις
7 καὶ ἱερέας, ὡς εὑρήσοντας λύσιν τοῦ δεινοῦ. οἱ δὲ ἐλθόντες
ἔθυόν τε ἱερεῖα καὶ ποικίλα ἐπέσπενδον καὶ ἐπέλεγον φωνὰς
βαρβαρικάς, ἐξιλάσκεσθαί τινας λέγοντες δαίμονας, καὶ προσ-
8 εποιοῦν⟨το⟩ ὡς εἴη τὸ δεινὸν ἐκ τῶν ὑποχθονίων θεῶν. πολλὰ
δὲ καὶ ὑπὲρ Ἁβροκόμου οἱ περὶ τὸν Λυκομήδην ἔθυόν τε καὶ
ηὔχοντο, λύσις δὲ οὐδεμία τοῦ δεινοῦ οὐδὲ ἑτέρῳ αὐτῶν
9 ἐγίνετο, ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ ἔρως ἀνεκαίετο. ἔκειντο μὲν δὴ
ἑκάτεροι νοσοῦντες, πάνυ ἐπισφαλῶς διακείμενοι, ὅσον οὐδέπω
τεθνήξεσθαι προσδοκώμενοι, κατειπεῖν αὐτῶν τὴν συμφορὰν
μὴ δυνάμενοι. τέλος πέμπουσιν οἱ πατέρες ἑκατέρων εἰς θεοὺς
μαντευσόμενοι τήν τε αἰτίαν τῆς νόσου καὶ τὴν ἀπαλλαγήν.
6 Ὀλίγον δὲ ἀπέχει τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος,
διάπλουν ἀπὸν Ἐφέσου σταδίων ὀγδοήκοντα. ἐνταῦθα οἱ παρ'

146 καταπεπτώκει Cob. : καταπέπτωκεν **F** || **150** καὶ non hab. Brunck, abesse mal. Jac. (om. Salv.[v], Coc.[v]) || **152** [εἰς] τέλος ⟨δ'⟩ εἰσάγ. Her. || **154** litterae σπε vocis ἐπέσπενδον in cod. (71r 28) denuo formatae sunt (cf. ad 1.2.7) || **155** προσεποιοῦν⟨το⟩ Hemst. ('fingevano' Salv.[v], 'fingunt' Coc.[v]) : προσεποίουν **F** : προσετίθουν D'Orv. : προσεπεῖπον Giangr. || **157** littera υ vocis ὑπὲρ eodem atramento ex οι in cod. (71r 29) est correcta quo etiam σπε in v. 154 supra reformatum est || **161** αὐτῶν Lami, Pass. : αὐτῶν **F** (apud Nostrum exspectes τὴν αὐτ. συμφ., sed vide 5.10.12, 15.3) || **162** τέλος ⟨δὲ⟩ Pal. | θεούς, cf. Plu. Mor. 245c (θεοῦ ci. Meziriacus)] θεοῦ Cob., fort. recte || **165** διάπλουν ἀπὸν Salv.[1] mg. (haesit.), ed. pr. (distinct. post Ἀπόλλωνος deleta; comma ante διάπλουν Loc. debetur) : διάπλους ἀπὸν **F** : διάπλουν ἀπὸ Brunck : διάπλους ἀπ' Cob.

ἑκατέρων ἀφικόμενοι δέονται τοῦ θεοῦ ἀληθῆ μαντεύσασθαι.
ἐληλύθεσαν δὴ κατὰ ταὐτά, χρᾷ δέ ὁ θεὸς κοινὰ ἀμφοτέροις 2
τὰ μαντεύματα ἐμμέτρως. τὰ ⟨δὲ⟩ ἔπη τάδε·

Τίπτε ποθεῖτε μαθεῖν νούσου τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν;
ἀμφοτέρους μία νοῦσος ἔχει· λύσις ἔνθεν ἔνεστι.
δεινὰ δ' ὁρῶ τοῖσδεσσι πάθη καὶ ἀνήνυτα ἔργα·
ἀμφότεροι φεύξονται ὑπεὶρ ἅλα λυσσοδίωκτοι,
δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι παρ' ἀνδράσι μιξοθαλάσσοις,
καὶ τάφος ἀμφοτέροις θάλαμος καὶ πῦρ ἀίδηλον.
ἀλλ' ἔτι που μετὰ πήματ' ἀρείονα πότμον ἔχουσι
καὶ ποταμοῦ Νείλου παρὰ ῥεύμασιν Ἴσιδι σεμνῇ
σωτείρῃ μετόπισθε παριστᾶσ' ὄλβια δῶρα.

Ταῦτα ὡς ἐκομίσθη τὰ μαντεύματα εἰς Ἔφεσον, εὐθὺς μὲν 7
οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν ἐν ἀμηχανίᾳ καὶ τὸ δεινὸν ὅ τι ἦν πάνυ
ἠπόρουν, συμβάλλειν δὲ τὰ τοῦ θεοῦ λόγια οὐκ ἐδύναντο·

166 μαντεύσασθαι **F**, Salv.[1], revoc. Guida : μαντεύεσθαι edd. || **167** ταὐτά Hemst. ('easdem ob causas'; cf. 'insieme' Salv.[v]) : ταῦτα **F** || **168** ⟨δ'⟩ add. Her. (⟨δὲ⟩ scripsi codicis saltem ad modum) || **170** ἔνεστι scripsi : ἀνέστη **F** : fort. ἀνυστή Abr. ('λύσις ἔνθεν ἀνέστη omnino corrupta' iam Hemst.) || **172** λῃστοδίωκτοι Hemst., vix recte || **173** δεσμὰ ed. pr. : δεινὰ **F** (e v. 171 male iteratum) || **174** vel ἔσται subaudiendum vel potius lac. statuendam (utrum ante an post v. 175 non dicit) cens. Dawe || **174.176.177** (vv. 6–8 oraculi in cod.) del. Zimm. (cf. ad vv. 181–2 infra) || **175** versum huc trai. Pass. (in adnot., ubi lege 'v. 9 ante v. 7.8'), Merk. : post v. 177 hab. **F** || **176-7** his versibus magna videbatur iam Hemst. labes insedisse || **176** Νείλου ut gloss. damn. Hemst. epith. aliquod vocis ποταμοῦ desiderans : fort. ἱεροῦ Loc. : κλεινοῦ Pal. : δεινοῦ (vel δεινοῖς) Tresling : σταυρὸς (iam a. 1806) Peerlk. dist. post ῥεύμασιν posita : fort. δίου Jac. : θείου Cat. | Ἴσιδι Salv.[1] mg., ed. pr. : ἴσσιδι **F** : nomen deae Xenophontis esse negavit Her. : δαίμονι Merk. (i. e. ῥεύμασι δ.) || **177** ὄλβια σωτείρῃ μετόπισθεν στήσατε δῶρα Pal. | παριστᾶσ' Pass. (in adn.) : παραστῆς **F** (fort. παραστῆσ' [sic] Salv.[1] mg.) : παρίστασ' Merk. : fort. παρίστατ' (sc. imperat. παρίστατε), sed ad ἔχουσι καὶ aptius παριστᾶσ' convenit (de praesentis temporis usu vide Goodwin § 32)

οὔτε γὰρ τίς ἡ νόσος οὔτε τίς ἡ φυγὴ οὔτε τίνα τὰ δεσμὰ οὔτε
ὁ τάφος τίς οὔτε ὁ ποταμὸς τίς οὔτε τίς ἡ ἐκ τῆς θεοῦ βοήθεια.
2 ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς πολλὰ βουλευομένοις παραμυθήσασθαι
τὸν χρησμὸν ὡς οἷόν τε καὶ συζεῦξαι γάμῳ τοὺς παῖδας, ὡς
τοῦτο καὶ τοῦ θεοῦ βουλομένου δι' ὧν ἐμαντεύσατο. ἐδόκει
δὴ ταῦτα καὶ διέγνωσαν μετὰ τὸν γάμον ἐκπέμψαι χρόνῳ τινὶ
ἀποδημήσοντας αὐτούς.
3 Μεστὴ μὲν ἤδη ἡ πόλις ἦν τῶν εὐωχουμένων, πάντα δ' ἦν
ἐστεφανωμένα καὶ διαβόητος ὁ μέλλων γάμος, ἐμακαρίζετο
δὲ ὑπὸ πάντων ὁ μὲν οἵαν ἄξεται γυναῖκα Ἀνθίαν, ἡ δὲ οἵῳ
4 μειρακίῳ συγκατακλιθήσεται. ὁ δὲ Ἁβροκόμης ὡς ἐπύθετο
καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὸν γάμον, ἐπὶ μὲν τῷ τὴν Ἀνθίαν ἕξειν
μεγάλως ἔχαιρεν, ἐφόβει δὲ αὐτὸν οὐδὲν τὰ μεμαντευμένα,
ἀλλ' ἐδόκει παντὸς εἶναι δεινοῦ τὰ παρόντα ἡδίονα. κατὰ
ταὐτὰ δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἥδετο μὲν ὅτι Ἁβροκόμην ἕξει, τίς δὲ ἡ
φυγὴ ἢ τίνες αἱ συμφοραὶ κατεφρόνει, πάντων τῶν ἐσομένων
κακῶν Ἁβροκόμην ἔχουσα παραμυθίαν.
8 Ὡς οὖν ἐφέστηκεν ὁ τῶν γάμων καιρός, παννυχίδες ἤγοντο
καὶ ἱερεῖα πολλὰ ἐθύετο τῇ θεῷ. καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐκτετέλεστο,
ἡκούσης τῆς νυκτὸς (βραδύνειν δὲ πάντα ἐδόκει Ἁβροκόμῃ
καὶ Ἀνθίᾳ) ἦγον τὴν κόρην εἰς τὸν θάλαμον μετὰ λαμπάδων,
τὸν ὑμέναιον ᾄδοντες, ἐπευφημοῦντες, καὶ εἰσαγ⟨αγ⟩όντες
2 κατέκλινον. ἦν δὲ αὐτοῖς ὁ θάλαμος πεποιημένος· κλίνη χρυσῆ

181-2 οὔτε ὁ τ. τίς οὔτε ὁ π. τίς pro interpol. hab. Zimm. (vide ad vv. 174.176.177 supra) || **182** οὔτε τίς ἢ ἐκ τοῦ θεῶν ⟨ἡ⟩ β. Her. (vide ad v. 176 supra) | τῆς Abr. : τοῦ **F**, def. Zimm. ad Apoll. ref. || **185** βουλομένου Hir. (1851; in ed. autem Cobeto tribuit) ('fusse la voluntà d'' Salv.[v]) : βουλευομένου **F** (e βουλευομένοις v. 183 ortum) || **190** ⟨τὴν⟩ Ἀνθίαν Brunck (commate post γυναῖκα posito; τὴν [om. Brunck] γυν. Ἀνθ. Salv.[1], ed. pr.; lect. cod. enot. Weigel), Cast. (dubit.) : Ἀνθίαν del. Her. || **194-5** κατὰ ταὐτὰ Abr. : μετὰ ταῦτα **F** (def. Pass.) || **198** παννυχίδες **F** : καὶ π. Salv.[1], edd. || **202** εἰσαγ⟨αγ⟩όντες Brunck, Jac. (coll. 1.8.3) : εἰσάγοντες **F** || **203** αὐτοῖς **F** : οὕτως Hemst. : fort. αὐτοῖς ⟨οὕτως⟩ Loc. | ⟨οὕτως⟩ πεποιημένος Cob. : fort. ⟨οὕτως⟩ παρεσκευασμένος (παρεσκ. Pap. Hemsterhusio [et Ljungvikio] falso trib. quo ex fonte nescio)

στρώμασιν ἔστρωτο πορφυροῖς καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης Βαβυλωνία
ἐπεποίκιλτο σκηνή· παίζοντες Ἔρωτες, οἱ μὲν Ἀφροδίτην
θεραπεύοντες (ἦν δὲ καὶ Ἀφροδίτης εἰκών), οἱ δὲ ἱππεύοντες
ἀναβάται στρουθοῖς, οἱ δὲ στεφάνους πλέκοντες, οἱ δὲ ἄνθη
φέροντες. ταῦτα ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει τῆς σκηνῆς. ἐν δὲ τῷ 3
ἑτέρῳ Ἄρης ἦν, οὐχ ὡπλισμένος, ἀλλ' ὡς πρὸς ἐρωμένην τὴν
Ἀφροδίτην κεκοσμημένος, ἐστεφανωμένος, χλαμύδα ἔχων.
Ἔρως αὐτὸν ὡδήγει, λαμπάδα ἔχων ἡμμένην. ἐν ταύτῃ τῇ σκηνῇ
κατέκλιναν τὴν Ἀνθίαν, ἀγαγόντες πρὸς τὸν Ἁβροκόμην,
ἐπέκλεισάν τε τὰς θύρας.

Τοῖς δὲ ἑκατέροις πάθος συνέβη ταὐτόν, καὶ οὔτε προσειπεῖν 9
ἔτι ἀλλήλους ἠδύναντο οὔτε ἀντιβλέψαι τοῖς ὀφθαλμοῖς,
ἔκειντο δὲ ὑφ' ἡδονῆς παρειμένοι, αἰδούμενοι, φοβούμενοι,
πνευστιῶντες, †ἡδόμενοι†· ἐπάλλετο δὲ αὐτοῖς τὰ σώματα καὶ
ἐκραδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί. ὀψὲ δὲ ὁ Ἁβροκόμης ἀνενεγκὼν 2
περιέλαβε τὴν Ἀνθίαν, ἡ δὲ ἐδάκρυε τῆς ψυχῆς αὐτῆς σύμβολα
προπεμπούσης τῆς ἐπιθυμίας τὰ δάκρυα. καὶ ὁ Ἁβροκόμης
„ὦ τῆς ἐμοί" φησι „ποθεινοτάτης νυκτός, ἣν μόλις ἀπείληφα,
πολλὰς πρότερον νύκτας δυστυχήσας. ὦ φωτὸς ἡδίων ἐμοὶ κόρη 3
καὶ τῶν πώποτε λαλουμένων εὐτυχεστέρα, τὸν ἐραστὴν ἔχεις
ἄνδρα, μεθ' οὗ ζῆν καὶ ἀποθανεῖν ὑπάρξαι γυναικὶ σώφρονι."
εἰπὼν κατεφίλει τε καὶ ὑπεδέχετο τὰ δάκρυα, καὶ αὐτῷ ἐδόκει
παντὸς μὲν εἶναι νέκταρος ποτιμώτερα [τὰ δάκρυα], παντὸς

204-5 fort. Βαβυλώνιος πεποίκιλτο, cf. 2.7.3 || **206-7** οἱ δὲ … στρουθοῖς : hic si quid claudicat, vox ipsa ἀναβάται (pro qua Ἀραβίαις vel Ἀραβικαῖς Giangr., Ναβαταίαις Pap.) vix suspecta, nisi ut glossa, habenda est || **209-10** τὴν Ἀφρ. del. Dawe || **210** χλαμύδα def. Loc. : an χλανίδα? Hemst. (f. l. χλαινίδα primo in ed. Hir. comparet; Cobeto trib. tacite Hir., vix recte, Hemsterhusio Her., falso), prob. Degani || **211** ἐν ταύτῃ scripsi ('In questo' Salv.[v], 'In hoc' Coc.[v]) : ἐπ' αὐτῇ **F** : ἐπὶ ταύτῃ Brunck : ὑπ' αὐτῇ Camph. : ὑπὸ ταύτῃ mal. Her. || **215** ἀλλήλους Hemst. : ἀλλήλοις **F** || **217** ἡδόμενοι **F**, vix recte post ὑφ' ἡδ. παρειμένοι : cruces apposui : del. Her., fort. recte : καόμενοι Schmidt (sic, ed. sc. Her. sub oculis hab.) || **221-2** ὢ … ὢ Loc. (cf. 5.1.13) : ὦ … ὦ **F** : ὧ … ὧ Salv.[1], ed. pr. || **224** ὑπάρξαι (optat.) def. Zag. coll. 1.9.8 (βλέποιτε) : ὑπάρξει Orelli || **226** τὰ δάκρυα susp. hab. Loc., del. Giangr.

4 δὲ τοῦ πρὸς ὀδύνην φαρμάκου δυνατώτερα. ἡ δὲ ὀλίγα αὐτὸν
προσφθεγξαμένη „ναί" φησιν, „Ἁβροκόμη, δοκῶ σοι καλή; καὶ
μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι; ἄνανδρε καὶ δειλέ, πόσον
ἐβράδυνας ἐρῶν χρόνον, πόσον ἠμέλ⟨λ⟩ησας; ἀπὸ τῶν ἐμαυτῆς
5 κακῶν ἃ πέπονθας οἶδα. ἀλλ' ἰδού, δάκρυα μὲν ὑποδέχου τἀμά,
καὶ ἡ καλή σου κόμη πινέτω πόμα τὸ ἐρωτικόν, καὶ συμφύντες
ἀλλήλοις ἀναμιγῶμεν, καταβρέχωμεν δὲ καὶ τοὺς στεφάνους
τοῖς παρ' ἀλλήλων δάκρυσιν, ἵν' ἡμῖν καὶ οὗτοι συνερῶσιν."
6 εἰποῦσα ἅπαν μὲν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἠσπάζετο, ἅπασαν δὲ
τὴν κόμην τοῖς αὑτῆς ὀφθαλμοῖς προσετίθει καὶ τοὺς στεφάνους
ἀνελάμβανε καὶ τὰ χείλη τοῖς χείλεσι φιλοῦσα συνηρμόκει,
καὶ ὅσα ἐνενόουν διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν θατέρου
7 ψυχὴν διὰ τοῦ φιλήματος παρεπέμπετο. φιλοῦσα δὲ αὐτοῦ
τοὺς ὀφθαλμοὺς „ὦ" φησι „πολλάκις με λυπήσαντες ὑμεῖς, ὦ
τὸ πρῶτον ἐνθέντες τῇ ἐμῇ κέντρον ψυχῇ, οἵ ποτε σοβαροὶ μέν,
νῦν δὲ ἐρωτικοί, καλῶς μοι διηκονήσατε καὶ τὸν ἔρωτα τὸν ἐμὸν
καλῶς εἰς τὴν Ἁβροκόμου ψυχὴν ὡδηγήσατε. τοιγαροῦν ὑμᾶς
8 πολλὰ φιλῶ καὶ ὑμῖν ἐφαρμόζω τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐμούς,
τοὺς Ἁβροκόμου διακόνους. ὑμεῖς δὲ ἀεὶ βλέποιτε ταῦτα καὶ
μήτε Ἁβροκόμῃ ἄλλην δείξητε καλήν, μήτε ἐμοὶ δόξῃ τις ἄλλος
εὔμορφος. ἔχετε ψυχάς ἃς αὐτοὶ ἐξεκαύσατε· ταύτας ὁμοίως
τηρήσατε."
9 Ταῦτα εἶπε, καὶ περιφύντες ἀνεπαύοντο καὶ τὰ πρῶτα τῶν

228 post καλή interrogavi (καὶ adv. intellegendum est) || **230** ἠμέλ⟨λ⟩ησας (vel ἐμέλ⟨λ⟩ησας) Cat. : ἠμέλησας **F** || **232** τὸ del. Cob., vix recte || **236** αὑτῆς ed. pr. : αὐτῆς **F** || **237** ἀνελάμβανε Hemst. (sed vix 'macerare', sc. lacrimis, significat, ut vol. Hemst., nihilo magis 'removere, deponere', sed potius 'suscipere, manibus prendere' vel sim. quid) : ἀνελάμβανον **F** || **237** συνηρμόκει revera **F** (71v 15sq., primus disp. Cob.) || **238-9** διὰ τῶν χ. saeps. Her., vix recte, διὰ τοῦ φ. (susp. iam hab. Tresl., Loc.) saeps. Dal. || **240** ὦ[1] Salv.[1], ed. pr. : ὢ **F** || **241** οἵ ποτε σ. μ. scripsi : οἱ ποτὲ σ. μ. **F** : fort. οἵ ποτε μ. σ. Cast. : οἱ τότε μ. σ. Cob., vix recte (cf. 1.3.1; moneo ποτὲ μὲν 'modo' significans hic non idoneum esse) || **245** ταὐτά Hemst. ('le stesse cose' Salv.[v])

Ἀφροδίτης ἔργων ἀπήλαυον, ἐφιλονείκουν δὲ δι᾽ ὅλης νυκτὸς
πρὸς ἀλλήλους, φιλοτιμούμενοι τίς φανεῖται μᾶλλον ἐρῶν.
Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἀνίσταντο πολὺ μὲν ἡδίονες, 10
πολὺ δὲ εὐθυμότεροι, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων ὧν ἐπεθύμησαν
χρόνον καλῶν. ἑορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς καὶ μεστὰ 2
εὐωχίας πάντα καὶ ἤδη καὶ τῶν μεμαντευμένων λήθη. ἀλλ᾽
οὐχὶ τὸ εἱμαρμένον ἐπελέληστο, ἀλλ᾽ οὐδὲ ὅτῳ ἐδόκει ταῦτα
θεῷ ἠμέλει. χρόνου δὲ διελθόντος ὀλίγου ἔγνωσαν οἱ πατέρες 3
ἐκπέμπειν αὐτοὺς τῆς πόλεως κατὰ τὰ βεβουλευμένα· ἤμελλόν
τε γὰρ ἄλλην ὄψεσθαι γῆν καὶ ἄλλας πόλεις καὶ τὸν τοῦ θεοῦ
χρησμόν, ὡς οἷόν τε ἦν, παραμυθήσασθαι ἀπαλλαγέντες χρόνῳ
τινὶ Ἐφέσου. παρεσκευάζετο δὴ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον· 4
ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀ⟨να⟩γωγὴν ἕτοιμοι, καὶ τὰ
ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο, πολλὴ μὲν ἐσθὴς καὶ ποικίλη, πολὺς δὲ
ἄργυρος καὶ χρυσός, ἥ τε τῶν σιτίων ὑπερβάλλουσα ἀφθονία.
θυσίαι δὲ πρὸ τῆς ἀ⟨να⟩γωγῆς τῇ Ἀρτέμιδι καὶ εὐχαὶ τοῦ δήμου 5
παντὸς καὶ δάκρυα πάντων, ὡς μελλόντων ἀπαλλάττεσθαι
παίδων κοινῶν. ἦν δὲ ὁ πλοῦς αὐτοῖς ἐπ᾽ Αἴγυπτον παρ-
εσκευασμένος. ὡς δ᾽ ἦλθεν ἡ τῆς ἀναγωγῆς ἡμέρα, πολλοὶ μὲν 6
οἰκέται, πολλαὶ δὲ θεράπαιναι ⟨ἐνεβιβάζοντο⟩, μελλούσης δὲ
τῆς νεὼς ἐπανάγεσθαι, πᾶν μὲν τὸ Ἐφεσίων ⟨πλῆθος⟩ παρῆν

250 ἔργων Peerlk. (vel fort. ὀργίων, utrumque iam a. 1806), Jac. : ἐρώτων **F** : del. Her. || **254** χρόνον καλῶν Hemst. (commat. ante ὧν et post χρ. positis, quae omisi; sententia est ἀπολ. ἀλλήλ. τὰ καλὰ ὧν ἐπεθ. χρόνον) : χρόνων (in suspicionem linea subscr. vocav. Salv.[1]) καλῶν **F** : χρόνον πολύν Loc. : lac. ante χρόνων fort. statuendam esse cens. Mitsch. : ⟨διὰ⟩ χρόνων πολλῶν Orelli : fort. χρόνῳ καλῶν Peerlk., fort. recte (sed deletis commat. quae ante ὧν et χρ. posuit, χρόνῳ cum ἐπεθ. construendum esset, ut vidit Pass.) : χρόνῳ καλῶς Her. : χρόνῳ πολλῷ Pap. || **256** ἀλλ᾽ del. Tresl., sed cf. e. c. Char. 3.6.8 || **262** μεγάλη Hemst. : μεγάλαι **F** | ἀ⟨να⟩γωγὴν Hemst. : ἀγωγὴν **F**, prob. Hägg || **263** ἐνεβάλλετο Her. || **265** ἀ⟨να⟩γωγῆς Hemst. ('andata' Salv.[v]) : ἀγωγῆς **F** || **269** post θεράπαιναι lac. ind. Hemst., ⟨ἐνεβιβάζοντο⟩ suppl. Zag., 'eos comitabantur' in versione sua Loc., 'navi imponebantur' (vel simile quid) in adnot. Mitsch. || **270** ἐπανάγεσθαι scripsi : ἐπανάξασθαι **F**, vitiose : ἐπανάξεσθαι Hemst. (sed Xen. ἐπαναχθήσεσθαι usurpasset) | ⟨πλῆθος⟩ suppl. Hemst. (cf. 'multitudo' Coc.[v])

παραπεμπόντων, πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ⟨ξένων⟩ μετὰ λαμπάδων καὶ
7 θυσιῶν. ἐν τούτῳ μὲν οὖν ὁ Λυκομήδης καὶ ἡ Θεμιστώ, πάντων
ἅμα ἐν ὑπομνήσει γενόμενοι, τοῦ χρησμοῦ, τοῦ παιδός, τῆς
ἀποδημίας, ἔκειντο εἰς γῆν ἀθυμοῦντες· ὁ δὲ Μεγαμήδης καὶ
ἡ Εὐίππη ἐπεπόνθεσαν μὲν τὰ αὐτά, εὐθυμότεροι δὲ ἦσαν, τὰ
8 τέλη σκοποῦντες τῶν μεμαντευμένων. ἤδη μὲν οὖν ἐθορύβουν
οἱ ναῦται, καὶ ἐλύετο τὰ πρυμνήσια, καὶ ὁ κυβερνήτης τὴν
9 αὑτοῦ χώραν κατελάμβανε, καὶ ἡ ναῦς ἀπεκινεῖτο· βοὴ
δὲ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς πολλὴ καὶ τῶν ἐν τῇ νηὶ συμμιγής, τῶν
μὲν „ὦ παῖδες" λεγόντων „φίλτατοι, ἆρα ἔτι ὑμᾶς οἱ φύντες
ὀψόμεθα;", τῶν δὲ „ὦ πατέρες, ἆρα ὑμᾶς ἀποληψόμεθα;"
δάκρυα δὴ καὶ οἰμωγή, καὶ ἕκαστος ὀνομαστὶ τὸν οἰκεῖον
ἐκάλει μέγα, εἰς ὑπόμνησιν ἀλλήλοις ἐγκαταλείποντες τὸ
10 ὄνομα. ὁ δὲ Μεγαμήδης φιάλην λαβὼν καὶ ἐπισπένδων ηὔχετο
ὡς ἐξάκουστον εἶναι τοῖς ἐν τῇ νηί, „ὦ παῖδες" λέγων, „μάλιστα
μὲν εὐτυχοῖτε καὶ φύγοιτε τὰ σκληρὰ τῶν μαντευμάτων, καὶ
ὑμᾶς ἀνασωθέντας ὑποδέξαιντο Ἐφέσιοι, καὶ τὴν φιλτάτην
ἀπολάβοιτε πατρίδα· εἰ δὲ ἄλλο ⟨τι⟩ συμβαίη, τοῦτο μὲν ἴστε,
οὐδὲ ἡμᾶς ἔτι ζησομένους· προΐεμεν δὲ ὑμᾶς ὁδὸν δυστυχῆ
μὲν ἀλλ' ἀναγκαίαν."

11 Ἔτι λέγοντα ἐξιόντα ἐπέσχε τὰ δάκρυα. καὶ οἱ μὲν ἀπῄεσαν
εἰς τὴν πόλιν, τοῦ πλήθους αὐτοὺς θαρρεῖν παρακαλοῦντος,
ὁ δὲ Ἁβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἀλλήλοις περιφύντες ἔκειντο

271 παραπέμπον Her. (coll. 1.12.3, 5.13.1, 15.1) | πολλοὶ scripsi, quod etiam Cob. (v. infra), opinor, vol. : πολλαὶ **F** | in **F** (cf. 2.6.3, 5.2.7) spatium quinque fere litterarum vacuum relictum est : ⟨ξένων⟩ suppl. Cob. : ⟨ἱερειῶν⟩ vel ⟨ἱερῶν παρθένων⟩ Hemst. || **278** αὑτοῦ ed. pr. : αὐτοῦ **F** || **279** πολλὴ ⟨καὶ⟩ συμμιγής Her., πολλὴ post νηΐ transposito : πολλὴ om. Coc.[v] || **283** inter ἐκάλει et μέγα dist. **F** : corr. Hemst. | μέγα del. Her. (an ex Μεγα-/Μετα- [cf. ad 1.2.5] v. 284 ortum?) | ἐγκαταλείποντες Her. : ἐγκαταλιπόντες **F** || **288** ⟨τι⟩ hic add. Her., ante ἄλλο iam Tresl., post συμβαίη Schmidt || **289-90** δυστυχῆ μὲν Reeve coll. 3.6.5 : μὲν δ. **F** (cf. ad 1.2.6) || **291** ἐξιόντα Salv.[1] mg. (dub.), ed. pr. (del. Nab., editione sc. Her. usus) : ἐξιὼν **F** : om. Salv.[v] || **293** ἀλλήλοις Salv.[1], ed. pr. : ἀλλήλους **F**

πολλὰ ἐννοοῦντες, τοὺς πατέρας οἰκτείροντες, τῆς πατρίδος
ἐπιθυμοῦντες, τὸν χρησμὸν δεδοικότες, τὴν ἀποδημίαν ὑπ-
οπτεύοντες. παρεμυθεῖτο δ' αὐτοὺς εἰς ἅπαντα ὁ μετ' ἀλλήλων
πλοῦς. κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐρίῳ χρησάμενοι πνεύματι, 2
διανύσαντες τὸν πλοῦν εἰς Σάμον κατήντησαν τὴν τῆς Ἥρας
ἱερὰν νῆσον κἀνταῦθα θύσαντες καὶ δειπνοποιησάμενοι,
πολλὰ εὐξάμενοι τῇ θεῷ νυκτὸς ἐπιγινομένης ἐπανήγοντο.
καὶ ἦν ὁ πλοῦς αὐτοῖς οὔριος, λόγοι δὲ ἐν αὐτοῖς πολλοὶ πρὸς 3
ἀλλήλους· „ἆρα ἡμῖν ὑπάρξει συγκαταβιῶναι μετ' ἀλλήλων;"
καὶ δή ποτε ὁ Ἁβροκόμης μέγα ἀναστενάξας, ἐν ὑπομνήσει τῶν
ἑαυτοῦ γενόμενος „Ἀνθία" ἔφησε, „τῆς ψυχῆς μοι ποθεινοτέρα,
μάλιστα μὲν εὐτυχεῖν εἴη καὶ σῴζεσθαι μετ' ἀλλήλων, ἂν δ' 4
ἄρα τι ᾖ πεπρωμένον παθεῖν, καί πως ἀλλήλων ἀπαλλαγῶμεν,
ὀμόσωμεν ἑαυτοῖς, φιλτάτη, ὡς σὺ μὲν ἐμοὶ μενεῖς ἁγνὴ καὶ
ἄλλον ἄνδρα οὐχ ὑπομενεῖς, ἐγὼ δὲ ὅτι οὐκ ⟨ἂν⟩ ἄλλῃ γυναικὶ
συνοικήσαιμι." ἀκούουσα δὲ Ἀνθία μέγα ἀνωλόλυξε καὶ „τί 5
ταῦτα" ἔφησεν, „Ἁβροκόμη; πεπίστευκας ὅτι ἐὰν ἀπαλλαγῶ
σου, περὶ ἀνδρὸς ἔτι καὶ γάμου σκέψομαι, ἥτις οὐδὲ ζήσομαι
τὴν ἀρχὴν ἄνευ σοῦ; ὡς ὀμνύω τέ σοι τὴν πάτριον ἡμῖν θεόν, τὴν
μεγάλην Ἐφεσίων Ἄρτεμιν, καὶ ταύτην ἣν διανύομεν θάλατταν
καὶ τὸν ἐπ' ἀλλήλοις ἡμᾶς καλῶς ἐκμήναντα θεόν, ὡς ἐγὼ
καὶ βραχύ τι ἀποσπασθεῖσά σου οὔτε ζήσομαι οὔτε τὸν ἥλιον

294 ἐννοοῦντες (vel ἀνανεοῦντες vel ἀναπολοῦντες) Abr. : ἀνανοοῦντες **F**, def. Peerlk. Theod. Prodr. 8.213 laudans : ἅμα νοοῦντες Higt, Camph. (Jacobsio falso trib. Pass.) : ἅμα ἐννοοῦντες Jac. coll. 3.5.2, fort. recte || **298** κατήχθησαν Cast. || **300** εὐξάμενοι Salv.[1], ed. pr. : εὐξόμενοι **F** | τῇ θεῷ, νυκτὸς **F** (e cod. revoc. Guida) : τῆς νυκτὸς Salv.[1], edd. || **301** αὐτοῖς[2] **F** (fort. ex αὐτοῖς[1] ortum) : τούτοις Zag. (cf. 2.2.1, 12.1) || **306** ἄρα] an ἄλλο? | ᾖ scripsit Her., Passowio (qui καὶ ᾖ prop.) tribuens : εἴη **F** || **307** σὺ μὲν ὡς mal. Her. || **308** ⟨ἂν⟩ suppl. Hemst. || **310** ταῦτα **F** (cf. Ach. Tat. 3.18.1, 18.5, 7.8.1, Hel. 1.15.2) : τοῦτο Her. | post Ἁβρ. interrogavit Zag. coll. Passow, Handwörterbuch s.v. τίς (p. 1909a) || **310** σου] σοῦ tacite Mitsch., quem post. edd. praeter Peerlk. tac. secuti sunt | ἔτι καὶ γάμου σκέψομαι Arntzen, Jac. : ἔτι κατ' ἐμοῦ σκέψῃ **F**, susp. hab. Hemst. : ἑτέρου καλοῦ σκέψομαι Pal. : ἔτι κατ' ἐμοῦ σκέψομαι Peerlk. (iam a. 1806) || **314** ἀλλήλοις Dal. : ἀλλήλους **F** || **315** ἀποσπασθεῖσά σου Abr. (tac.), Loc. : ἀποσπασθεῖσα (sic) σου **F** : ἀποσπασθεῖσα σοῦ Salv.[1], ed. pr.

6 ὄψομαι." ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ἀνθία, ἐπώμνυε δὲ καὶ ὁ Ἁβροκόμης,
καὶ ὁ καιρὸς αὐτῶν ἐποίει τοὺς ὅρκους φοβερωτέρους.

Ἐν τούτῳ δὲ ἡ ναῦς Κῶ μὲν παραμείβει καὶ Κνίδον, κατ-
εφαίνετο δὲ ἡ Ῥοδίων νῆσος, μεγάλη καὶ καλή, καὶ αὐτοὺς
ἐνταῦθα ἔδει καταχθῆναι πάντως· δεῖν γὰρ ἔφασκον οἱ ναῦται
καὶ ὑδρεύσασθαι καὶ αὐτοὺς ἀναπαύσασθαι, μέλλοντας εἰς
μακρὸν ἐμπεσεῖσθαι πλοῦν.

12 Κατήγετο δὲ ἡ ναῦς εἰς Ῥόδον καὶ ἐξέβαινον οἱ ναῦται, ἐξῄει
δὲ καὶ ὁ Ἁβροκόμης ἔχων μετὰ χεῖρα τὴν Ἀνθίαν. συνῄεσαν
δὲ πάντες οἱ Ῥόδιοι, τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες,
καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τῶν ἰδόντων παρῆλθε σιωπῶν, ἀλλ' οἱ
μὲν ἔλεγον ἐπιδημίαν ἐκ τῶν θεῶν, οἱ δὲ προσεκύνουν καὶ
προσηύχοντο. ταχὺ δὲ δι' ὅλης τῆς πόλεως διεπεφοιτήκει τὸ
2 ὄνομα Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας, ἐπεύχονται δὲ αὐτοῖς δημοσίᾳ
καὶ θυσίας τε θύουσι πολλὰς καὶ ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ἐπιδημίαν
αὐτῶν. οἱ δὲ τήν τε πόλιν ἅπασαν ἐξιστόρησαν καὶ ἀνέθεσαν
εἰς τὸ τοῦ Ἡλίου ἱερὸν πανοπλίαν χρυσῆν καὶ ἐπέγραψαν εἰς
ὑπόμνημα ἐπίγραμμα τῶν ἀναθέντων·

Οἱ ξεῖνοι [κλεινοὶ] τάδε σοι χρυσήλατα τεύχε' ἔθηκαν,
Ἀνθία Ἁβροκόμης θ', ἱερῆς Ἐφέσοιο πολῖται.

3 Ταῦτα ἀναθέντες, ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ μείναντες,
ἐπειγόντων τῶν ναυτῶν ἀνήγοντο ἐπισιτισάμενοι, παρέπεμπε
δὲ αὐτοὺς ἅπαν τὸ Ῥοδίων πλῆθος. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐφέροντο
οὐρίῳ πνεύματι, καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἀσμένοις, κἀκείνην τε

319 δὲ **F**, edd. ante Hir. : δ' Hir. quique ei successerunt edd. || **323** δὲ] δὴ Her. || **324** δὲ καὶ **F** (revoc. Guida; ci. Zag. ducibus Peerlk. ['etiam'] et Hir. ['et'] in vers. suis), Salv.[1] ('anco' Salv.[v], 'et' Coc.[v], 'etiam' Loc. in vers.) : δὲ edd. || **326** σιωπῶν Salv.[1] mg. (σιωπῶν ἢ σιγῶν), ed. pr. : λυπῶν **F** : σιγῶν vel ὀλιγωρῶν Schmidt | ἀλλ' οἱ Jac. : ἄλλοι **F** (cf. 5.1.12, 9.8, etiam 2.12.2) || **327** ἐκ τῶν **F** (def. Loc., Ljung.) : del. Her. : αἰσίων Schmidt : εἶναι τῶν Zag. (qui etiam τῶν valde susp. hab.) : an ⟨εἶναι⟩ ἐκ τῶν? || **328** προσηύχοντο Hemst. : προσεποιοῦντο **F** (in susp. linea subscr. vocav. Salv.[1]; def. Bernard, Ljung.) : lac. ante προσεποιοῦντο vol. Cob. || **329** αὐτοῖς Loc. (iam reiecerat Abr.), cf. 3.5.8 : αὐτοὺς **F** || **333** ἐπίγραμμα primo ante εἰς transp., postea deleri vol. Her. || **334** κλεινοὶ uncinis incl. Salv.[1], del. ed. pr.; cf. 3.2.13 (v. 70) || **339** ἀσμένοις Blomfield : ἄσμενος **F**

τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα ἐφέροντο ἀναμετροῦντες
τὴν Αἰγυπτίαν καλουμένην θάλατταν· τῇ δὲ δευτέρᾳ ἐ-
πέπαυτο μὲν ὁ ἄνεμος, γαλήνη δὲ καὶ ὁ πλοῦς βραδὺς καὶ
ναυτῶν ῥᾳθυμία καὶ πότος ἐν τούτῳ καὶ μέθη καὶ ἀρχὴ τῶν
μεμαντευμένων. τῷ δὲ Ἁβροκόμῃ ⟨κοιμωμένῳ⟩ ἐφίσταται γυνὴ 4
ὀφθῆναι φοβερά, τὸ μέγεθος ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἐσθῆτα ἔχουσα
φοινικῆν· ἐπιστᾶσα⟨ν⟩ δὲ τὴν ναῦν ἐδόκει καίειν καὶ τοὺς μὲν
ἄλλους ἀπόλλυσθαι, αὐτὸν δὲ μετὰ τῆς Ἀνθίας διανήχεσθαι.
ταῦτα ὡς εὐθὺς εἶδεν, ἐταράχθη καὶ προσεδόκα τι δεινὸν ἐκ
τοῦ ὀνείρατος, καὶ τὸ δεινὸν ἐγίνετο.
Ἔτυχον μὲν ἐν Ῥόδῳ πειραταὶ παρορμοῦντες αὐτοῖς, Φοίνικες **13**
τὸ γένος, ἐν τριήρει μεγάλῃ (παρώρμουν δὲ ὡς φορτίον ἔχοντες)
καὶ πολλοὶ καὶ γεννικοί. οὗτοι καταμεμαθήκεσαν ⟨ἐν⟩ τῇ νηὶ ὅτι
χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ ἀνδράποδα, πολλὰ καὶ τίμια. διέγνωσαν 2
οὖν ἐπιθέμενοι τοὺς μὲν ἀντιμαχομένους ἀποκτιννύειν, τοὺς
δὲ ἄλλους ἄγειν εἰς Φοινίκην πραθησομένους καὶ τὰ χρήματα.
κατεφρόνουν δὲ ὡς οὐκ ἀξιομάχων αὐτῶν. τῶν δὲ πειρατῶν ὁ 3

342 γαλ. δὲ ⟨ἦν⟩ Her. || **343-4** καὶ π. ἐν τούτῳ deleri et ἡ ἀρχὴ pro καὶ ἀρχὴ legi vol. Mitsch. : post μέθη (quam post vocem dist.) ἐν τούτῳ trai. et ⟨ἡ⟩ ἀρχὴ propos. Orelli : ἐν τούτῳ post Ἁβρ. transp. Her. : ἐν ὕπνῳ pro ἐν τούτῳ leg. et post Ἁβρ. transp. Schmidt : ἐκ τούτου pro ἐν τούτῳ Zag. ⟨ὄναρ⟩ (Peerlk., iam a. 1806) post Ἁβρ. probans || **344** ⟨κοιμωμένῳ⟩ (vel ⟨καθεύδοντι⟩) Abr., cf. 5.8.5 : fort. ⟨ὄναρ⟩ Peerlk. (sed ὄναρ adverbialiter non usurpat Noster) : fort. ἐν τούτῳ (e v. 343 cum Her. transpositum) ⟨κοιμωμένῳ⟩ || **346** ἐπιστᾶσα⟨ν⟩ scripsi, sc. τὴν γυναῖκα, cf. e.g. 5.8.6 (v. 278) ubi τοῦ Ἁβρ. subaudiendum est; ἐδόκει in somnio narrando 'putabat' significare exspectes (cf. 2.8.2, 5.8.5, Ach. Tat. 1.3.4, 4.1.6 etc.), quam significationem etiam reliqua syntaxis vv. 346 sq. hic postulat | καίειν Alb., Hemst. : καίνειν **F** (lineam subscr. Salv.[1]) || **348** τι Pal. : τὸ **F** || **349** ἐγίνετο **F**, def. Wif. : ἐγένετο mal. Loc. || **351** παρώρμουν ... ἔχοντες notis parenth. inclusi : ante π. et post ἔχ. iam varie dist. **F**, Salv.[1] (nullam distinct. post ἔχ. hab. ed. pr.), Loc., Wif. || **352** ⟨ἦσαν⟩ post γεννικοί (ut vid.) suppl. Higt | ⟨ἐν⟩ suppl. Hemst. (cf. 'nella nave' Salv.[v], 'navi inesse' Coc.[v]) : lac. ante τῇ stat. Hir. || **353** post ἀνδράποδα cum Loc. distinxi (cf. '..., multaque magni pretii' Coc.[v]) | an ἀνδράποδα ⟨καὶ χρήματα⟩ verbis καὶ τὰ χρήματα (v. 355) deletis? Peerlk. : ἀνδράποδα ⟨καὶ⟩ Krab. || **355** lac. fort. statuendam esse vel ante vel post καὶ τὰ χρήματα vel fort. κτήματα pro χρήματα legendum cens. Loc.

ἔξαρχος Κόρυμβος ἐκαλεῖτο, νεανίας ὀφθῆναι μέγας, φοβερὸς
4 τὸ βλέμμα· κόμη ἦν αὐτῷ αὐχμηρὰ καθειμένη. ὡς δὲ ταῦτα οἱ
πειραταὶ ἐβουλεύσαντο, τὰ μὲν πρῶτα παρέπλεον ἡσυχῇ τοῖς
περὶ Ἀβροκόμην, τελευταῖον δέ (ἦν μὲν περὶ μέσον ἡμέρας,
ἔκειντο δὲ πάντες οἱ ἐν τῇ νηὶ ὑπὸ μέθης καὶ ῥᾳθυμίας, οἱ μὲν
καθεύδοντες, οἱ δὲ ἀλύοντες) ἐφίστανται δὴ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν
Κόρυμβον ἐλαυνομένῃ τῇ νηὶ (τριήρης ⟨δὲ⟩ ἦν) σὺν ὀξύτητι
5 πολλῇ. ὡς δὲ πλησίον ἐγένοντο, ἀνεπήδησαν ἐπὶ τὴν ναῦν
ὡπλισμένοι, τὰ ξίφη γυμνὰ ἔχοντες. κἀνταῦθα οἱ μὲν ἐρρίπτουν
ἑαυτοὺς ὑπ' ἐκπλήξεως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπώλλυντο, οἱ
6 δὲ ἀμύνεσθαι θέλοντες ἀπεσφάζοντο. ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ
Ἀνθία προστρέχουσι τῷ Κορύμβῳ τῷ πειρατῇ καὶ λαβόμενοι
τῶν γονάτων αὐτοῦ „τὰ μὲν χρήματα" ἔφασαν, „ὦ δέσποτα,
καὶ ἡμᾶς οἰκέτας ἔχε, φεῖσαι δὲ τῆς ψυχῆς καὶ μηκέτι φόνευε
τοὺς ἑκόντας ὑποχειρίους σοι γενομένους. μὴ πρὸς αὐτῆς
θαλάσσης, μὴ πρὸς δεξιᾶς τῆς σῆς, ἀγαγὼν δὲ ἡμᾶς ὅποι
θέλεις, ἀπόδου τοὺς σοὺς οἰκέτας. μόνον οἴκτειρον ἡμᾶς ὑφ'
ἑνὶ ποιήσας δεσπότῃ."
14 Ἀκούσας ὁ Κόρυμβος εὐθὺς μὲν ἐκέλευσε παύσασθαι
φονεύοντας, μεταθέμενος δὲ τὰ τιμιώτερα τῶν φορτίων καὶ τὸν
Ἀβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν ἄλλους τέ τινας τῶν οἰκετῶν ὀλίγους
ἐνέπρησε τὴν ναῦν, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες κατεφλέχθησαν· τὸ
2 γὰρ πάντας ἄγειν οὔτε ἐδύνατο οὔτε ἀσφαλὲς ἑώρα. ἦν δὲ τὸ
θέαμα ἐλεεινόν, τῶν μὲν ἐν τῇ τριήρει ἀναγομένων, τῶν δὲ ἐν

360 περὶ ⟨τὸν⟩ hic et 2.2.1 (v. 31) Her. ‖ **362** δὴ Hemst. : δὲ **F** (cf. 1.1.1, 5.6.4), def. Peerlk. (iam a. 1806) ‖ **363** an ἐλαυνομένης τῆς νηὸς? | ⟨δὲ⟩ suppl. Peerlk. (qui tamen sibi persuasum non hab. locum sanatum esse, fort. recte); verba τριήρης ἦν ut parenthesin iam uncis incluserat Mitsch., glossema esse suspicatus erat Loc. (qui in ed. inter commata ea hab.) ‖ **368** προστρέχουσι Loc. ('Corymbo occurrunt' Coc.[v]) : περιτρέχουσι **F**, damn. Hemst. παρατρ. proponens ‖ **369** δέσποτα Salv.[1], ed. pr. : δέσποντα **F** ‖ **370** fort. ἔχε ante καὶ transponendum, cf. 4.3.5 ‖ **373** τοὺς] an ὡς? ‖ **375** παύσασθαι Hir. ('ordinò, che rastassero d'uccidere' Salv.[v]) : φείσασθαι **F** (ob φεῖσαι v. 370)

τῇ νηὶ φλεγομένων, τὰς χεῖρας ἐκτεινόντων, ὀλοφυρομένων.
καὶ οἱ μὲν ἔλεγον· „ποῖ ποτε ἀχθήσεσθε, δεσπόται; τίς ὑμᾶς 3
ὑποδέξεται γῆ, καὶ τίνα πόλιν οἰκήσετε;", οἱ δέ· „ὦ μακάριοι,
μέλλοντες ἀποθνῄσκειν εὐτυχῶς πρὸ τοῦ πειραθῆναι δεσμῶν,
πρὸ τοῦ δουλείαν λῃστρικὴν ἰδεῖν." ταῦτα λέγοντες οἱ μὲν
ἀνήγοντο, οἱ δὲ κατεφλέγοντο. ἐν τούτῳ δὲ ὁ τροφεὺς τοῦ 4
Ἁβροκόμου πρεσβύτης ἤδη, σεμνὸς ἰδεῖν καὶ διὰ τὸ γῆρας
ἐλεεινός, οὐκ ἐνεγκὼν ἀναγόμενον τὸν Ἁβροκόμην, ῥίψας
ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν ἐνήχετο ὡς καταληψόμενος τὴν
τριήρη, „τί με καταλείπεις, τέκνον" λέγων, „τὸν γέροντα,
τὸν παιδαγωγόν; ποῖ δὲ ἀπερχόμενος, Ἁβροκόμη; αὐτὸς 5
ἀπόκτεινόν με τὸν δυστυχῆ καὶ θάψον· τί γάρ ἐστί μοι ζῆν
ἄνευ σοῦ;" ταῦτα ἔλεγε καὶ τέλος ἀπελπίσας ἔτι Ἁβροκόμην
ὄψεσθαι, παραδοὺς ἑαυτὸν τοῖς κύμασιν ἀπέθανε. τοῦτο δὲ 6
καὶ Ἁβροκόμῃ πάντων ἦν ἐλεεινότατον· καὶ γὰρ τὰς χεῖρας
ἐξέτεινε τῷ πρεσβύτῃ καὶ τοὺς πειρατὰς ἀναλαμβάνειν
παρεκάλει. οἱ δὲ οὐδένα λόγον ποιησάμενοι, διανύσαντες
ἡμέραις τρισὶ τὸν πλοῦν κατήχθησαν εἰς πόλιν τῆς Φοινίκης
Τύρον, ἔνθα ἦν τοῖς πειραταῖς τὰ οἰκεῖα. ἦγον δὲ αὐτοὺς εἰς 7
αὐτὴν μὲν τὴν πόλιν οὐχί, εἰς πλησίον δέ τι χωρίον ἀνδρὸς
ἄρχοντος λῃστηρίου, Ἀψύρτου τοὔνομα, οὗ καὶ ὁ Κόρυμβος
ἦν ὑπηρέτης ἐπὶ μισθῷ καὶ μέρει τῶν λαμβανομένων. ἐν δὲ τῷ
τοῦ πλοὸς διαστήματι ἐκ πολλῆς τῆς καθ' ἡμέραν ὄψεως ἐρᾷ
ὁ Κόρυμβος τοῦ Ἁβροκόμου καὶ σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ αὐτὸν ἡ
πρὸς τὸ μειράκιον συνήθεια ἐπὶ πλέον ἐξέκαιε.

381 τὰς χ. ... ὀλοφυρομένων om. ed. pr. (hab. Salv.[1], Salv.[v]. Coc.[v]), revoc. Loc., testimoniis Luchii et Coc. (1736) fretus, voce καὶ, quam **F** non habet, inter ἐκτ. et ὀλοφ. addita || **383** μακάριοι, ⟨οἱ⟩ Hemst. || **390** τί με καταλείπεις scripsi (καταλείπεις iam. Pal., 'deseris' Coc.[v]) : ποῖ με καταλείψεις **F** : τίνι vel τῷ (alterutrum qua significatione hic idonea?) με καταλείπεις Her. coll. Char. 3.5.4 || **395** καὶ[1] del. Her. (falso dicens particulam non habere edd. ante Loc.) || **397** διανύ | σαντες **F** (f. 72r 45 sq., -σοντες sec. Hir., qui -σαντες Cobeto tac. trib.; -οντες Salv.[1], edd. ante Hir.) || **401** an ⟨τοῦ⟩ λῃστηρίου? cf. 2.2.1 || **404** καὶ[1] om. ed. pr. (hab. Salv.[1]), revoc. Loc., del. Mitsch., def. Ljung. || **405** ἐπὶ] an ἔτι hic?

15 Καὶ ἐν μὲν τῷ πλῷ οὔτε πεῖσαι δυνατὸν ἐδόκει εἶναι· ἑώρα
γὰρ ὡς διάκειται μὲν ὑπὸ ἀθυμίας πονήρως, ἑώρα δὲ καὶ τῆς
Ἀνθίας ἐρῶντα· ἀλλὰ καὶ τὸ βιάζεσθαι χαλεπὸν εἶναι αὐτῷ
κατεφαίνετο· ἐδεδοίκει γὰρ μή τι ἑαυτὸν ἐργάσηται δεινόν·
2 ἐπεὶ δὲ κατήχθησαν εἰς Τύρον, οὐκέτι καρτερῶν τὰ μὲν πρῶτα
ἐθεράπευε τὸν Ἁβροκόμην καὶ θαρρεῖν παρεκάλει καὶ πᾶσαν
3 ἐπιμέλειαν προσέφερεν· ὁ δὲ ἐλεοῦντα τὸν Κόρυμβον ἐνόμιζεν
αὐτοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν· τὸ δεύτερον δὲ ἀνακοινοῦται
ὁ Κόρυμβος τὸν ἔρωτα τῶν συλληστῶν τινι, Εὐξείνῳ τὸ ὄνομα,
καὶ δεῖται βοηθὸν γενέσθαι καὶ συμβουλεῦσαι τίνι τρόπῳ
4 δυνήσεται πεῖσαι τὸ μειράκιον. ὁ δὲ Εὔξεινος ἄσμενος ἀκούει
τὰ περὶ τοῦ Κορύμβου· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπ' Ἀνθίᾳ διέκειτο
πονήρως καὶ ἤρα τῆς κόρης σφοδρὸν ἔρωτα· λέγει δὲ πρὸς
τὸν Κόρυμβον καὶ τὰ αὐτοῦ καὶ συνεβούλευσε μὴ ἐπὶ πλέον
5 ἐπανιᾶσθαι, ἀλλὰ ἔργου ἔχεσθαι· „καὶ γὰρ" ἔφη „σφόδρα
ἀγεννὲς κινδυνεύοντας καὶ παραβαλλομένους μὴ ἀπολαύειν
μετὰ ἀδείας ὧν ἐκτησάμεθα πόνῳ. δυνησόμεθα δὲ αὐτοὺς"
6 ἔλεγεν „ἐξαιρέτους παρὰ Ἀψύρτου λαβεῖν δωρεάν." ταῦτα
εἰπὼν ῥᾳδίως ἔπειθεν αὐτὸν ἐρῶντα. καὶ δὴ συντίθενται κατὰ
ταῦτα τοὺς ὑπὲρ ἀλλήλων ποιήσασθαι λόγους καὶ πείθειν
οὗτος μὲν Ἁβροκόμην, Κόρυμβος δὲ Ἀνθίαν.

406 πλῷ Hemst. ('navigatione' Coc.[v]) : πόν̄ F (lineis subscr. hoc verbum et mox πονήρως notavit Salv.[1] indicare volens, ut vid., illud ex hoc ortum esse) : πόρῳ Abr. || **407** διάκειται ed. pr. : διάκεινται **F** (in suspic. linea subscr. voc. Salv.[1]) || **409** ἐδεδοίκει Hemst. (cf. 'dubitava' Salv.[v]; ἐδόκει γὰρ non vertit Coc.) : ἐδόκει **F** || **417** περὶ] παρὰ Hir. ('a Corymbo' Coc.[v]) || **418** σφοδρὸν Hemst. ('fiero' Salv.[v] [ut etiam pro σφοδρόν 1.16.4, 2.11.1, 5.4.5], 'vehementi' Coc.[v] [perinde ac 1.16.4, 5.4.5; cf. 'vehemens ... ventus' 3.2.12], quas voces pro φοβερ- alibi neuter usurpat interpres) : φοβερὸν **F** (verba φοβ. ἔρωτα lineis subscr. notavit Salv.[1]) | δὲ] an δὴ? || **419** αὑτοῦ ed. pr. : αὐτοῦ **F** || **422** πόνῳ Hemst. ('labore' Coc.[v]) : πόνων **F** (def. Jac., Pass., Her., sed frustra, mihi vid., cum verbo ἐκτησάμεθα) : ⟨μετὰ⟩ πόνων Peerlk. : fort. πόνοις (hanc vocem alibi pluraliter tantum usurpat Noster) || **424** ἔπειθεν] ἔπεισεν Her. || **424-5** κατὰ ταῦτα Salv.[1], ed. pr. : καταταῦτα **F** : fort. κατὰ ταὐτὰ Hemst. ('nello stesso genere' Salv.[v]) || **425** λόγους Hemst. : πόνους **F** | πείθειν Hemst. : πείθει **F**

⟨Ὁ δὲ Ἁβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία⟩ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἔκειντο 16
ἄθυμοι, πολλὰ προσδοκῶντες, ἀλλήλοις διαλεγόμενοι, συνεχὲς
ὀμνύοντες τηρήσειν τὰ συγκείμενα. ἔρχονται δὴ πρὸς αὐτοὺς ὁ 2
Κόρυμβος καὶ ὁ Εὔξεινος καὶ φράσαντες ἰδίᾳ τι θέλειν εἰπεῖν,
ἀπάγουσι καθ' αὑτοὺς ὁ μὲν τὴν Ἀνθίαν, ὁ δὲ τὸν Ἁβροκόμην.
τοῖς δὲ αἵ τε ψυχαὶ ἐκραδαίνοντο καὶ οὐδὲν ὑγιὲς ὑπενόουν.

Λέγει οὖν ὁ Εὔξεινος πρὸς τὸν Ἁβροκόμην ὑπὲρ Κορύμβου· 3
„μειράκιον, εἰκὸς μὲν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ φέρειν χαλεπῶς, οἰκέτην
μὲν ἐξ ἐλευθέρου γενόμενον, πένητα δὲ ἀντ' εὐδαίμονος, δεῖ
δέ σε τῇ τύχῃ πάντα λογίσασθαι καὶ στέργειν τὸν κατέχοντα
δαίμονα καὶ τοὺς γενομένους δεσπότας ἀγαπᾶν· ἴσθι γὰρ 4
ὡς ἔνεστί σοι καὶ εὐδαιμοσύνην καὶ ἐλευθερίαν ἀπολαβεῖν,
εἰ θελήσεις πείθεσθαι τῷ δεσπότῃ Κορύμβῳ· ἐρᾷ γάρ σου
σφοδρὸν ἔρωτα καὶ πάντων ἕτοιμός ἐστι δεσπότην ποιεῖν τῶν
ἑαυτοῦ. πείσῃ δὲ χαλεπὸν μὲν οὐδέν, εὐνούστερον δὲ σεαυτῷ
τὸν δεσπότην ἐργάσῃ. ἐννόησον δὲ ἐν οἷς ὑπάρχεις· βοηθὸς 5
μὲν οὐδείς, γῆ δὲ αὕτη ξένη καὶ δεσπόται λῃσταὶ καὶ οὐδεμία
τιμωρίας ἀποφυγὴ ὑπερηφανήσαντι Κόρυμβον. τί δέ σοι
γυναικὸς δεῖ νῦν καὶ πραγμάτων, τί δὲ ἐρωμένης τηλικῷδε ὄντι;
πάντα ἀπόρριψον· πρὸς μόνον δεῖ σε τὸν δεσπότην βλέπειν,
τούτῳ κελεύσαντι ὑπακούειν." ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης εὐθὺς 6
μὲν ἀχανὴς ἦν καὶ οὐδέ τι ἀποκρίνεσθαι ηὕρισκεν, ἐδάκρυσε δὲ
καὶ ἀνέστενε πρὸς αὐτὸν ἀφορῶν, εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε. καὶ δὴ
λέγει πρὸς τὸν Εὔξεινον· „ἐπίτρεψον, δέσποτα, βουλεύσασθαι
βραχύ, καὶ πρὸς πάντα ἀποκρινοῦμαί σοι τὰ ῥηθέντα."

427 suppl. Jack. coll. 1.11.1, 2.1.1, 5.12.1 : ⟨οἱ δὲ⟩ Peerlk. ('Illi' Coc.[v], om. ἐν τ. τ. χρ.) | τῷ χρόνῳ saepsit Her. || **434** μέν ⟨σε⟩ Her. | ⟨σε⟩ φέρειν Schmidt || **436** τύχῃ Hemst. (Ach. Tat. 6.13.1, Hel. 1.15.2 contulit Peerlk.) : ψυχῇ **F** || **439** γάρ σου **F**, edd. ante Her. : γὰρ σοῦ Salv.[1], Her. et post. edd., tacite omnes || **442** ἐν οἷ⟨οι⟩ς mal. Peerlk. || **443** αὕτη Brunck, Loc. (tacite, et tac. rec. post. edd.; Cocchio Her. falso trib.) : αὐτὴ **F** | οὐδεμία Hemst. ('nulla … vitandi spes' Coc.[v]) : οὐδεμιᾶς **F** || **448** οὐδέ Loc. coll. 2.4.5 (καὶ οὔτε τι iam susp. hab. Abr.) : οὔτέ (sic) **F** (72v 15) | ἐδάκρυε Cob. || **449** αὑτὸν Salv.[1] (spir., vid., e leni correcto), ed pr. : αὐτὸν **F** | πρὸς αὐτὸν ἀφορῶν (pro quo ἐφορῶν scribi vol.) iunxit Hemst. : post αὐτόν dist. **F** et edd. ante Loc. | ἄρα] fort. κακὰ vel ἄρα ⟨κακὰ⟩ Loc.

7 Καὶ ὁ μὲν Εὔξεινος ἀνεχώρει· ὁ δὲ Κόρυμβος τῇ Ἀνθίᾳ διείλεκτο τὸν ἔρωτα τὸν Εὐξείνου καὶ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην καὶ ὅτι δεῖ πάντως αὐτὴν πείθεσθαι τοῖς δεσπόταις. ὑπέσχετο δὲ πολλά, καὶ γάμον νόμιμον καὶ χρήματα πεισθείσῃ καὶ περιουσίαν. ἡ δὲ αὐτῷ τὰ ὅμοια ἀπεκρίνατο, αἰτησαμένη βραχὺν βουλεύσασθαι χρόνον. καὶ ὁ μὲν Εὔξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος μετ' ἀλλήλων ἦσαν περιμένοντες ὅ τι ἀκούσονται, ἤλπιζον δὲ αὐτοὺς ῥᾳδίως πείσειν.

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΑΝΘΙΑΝ
ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
ΛΟΓΟΣ δΕΥΤΕΡΟΣ

1 Ὁ δὲ Ἁβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἧκον εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα
συνήθως διῃτῶντο, καὶ πρὸς ἀλλήλους εἰπόντες ἅπερ
ἠκηκόεσαν, καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον, ὠδύροντο,
2 „ὢ πάτερ" ἔλεγον, „ὢ μῆτερ, ὢ πατρὶς φιλτάτη καὶ οἰκεῖοι
καὶ συγγενεῖς." τελευταῖον δὲ ἀνενεγκὼν ὁ Ἁβροκόμης
„ὢ κακοδαίμονες" ἔφησεν „ἡμεῖς, τί ἄρα πεισόμεθα ἐν γῇ
βαρβάρων [πειρατῶν], ὕβρει παραδοθέντες πειρατῶν; ἄρχεται
τὰ μεμαντευμένα· τιμωρίαν ἤδη με ὁ θεὸς τῆς ὑπερηφανίας
3 εἰσπράττει· ἐρᾷ Κόρυμβος ἐμοῦ, σοῦ δὲ Εὔξεινος. ὢ τῆς
ἀκαίρου πρὸς ἑκατέρους εὐμορφίας· εἰς τοῦτο ἄρα μέχρι
νῦν σώφρων ἐτηρήθην, ἵνα ἐμαυτὸν ὑποθῶ λῃστῇ ἐρῶντι
τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν; καὶ τίς ἐμοὶ βίος περιλείπεται πόρνῃ

455 καὶ[2] ex τε eraso in cod. correctum | πεισθείσῃ Salv.[1] (-σῃ), ed. pr. : πεισθήσῃ **F**

3 δΕΥΤΕΡΟΣ cum Mitsch. scripsi : β **F** || **6** ἠκηκόεσαν **F** litt. η[1] ex α correcta | comma pro maiore interpunct. cett. editionum post ὠδύροντο cum ed. Luc., Wif. reposui || **9** ὢ Dal. tac. : ὦ **F** || **10** βαρβάρῳ Cob. | πειρατῶν[1] del. Hemst. | πειρατῶν[2] del. Blomfield, Cob. (non Hemst., ut ait Her.) || **15** τὴν se susp. habere linea subscr. indic. Salv.[1] ('un disonesto desio' Salv.[v]) | litt. α[1] vocis αἰσχρὰν ex ε in codice correcta est

μὲν ἀντὶ ἀνδρὸς γενομένῳ, ἀποστερηθέντι δὲ Ἀνθίας τῆς
ἐμῆς; ἀλλ' οὐ μὰ τὴν μέχρις ἄρτι σωφροσύνην ἐκ παιδός μοι 4
σύντροφον, οὐκ ἂν ἐμαυτὸν ὑποθείην Κορύμβῳ, τεθνήξομαι
δὲ πρότερον καὶ φανοῦμαι νεκρὸς σώφρων." ταῦτα ἔλεγε καὶ 5
ἐπεδάκρυεν. ἡ δὲ Ἀνθία „φεῦ τῶν κακῶν" εἶπε, „ταχέως γε τῶν
ὅρκων ἀνα⟨μνησθῆναι ἀνα⟩γκαζόμεθα, ταχέως τῆς δουλείας
πειρώμεθα· ἐρᾷ τις ἐμοῦ καὶ πείσειν ἐλπίζει ⟨καὶ⟩ εἰς εὐνὴν
ἐλεύσεσθαι τὴν ἐμὴν μετὰ Ἁβροκόμην καὶ συγκατακλιθήσεσθαι
καὶ ἀπολαύσειν ⟨τῆς⟩ ἐπιθυμίας. ἀλλὰ μὴ οὕτως ἐγὼ φιλόζωος 6
γενοίμην μηδ' ὑπομείναιμι ὑβρισθεῖσα ἰδεῖν τὸν ἥλιον. δε-
δόχθω ταῦτα· ἀποθνήσκωμεν, Ἁβροκόμη. ἕξομεν ἀλλήλους
μετὰ θάνατον, ὑπ' οὐδενὸς ἐνοχλούμενοι."

Καὶ τοῖς μὲν ταῦτα ἐδέδοκτο, ἐν δὲ τούτοις Ἄψυρτος ὁ **2**
προεστὼς τοῦ λῃστηρίου πυθόμενος ὅτι τε ἥκουσιν οἱ περὶ
τὸν Κόρυμβον καὶ ὅτι πολλὰ εἶεν καὶ θαυμάσια κομίζοντες
χρήματα, ἧκεν εἰς τὸ χωρίον καὶ εἶδέ τε τοὺς περὶ Ἁβροκόμην
καὶ κατεπλάγη τὴν εὐμορφίαν καὶ εὐθὺς μέγα κέρδος
νομίζων ᾐτήσατο ἐκείνους. τὰ μὲν ἄλλα χρήματα καὶ κτήματα 2
καὶ παρθένους ὅσαι συνελήφθησαν διένειμε τοῖς περὶ τὸν
Κόρυμβον πειραταῖς, ὁ δὲ Εὔξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος ἄκοντες
μὲν συνεχώρουν τοὺς περὶ τὸν Ἁβροκόμην τῷ Ἀψύρτῳ,
συνεχώρουν δ' οὖν ἀνάγκῃ. καὶ οἱ μὲν ἀπηλλάσσοντο, ὁ 3
δὲ Ἄψυρτος παραλαβὼν τὸν Ἁβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν

19 φανοῦμαι, ⟨καὶ⟩ νεκρός, σώφρων Zag. coll. 3.10.2 ('castus vel mortuus apparebo' Coc.[v], rec. Hir. in vers., quem ducem hab. Zag.) ‖ **20** γε Cob. : τὲ **F** ‖ **21** ⟨ἀναμνησθῆναι⟩ add. Hemst. : ⟨ἐπιλαθέσθαι⟩ (sc. sensu παραβῆναι, cf. 5.14.3, etiam 5.5.5, 8.9) Bernard, fort. recte : ὅρκων ἀναγκαζόμεθα linea subscr. not. Salv.[1] ‖ **22** fort. πείσας Cast. | ἐλπίζει dubit. Her. : ἤλπιζεν **F** | ⟨καὶ⟩ inserendum susp. Loc., inser. Her. (cf. 'flectere speravit et mecum post Abrocomam concumbere' Coc.[v] om. εἰς εὐνὴν ἐλ. τὴν ἐμὴν) ‖ **24** ⟨τῆς⟩ supplevi (cf. 'la sua voglia' Salv.[v], 'desiderio suo' Coc.[v]) ‖ **25** ὑπομείναιμι Hemst. ('soffra' Salv.[v], 'sustineam' Coc.[v]) : ἐπιμείναιμι **F** ‖ **26** ἀποθνήσκωμεν Hemst. (-η- Dal.) : ἀποθνήσκομεν **F** ‖ **29** πυθόμενος Erfurdt ('quum accepisset' iam Loc. in vers. sua) : ἡγούμενος **F**, vix recte (primus damn. Hemst.) ‖ **31** περὶ ⟨τὸν⟩ Her. hic et 1.13.4 ‖ **33** μὲν ⟨οὖν⟩ Cob. ‖ **35** πειραταῖς pro gloss. hab. Mitsch. (om. Salv.[v])

καὶ οἰκέτας δύο, Λεύκωνα καὶ Ῥόδην, ἤγαγεν εἰς τὴν Τύρον.
4 περίβλεπτος δὲ ἦν αὐτῶν ἡ πομπὴ καὶ πάντες ἐτεθαυμάκεσαν
τὸ κάλλος, καὶ ἄνθρωποι βάρβαροι μήπω πρότερον τοσαύτην
ἰδόντες εὐμορφίαν θεοὺς ἐνόμιζον εἶναι τοὺς βλεπομένους,
ἐμακάριζον δὲ τὸν Ἄψυρτον, οἵους οἰκέτας εἴη κεκτημένος.
5 ἀγαγὼν δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν παραδίδωσιν οἰκέτῃ πιστῷ δι᾽
ἐπιμελείας κελεύσας ἔχειν, ὡς μεγάλα κερδανῶν εἰ ἀπόδοιτο
τῆς ἀξίας αὐτοὺς τιμῆς.
3 Καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν Ἁβροκόμην ἐν τούτοις ἦσαν, ἡμερῶν δὲ
διαγενομένων ὀλίγων ὁ μὲν Ἄψυρτος ἐπ᾽ ἄλλην ἐμπορίαν εἰς
Συρίαν ἀπῆλθε, θυγάτηρ δὲ αὐτοῦ, Μαντὼ ὄνομα, ἠράσθη τοῦ
Ἁβροκόμου. ἦν δὲ καλὴ καὶ ὡραία γάμων ἤδη, πολὺ δὲ τοῦ
2 Ἀνθίας κάλλους ὑπελείπετο. αὕτη ἡ Μαντὼ ἐκ τῆς συνήθους
μετὰ τοῦ Ἁβροκόμου διαίτης ἁλίσκεται καὶ ἀκατασχέτως εἶχε
καὶ ἠπόρει ὅ τι ποιήσαι· οὔτε γὰρ πρὸς τὸν Ἁβροκόμην εἰπεῖν
ἐτόλμα, γυναῖκα εἰδυῖα ἔχοντα καὶ πείσεν οὐδέποτε ἐλπίζουσα,
3 οὔτε ἄλλῳ τινὶ τῶν ἑαυτῆς δέει τοῦ πατρός· δι᾽ ἃ δὴ καὶ μᾶλλον
ἀνεκαίετο καὶ διέκειτο πονήρως. καὶ οὐκέτι καρτεροῦσα ἔγνω
πρὸς τὴν Ῥόδην, τὴν σύντροφον τῆς Ἀνθίας, οὖσαν ἡλικιῶτιν
καὶ κόρην, κατειπεῖν τὸν ἔρωτα· ταύτην γὰρ μόνην ἤλπιζε
4 συνεργήσειν αὐτῇ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν. καὶ δὴ σχολῆς λαβομένη
ἄγει τὴν κόρην πρὸς τὰ πατρῷα ἐπὶ τῆς οἰκίας ἱερὰ καὶ δεῖται
μὴ κατειπεῖν αὐτῆς καὶ ὅρκους λαμβάνει καὶ λέγει τὸν ἔρωτα
τὸν Ἁβροκόμου καὶ ἱκετεύει συλλαβέσθαι καὶ πολλὰ ὑπέσχετο
5 συλλαβομένῃ. ἔφη δ᾽· „ἴσθι μὲν οἰκέτις οὖσα ἐμή, ἴσθι δὲ ὀρ-

39 τὴν susp. hab. Loc. (p. 223 ad 3.4.1), cf. ad 2.12.1, 3.4.1 ‖ **45** ἀπόδοιτο ed. pr. : ἀποδοῖτο **F** ‖ **49** ⟨τὸ⟩ ὄνομα Zan. ‖ **50** δὲ[1]] μὲν legendum esse valde susp. Loc. ‖ **51** Ἀνθίας Her. (-είας) : ἀβροκόμου **F** (e v. 50 vel 52 ortum; def. Cat.) | ὑπελείπετο] ἀπελείπετο Hemst. (rec. Loc., alii, rei. Pass.) ‖ **53** ποιήσει (fort. recte, coll. 2.13.8, 5.8.1, cf. etiam 5.9.12) et ποιήσῃ (coll. 2.4.6) Hemsterhusio (qui ποιήσαι pro f. l. ποιῆσαι editionis pr. scripsit) in mentem venerunt ‖ **54** εἰδυῖα Bast : εἰδυῖαν **F** ‖ **57** comma post οὖσαν in edd. Loc., Peerlk. collocatum ante participium primus pos. Mitsch. : nullam distinct. hab. **F**, edd. ante Loc. ‖ **62** τὸν **F** (enot. iam Cob.) : τοῦ Salv.[1], edd. omnes ‖ **62-3** συλλαβέσθαι … συλλαβομένῃ Pal., Mitsch. : συμβαλέσθαι … συμβαλλομένη **F**

γῆς πειρασομένη βαρβάρου καὶ ἠδικημένης." ταῦτα εἰποῦσα
ἀπέπεμπε τὴν Ῥόδην. ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ ἐγεγόνει· τό τε
γὰρ εἰπεῖν Ἁβροκόμῃ παρῃτεῖτο, φιλοῦσα τὴν Ἀνθίαν, πάνυ
δὲ ἐδεδοίκει τῆς βαρβάρου τὴν ὀργήν. ἔδοξεν οὖν αὐτῇ καλῶς 6
ἔχειν Λεύκωνι πρῶτον ἀνακοινῶσαι τὰ ὑπὸ τῆς Μαντοῦς
εἰρημένα. ἦν δὲ καὶ τῇ Ῥόδῃ κοινωνήματα ἐξαιρέτως γενόμενα
πρὸς Λεύκωνα καὶ συνῆσαν ἀλλήλοις ἔτι ἐν Τύρῳ. τότε δὴ 7
λαβομένη μόνου „ὦ Λεύκων" ἔφη, „ἀπολώλαμεν τελέως· νῦν
οὐκέτι τοὺς συντρόφους ἕξομεν· ἡ τοῦ δεσπότου θυγάτηρ
Ἀψύρτου ἐρᾷ μὲν Ἁβροκόμου σφοδρὸν ἔρωτα, ἀπειλεῖ δέ, εἰ
μὴ τύχῃ, δεινὰ ἡμᾶς ἐργάσασθαι. σκόπει τοίνυν τί δεῖ ποιεῖν· 8
τὸ γὰρ ἀντειπεῖν τῇ βαρβάρῳ σφαλερόν, τὸ δὲ ἀποζεῦξαι
Ἁβροκόμην Ἀνθίας ἀδύνατον." ἀκούσας ὁ Λεύκων δακρύων
ἐπλήσθη, μεγάλας ἐκ τούτων συμφορὰς προσδοκῶν. ὀψὲ δὲ
ἀνενεγκὼν „σιώπα" ἔφη, „Ῥόδη, ἐγὼ γὰρ ἕκαστα διοικήσω."
Ταῦτα εἰπὼν ἔρχεται πρὸς Ἁβροκόμην. τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν **4**
ἔργον ἦν ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν καὶ ὑπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι καὶ λαλεῖν
ἐκείνῃ καὶ ἀκούειν λαλούσης. ἐλθὼν δὲ παρ' αὐτοὺς „τί" ⟨φησι⟩
„ποιοῦμεν, σύντροφοι; τί δὲ βουλευόμεθα, οἰκέται; δοκεῖς τινι 2
τῶν δεσποτῶν, Ἁβροκόμη, καλός· ἡ θυγάτηρ ἡ Ἀψύρτου
πονήρως ἐπὶ σοὶ διάκειται, καὶ ἀντειπεῖν ἐρώσῃ βαρβάρῳ
παρθένῳ χαλεπόν. σὺ οὖν ὅπως σοι δοκεῖ βουλευσάμενος
σῶσον ἡμᾶς ἅπαντας καὶ μὴ περιίδῃς ὀργῇ δεσποτῶν
ὑποπεσόντας."
Ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης εὐθὺς μὲν ὀργῆς ἐνεπλήσθη, ἀνα- 3
βλέψας δὲ ἀτενὲς εἰς τὸν Λεύκωνα „ὦ πονηρὲ" ἔφη „καὶ Φοι-

68 Μαντοῦς Brunck, Loc. (Μάντους iam Salv.[1] mg., ed. pr.) : μαντῶ (sic) **F** ‖ **69** ἐξαιρέτως **F**, def. Loc., Peerlk. (cf. etiam Char. 4.4.3, ubi ἐξ ἔρωτος Her.) : ἐξ ἔρωτος Hemst., prob. Jac. (ad Ach. Tat. 2.4.2) | γενόμενα **F** ε[1] ex ι corr. ‖ **70** Τύρῳ scripsi : ἐφέσω **F** (v. O'Sullivan [1993] 159) ‖ **77** ⟨ἐν⟩επλήσθη Cob. sine nec. ‖ **81** δὲ] an δὴ? ('dunque' Salv.[v]) cf. 5.4.8–10 (ἔρχεται … ἐλθοῦσα δὴ …) | ⟨φησι⟩ addidi (⟨ἔφη⟩ post ποιοῦμεν iam inser. Loc.) ‖ **83** Ἁβροκόμη Brunck, Loc. (tac., Hemsterhusio obtemperantes; vide ad p. 1, 2 supra): ἀβροκόμα **F** ‖ **86** ὀργῇ δεσποτῶν ed. pr. ('l'ira de Padroni' Salv.[v]) : αὐτῇ (cf. 3.12.6) δεσποτῶν **F** (fort. δεσποίνῃ pro δεσποτῶν Salv.[1] mg.) ‖ **88** ἀποβλέψας Her., fort. recte

νίκων τῶν ἐνταῦθα βαρβαρώτερε, ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς
Ἁβροκόμην τοιαῦτα ῥήματα καὶ παρούσης Ἀνθίας ἄλλην
4 παρθένον μοι διηγῇ; δοῦλος μέν εἰμι, ἀλλὰ συνθήκας οἶδα
τηρεῖν. ἔχουσιν ἐξουσίαν μου τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν δὲ
ἐλευθέραν ἔχω. ἀπειλείτω νῦν, εἰ θέλει, Μαντὼ ξίφη καὶ
βρόχους καὶ πῦρ καὶ πάντα ὅσα δύναται σῶμα ἐνεγκεῖν
οἰκέτου· οὐ γὰρ ἄν ποτε πεισθείην ἑκὼν Ἀνθίαν ἀδικῆσαι."
5 ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἡ δὲ Ἀνθία ὑπὸ ⟨τῆς⟩ συμφορᾶς ἔκειτο
ἀχανής, οὐδὲ προσφθέγξασθαί τι δυναμένη. ὀψὲ δὲ καὶ μόλις
αὑτὴν ἐγείρασα „ἔχω μέν" φησιν, „Ἁβροκόμη, τὴν εὔνοιαν
τὴν σὴν καὶ στέργεσθαι διαφερόντως ὑπὸ σοῦ πεπίστευκα,
ἀλλὰ δέομαί σου, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐμῆς δέσποτα, μὴ προδῷς
ἑαυτὸν μηδὲ εἰς ὀργὴν ἐμβάλῃς βαρβαρικήν, συγκατάθου
6 δὲ τῇ τῆς δεσποίνης ἐπιθυμίᾳ· κἀγὼ ὑμῖν ἄπειμι ἐκποδών,
ἐμαυτὴν ἀποκτείνασα. τοσοῦτόν σου δεήσομαι· θάψον αὐτὸς
καὶ φίλησον πεσοῦσαν καὶ μέμνησο Ἀνθίας."
Ταῦτα πάντα εἰς μείζονα συμφορὰν τὸν Ἁβροκόμην ἦγε καὶ
ἠπόρει ὅστις γένηται.

5 Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν, ἡ δὲ Μαντὼ χρονιζούσης
τῆς Ῥόδης οὐκέτι καρτεροῦσα γράφει γραμμάτιον πρὸς τὸν
Ἁβροκόμην. ἦν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα τοιάδε·
„Ἁβροκόμῃ τῷ καλῷ δέσποινα ἡ σὴ χαίρειν.
Μαντὼ ἐρᾷ σου. μηκέτι φέρειν δυναμένη ἀπρεπὲς μὲν ἴσως
παρθένῳ, ἀναγκαῖον δὲ φιλούσῃ δέομαι. μή με παρίδῃς μηδὲ
2 ὑβρίσῃς τὴν τὰ σὰ ᾐρημένην· ἐὰν γὰρ πεισθῇς, πατέρα τὸν
ἐμὸν Ἄψυρτον ἐγὼ πείσω σοί με συνοικίσαι, καὶ τὴν νῦν σοι

91 post ῥήματα quoque possis interrogare (cum Salv.[v] et Coc.[v], sed καὶ id quod 'etiam' valet) || **95** ἐνεγκεῖν] susp. hab. Hemst. (cui ἀφανίζειν vel βασανίζειν magis placuisset, 'nisi literae nimis distarent'), def. Loc. || **97** ⟨τῆς⟩ Her. (cf. e.g. 1.5.4, 16.3, 2.7.2, 3.2.14, 5.9; 'dalla disgrazia' Salv.[v]) || **99** ἔχω ⟨μὲν⟩ susp. hab. Peerlk., alii || **101** vel καὶ delendum (om. Salv.[v], Coc.[v]; καὶ τῆς ἐμῆς linea subscr. not. Salv.[1]) vel ⟨πρὸς⟩ σῆς pro τῆς[1] scribendum cens. Hemst. || **104** τοσοῦτον (sic, -όν ed. pr.) σου **F** : τ. σοῦ Her. tacite || **112-13** sic (post σου et δέομαι) distinxi, post δυναμένη et φιλούσῃ **F**, edd. || **113** fort. περιΐδῃς Pass. (cf. 1.4.5, 2.4.2) || **115** συνοικίσαι Hemst. : συνοικῆσαι **F**

γυναῖκα ἀποσκευασόμεθα, πλουτήσεις δὲ καὶ μακάριος ἔσῃ·
ἐὰν δὲ ἀντείπῃς, ἐννόει μὲν οἷα πείσῃ τῆς ὑβρισμένης ἑαυτὴν
ἐκδικούσης, οἷα δὲ οἱ μετὰ σοῦ, κοινωνοὶ τῆς σῆς ὑπερηφανίας
⟨καὶ⟩ σύμβουλοι γενόμενοι."
Τοῦτο τὸ γράμμα λαβοῦσα καὶ κατασημηναμένη δίδωσι 3
θεραπαίνῃ τινὶ ἑαυτῆς βαρβάρῳ, εἰποῦσα Ἁβροκόμῃ κομίζειν.
ὁ δὲ ἔλαβε καὶ ἀνέγνω καὶ πᾶσι μὲν ἤχθετο τοῖς ἐγγεγραμμένοις,
μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὰ περὶ τῆς Ἀνθίας. κἀκείνην μὲν τὴν 4
πινακίδα κατέχει, ἄλλην δὲ ἐγγράφει καὶ δίδωσι τῇ θεραπαίνῃ.
ἦν δὲ τὰ γεγραμμένα ⟨τοιάδε⟩·
„δέσποινα, ὅ τι βούλει ποίει καὶ χρῶ σώματι ὡς οἰκέτου· καὶ
εἴτε ἀποκτείνειν θέλεις, ἕτοιμος, εἴτε βασανίζειν, ὅπως ἐθέλεις
βασάνιζε· εἰς εὐνὴν δὲ τὴν σὴν οὐκ ἂν ἔλθοιμι οὔτε ἂν τοιαῦτα
πεισθείην κελευούσῃ."
Λαβοῦσα ταῦτα τὰ γράμματα ἡ Μαντὼ ἐν ὀργῇ ἀκατασχέτῳ 5
γίνεται καὶ ἀναμίξασα πάντα, φθόνον [καὶ], ζηλοτυπίαν, λύπην,
φόβον, ἐνενόει ὅπως τιμωρήσαιτο τὸν ὑπερηφανοῦντα.
Καὶ δὴ καὶ ἐν τούτῳ ἔρχεται μὲν ἀπὸ Συρίας Ἄψυρτος, ἄγων 6
τινὰ τῇ θυγατρὶ νυμφίον ἐκεῖθεν, Μοῖριν ὄνομα, ὡς δὲ ἀφίκετο,
εὐθὺς ἡ Μαντὼ τὴν κατὰ Ἁβροκόμου τέχνην συνετάττετο
καὶ σπαράξασα τὰς κόμας καὶ περιρρηξαμένη τὴν ἐσθῆτα,
ὑπαντήσασα τῷ πατρὶ καὶ προσπεσοῦσα πρὸς τὰ γόνατα

117 accentus vocis δὲ in cod. a tinea deletus est ‖ **118** ante κοινωνοὶ dist. Pass. (et hic et ante σύμβουλοι ['..., tuoi consiglieri.'] Salv.^{v}) | κοινωνοὶ secl. Hir. ‖ **119** ⟨καὶ⟩ Loc., dub. (idem postea prop. Peerlk., Cast.) ‖ **120** ταῦτα τὰ γράμματα Her. tacite ‖ **124** γράφει Hir. (non Hemst., ut aiunt Dal. eiusque acolythus Pap.) ‖ **125** ἐγγεγραμμένα Mitsch., Peerlk., Pass., Hir., Her., tacite omnes | ⟨τοιάδε⟩ Tresling, fort. ⟨τάδε⟩ vel ⟨τοιάδε⟩ Loc., damn. Ljung. ‖ **126** χρῶ ⟨τῷ ἐμῷ⟩ Nab. (possis etiam ⟨μου τῷ⟩, cf. 2.4.4, 7.5), sed cf. Ach. Tat. 4.7.8, 6.21.1 | καὶ^{2} abesse malim (om. Coc.^{v}) ‖ **128** οὔτε] οὐδὲ (οὐδ' Her. ex οὔτ' in ed. Hir.) fort. legendum ‖ **131** καὶ^{2} del. ed. Vind. (1793), Her. (om. Salv.^{v}, Coc.^{v}) ‖ **132** ⟨καὶ⟩ φόβον (καὶ^{2} in v. 131 retento) Higt, quod etiam Loc. in mentem venit ('ac metu' Coc.^{v}), sed Noster in talibus τὸ ἀσύνδετον amat | τιμωρήσεται Her. (τιμωρήσαιτο Salv.^{1} ex τιμωρήσεται corr., σεται deleto, σαιτο superscr. et linea subscr. notato)

„οἴκτειρον" ἔφη, „πάτερ, θυγατέρα τὴν σὴν ὑβρισμένην ὑπὸ
7 οἰκέτου· ὁ γὰρ σώφρων Ἁβροκόμης ἐπείρασε μὲν παρθενίαν
τὴν ἐμὴν ἀφανίσαι, ἐπεβούλευσε δὲ καὶ σοί, λέγων ἐρᾶν μου.
σὺ οὖν ὑπὲρ τηλικούτων τετολμημένων εἴσπραξαι παρ' αὐτοῦ
τιμωρίαν τὴν ἀξίαν, ἢ εἰ δίδως ἔκδοτον θυγατέρα τὴν σὴν τοῖς
οἰκέταις, ἐμαυτὴν φθάσασα ἀποκτενῶ."
6 Ἀκούσας ὁ Ἄψυρτος καὶ δόξας ἀληθῆ λέγειν αὐτὴν ἠρεύνησε
μὲν τὸ πραχθὲν οὐκέτι, μεταπεμψάμενος δὲ τὸν Ἁβροκόμην „ὦ
πονηρὰ καὶ μιαρὰ" εἶπεν „κεφαλή, ἐτόλμησας εἰς δεσπότας
τοὺς σοὺς ὑβρίσαι καὶ διαφθεῖραι παρθένον ἠθέλησας οἰκέτης
ὤν; ἀλλ' οὔτι χαιρήσεις· ἐγὼ γάρ σε τιμωρήσομαι καί τοῖς
2 ἄλλοις οἰκέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι παράδειγμα." εἰπὼν,
οὐκέτι ἀνασχόμενος οὐδὲ λόγου ἀκοῦσαι ἐκέλευε περιρρῆξαι
τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ τοῖς οἰκέταις καὶ φέρειν πῦρ καὶ μάστιγας καὶ
3 παίειν τὸ μειράκιον. ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐλεεινόν· αἵ τε γὰρ πληγαὶ
τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιζον βασάνων ἄηθες ὂν οἰκετικῶν, τό τε αἷμα
4 κατέρρει πᾶν καὶ τὸ κάλλος ἐμαραίνετο. προσῆγεν αὐτῷ καὶ
δεσμὰ φοβερὰ καὶ πῦρ καὶ μάλιστα ἐχρῆτο ταῖς βασάνοις κατ'
αὐτοῦ τῷ νυμφίῳ τῆς θυγατρὸς ἐνδεικνύμενος ὅτι σώφρονα
5 παρθένον ἄξεται. ἐν τούτῳ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῦ
Ἀψύρτου καὶ ἐδεῖτο ὑπὲρ Ἁβροκόμου, ὁ δὲ „ἀλλὰ καὶ μᾶλλον"
ἔφη „διὰ σὲ κολασθήσεται, ὅτι καὶ σὲ ἠδίκησε, γυναῖκα ἔχων
ἄλλης ἐρῶν." καὶ τότε ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν ἐγκαθεῖρξαί
τινι οἰκήματι σκοτεινῷ.
7 Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο καὶ ἦν ἐν εἱρκτῇ, δεινὴ δὲ αὐτὸν ἀθυμία

138 ὑπὸ] ὑπ' Mitsch. tac., rec. post. edd. praeter Peerlk. ‖ **146** πονηρὰ scripsi, cf. praec. 2.4.3 : τολμηρὰ **F** (ex seq. ἐτόλμησας ortum) | εἶπεν Salv.[1] mg., ed. pr. : εἰπὼν **F** ‖ **148** post ὤν puncto dist. Brunck ‖ **152** πληγαὶ Cob. ('Plagae' Coc.[v.]) : spatium trium fere litterarum post γὰρ in **F** (73r 42; cf. 1.10.6, 5.2.7) vacuum relictum manus alt. voce βάσανοι (νοι superscr.) suppl. idemque (βάσα[οι]ν) in mg. dextro adscripsit ‖ **153-4** si alterutrum πᾶν delendum, primum deleri mal. Zag., sed cf. 1.5.5 ‖ **154** πᾶν ut e v. 153 male repetitum del. Her. (om. Coc.[v.]), fort. recte, post κάλλος transp. Cast. (κατέρρει, καὶ πᾶν τὸ κ. Hemst. iam in mentem venerat, qui tamen verborum ordinem vulgatum def.) ‖ **157** ἄξεται (ci. Abr., in cod. primus disp. Cob.) **F** : ἕξεται Salv.[1], edd. ante Hir.

καταλαμβάνει καὶ μάλιστα ἐπεὶ Ἀνθίαν οὐχ ἑώρα, ἐζήτει δὲ
θανάτου τρόπους πολλούς, ἀλλ' εὕρισκεν οὐδένα, πολλῶν τῶν
φρουρούντων ὄντων· ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐποίει τῆς θυγατρὸς τοὺς
γάμους καὶ ἑώρταζον πολλαῖς ἡμέραις. Ἀνθίᾳ δὲ πάντα πένθος 2
ἦν, καὶ εἴ ποτε δυνηθείη πεῖσαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεσμωτηρίου, εἰσῄει
πρὸς Ἁβροκόμην λανθάνουσα καὶ κατωδύρετο τὴν συμφοράν.
ὡς δὲ ἤδη παρεσκευάζοντο εἰς Συρίαν ἀπιέναι, προέπεμψεν 3
ὁ Ἄψυρτος τὴν θυγατέρα μετὰ δώρων πολλῶν· ἐσθῆτάς τε
τὰς Βαβυλωνίους καὶ χρυσὸν ἄφθονον καὶ ἄργυρον ἐδίδου,
ἐδωρήσατο δὲ τῇ θυγατρὶ Μαντοῖ ⟨καὶ⟩ τὴν Ἀνθίαν καὶ τὴν
Ῥόδην καὶ τὸν Λεύκωνα. ὡς οὖν ταῦτα ἔγνω ἡ Ἀνθία καὶ ὅτι εἰς 4
Συρίαν ἀναχθήσεται μετὰ Μαντοῦς, δυνηθεῖσα εἰσελθεῖν εἰς τὸ
δεσμωτήριον, περιπλεξαμένη τῷ Ἁβροκόμῃ „δέσποτα" εἶπεν,
„εἰς Συρίαν ἄγομαι δῶρον δοθεῖσα τῇ Μαντοῖ καὶ εἰς χεῖρας
τῆς ζηλοτυπούσης παραδίδομαι, σὺ δὲ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ 5
μείνας οἰκτρῶς ἀποθνῄσκεις, οὐκ ἔχων οὐδὲ ὅστις σου τὸ
σῶμα κοσμήσει. ἀλλ' ὀμνύω σοι τὸν ἀμφοτέρων δαίμονα ὡς
ἐγὼ μενῶ σὴ καὶ ζῶσα κἂν ἀποθανεῖν δεήσῃ."

Ταῦτα λέγουσα ἐφίλει τε αὐτὸν καὶ περιέβαλλε καὶ τὰ δεσμὰ ἠσπάζετο καὶ τῶν ποδῶν προὐκυλίετο.

Τέλος δὲ ἡ μὲν ἐξῄει τοῦ δεσμωτηρίου, ὁ δὲ ὡς εἶχεν ἑαυτὸν **8**
ἐπὶ γῆς ῥίψας ἔστενεν, ἔκλαιεν „ὦ πάτερ" λέγων „φίλτατε, ὦ
μῆτερ Θεμιστώ, ποῦ μὲν ἡ ἐν Ἐφέσῳ δοκοῦσά ποτε εὐδαιμονία;
ποῦ δὲ οἱ λαμπροὶ καὶ οἱ περίβλεπτοι Ἀνθία καὶ Ἁβροκόμης

166 Ἀνθίᾳ Abr., recte (cf. 1.10.2) : ἀνθία **F** (sed in cod. ι subscriptum perraro tantum invenitur) : ἀνθίᾳ Salv.[1] (sic, litt. α[2] puncto supposito notata; Ἀνθία rec. Salv.[v]) || **171** τὰς om. Brunck, del. Her., def. Wif. | βαβυλωνίας Salv.[1], ed. pr. (βαβουλωνίας, ου per. compend.); leg. Her. (Βαβ.) coll. 1.8.2, sed si quid mutandum, ibi potius legendum Βαβυλώνιος || **172** ⟨καὶ⟩ inser. Cast. ('trall' altre ... Anzia' Salv.[v], 'Anthiam quoque' Coc.[v]) || **176** εἰς Συρίαν ἄγομαι] ἐγὼ μὲν εἰς Σ. Koen || **177** παραδίδομαι Her., dub. : ἄγομαι **F** (e v. 176 male repetitum) : damn. Hemst. cui nec ἔρχομαι (postea ci. Wif.) nec δίδομαι (pro ἐκδίδομαι) satisfacere videbatur : om. Brunck ('son data' Salv.[v], καὶ et ἄγομαι om. Coc.[v]) || **180** σὴ Hemst. (cf. 3.5.3, 5.4, 4.3.3) : σε **F** || **185** Θεμιστοῖ mal. Her.

οἱ καλοί; ἡ μὲν οἴχεται πόρρω ποι τῆς γῆς αἰχμάλωτος, ἐγὼ δὲ
καὶ τὸ μόνον ἀφῄρημαι παραμύθιον καὶ τεθνήξομαι δυστυχὴς
ἐν δεσμωτηρίῳ μόνος."
2 Ταῦτα λέγοντα αὐτὸν ὕπνος καταλαμβάνει, καὶ αὐτῷ ὄναρ
ἐφίσταται· ἔδοξεν ἰδεῖν αὐτοῦ τὸν πατέρα Λυκομήδη ἐν
ἐσθῆτι μελαίνῃ πλανώμενον κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν,
ἐπιστάντα δὲ τῷ δεσμωτηρίῳ λῦσαί τε αὐτὸν καὶ ἀφιέναι ἐκ
τοῦ οἰκήματος· αὐτὸν δὲ ἵππον γενόμενον ἐπὶ πολλὴν φέρεσθαι
γῆν διώκοντα ἵππον ἄλλην θήλειαν καὶ τέλος εὑρεῖν τὴν ἵππον
καὶ ἄνθρωπον γενέσθαι. ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, ἀνέθορέ τε καὶ
μικρὰ εὔελπις ἦν.
9 Ὁ μὲν οὖν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατεκέκλειστο, ἡ δὲ Ἀνθία εἰς
Συρίαν ἤγετο καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη. ὡς δὲ ἧκον οἱ περὶ τὴν
Μαντὼ εἰς Ἀντιόχειαν (ἐκεῖθεν γὰρ ἦν Μοῖρις), ἐμνησικάκει
2 μὲν καὶ τὴν Ῥόδην, ἐμίσει δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. καὶ δὴ τὴν μὲν
Ῥόδην εὐθὺς μετὰ τοῦ Λεύκωνος κελεύει ἐμβιβάσαντάς τινας
πλοίῳ πορρωτάτω τῆς Συρίων ἀποδόσθαι γῆς, τὴν δὲ Ἀνθίαν
οἰκέτῃ συνουσιάζειν ἐνενόει καὶ ταῦτα τῶν ἀτιμοτάτων,
αἰπόλῳ τινὶ ἀγροίκῳ, ἡγουμένη διὰ τούτου τιμωρήσασθαι
3 αὐτήν. μεταπέμπεται δὲ τὸν αἰπόλον, Λάμπωνα τοὔνομα,
καὶ παραδίδωσι τὴν Ἀνθίαν καὶ κελεύει γυναῖκα ἔχειν, καὶ
4 ἐὰν ἀπειθῇ προσέταττε βιάζεσθαι. καὶ ἡ μὲν ἤγετο ἐπ᾽ ἀγρὸν

187 γῆς ⟨ταύτης⟩ Zag. coll. 2.11.7, 9.2 (cf. etiam 4.3.3) || **188** ⟨ὁ⟩ δυστυχὴς Cob., vide ad 1.4.1 || **191** λυκομήδη **F** (cf. -ει 1.1.1; etiam acc. Μεγαμήδη 3.5.8, gen. -ους 1.2.5) : Λυκομήδην ed. Luc., Her. (cf. 1.5.5, 5.8) || **194** αὐτὸν Abr. (cf. 'Ipse' Coc.[v]) : τὸν **F** || **197** fort. μικρὸν scribendum, sed cf. e.g. Pl. R. 527a (cum adi.; cum verbis [σ]μικρά saepe invenitur) : αὐτίκα Morel || **198** κατεκέκλειστο (i.e. κατε⟨κέ⟩κλειστο vel κατεκ⟨έκ⟩λειστο) Cob. (quod fort. legendum esse iam de formis plusquam perfecti ad loc. nostr. agens cens. Hemst. coll. 4.6.7) : κατέκλειστο **F** : κατακέκλειστο Dal. || **201** καὶ[1] del. Her. (om. Salv.[v], etiam καὶ[2] omisso; 'infenso in Rhodam et Anthiam animo' Coc.[v] astricte) | τῇ Ῥόδῃ (quod iam Hemst. in mentem venerat) vel ⟨πρὸς⟩ τὴν Ῥόδην Loc. || **202** an τινι? Abr. coll. 4.2.1, 2.8, 6.3, prob. Loc. coll. 2.6.5 || **204** de συνευνάζειν cogit. Hemst. : fort. συνοικίζειν Jac. || **207** αὐτὸν **F** (73v 14) || **208** προσέταττε litt. τ[1] e τι correcta **F** (73v 15)

συνεσομένη τῷ αἰπόλῳ, γενομένη δὲ ἐν τῷ χωρίῳ ἔνθα ὁ
Λάμπων ἔνεμε τὰς αἶγας, προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ καὶ
ἱκετεύει κατοικτεῖραι καὶ τηρῆσαι ⟨ἁγνήν⟩. διηγεῖται δὲ ἥτις
ἦν, τὴν προτέραν εὐγένειαν, τὸν ἄνδρα, τὴν αἰχμαλωσίαν.
ἀκούσας δὲ ὁ Λάμπων οἰκτείρει τὴν κόρην καὶ ὄμνυσιν ἦ μὴν
φυλάξειν ἀμόλυντον, καὶ θαρρεῖν παρεκελεύετο.
Καὶ ἡ μὲν παρὰ τῷ αἰπόλῳ ἦν ἐν τῷ χωρίῳ πάντα χρόνον 10
Ἁβροκόμην θρηνοῦσα, ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐρευνώμενος τὸ οἰκη-
μάτιον ἔνθα ὁ Ἁβροκόμης πρὸ τῆς κολάσεως διῆγεν, ἐπιτυγχά-
νει τῷ γραμματιδίῳ τῷ Μαντοῦς πρὸς Ἁβροκόμην καὶ γνωρίζει
τὰ γράμματα, καὶ ὅτι ἀδίκως Ἁβροκόμην τιμωρεῖται ἔμαθεν.
εὐθὺς οὖν λῦσαί τε αὐτὸν προσέταξε καὶ ἀγαγεῖν εἰς ὄψεις.
πονηρὰ δὲ καὶ ἐλεεινὰ πεπονθὼς προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῖς 2
Ἀψύρτου, ὁ δὲ αὐτὸν ἀνίστησι καὶ „θάρσει" ἔφη, „ὦ μειράκιον·
ἀδίκως σου κατέγνων πεισθεὶς θυγατρὸς λόγοις, ἀλλὰ νῦν
μέν σε ἐλεύθερον ἀντὶ δούλου ποιήσω, δίδωμι δέ σοι τῆς
οἰκίας ἄρχειν τῆς ἐμῆς καὶ γυναῖκα ἄξομαι τῶν πολιτῶν τινος
θυγατέρα. σὺ δὲ μὴ μνησικακήσῃς τῶν γεγενημένων· οὐ γὰρ
ἑκών σε ἠδίκησα." ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ἄψυρτος. ὁ δὲ Ἁβροκόμης 3
„ἀλλὰ χάρις" ἔφη „σοι, δέσποτα, ὅτι καὶ τὸ ἀληθὲς ἔμαθες
καὶ τῆς σωφροσύνης ἀμείβῃ με." ἔχαιρον δὴ πάντες οἱ κατὰ
τὴν οἰκίαν ὑπὲρ Ἁβροκόμου καὶ χάριν ᾔδεσαν ὑπὲρ αὐτοῦ
τῷ δεσπότῃ. αὐτὸς δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ κατὰ Ἀνθίαν ἦν,
ἐνενόει δὲ πρὸς ἑαυτὸν πολλάκις· „τί δὲ ἐλευθερίας ἐμοί; τί δὲ

211 τηρῆσαι ⟨ἁγνήν⟩ Hemst., cf. praec. 5.4.7 : ⟨ἁγνὴν⟩ τ. Cob. : ⟨ἄχραντον⟩ τ. Pal. coll. 2.13.8 (ap. Nostrum hic solum de pers., ἁγνή[ν] autem sexies) || **220** ὄψιν Loc. in mentem venit idemque ci. Cob. || **221** πονηρὰ **F** ut semper, quod ad accentus adiectivi sedem attinet (ubique tamen πονήρως exhibet) : πόνηρα Pass. et sic retracto accentu, Locellam secutus, etiam 5.4.11, 8.3, 8.8 (πόνηρος etiam 1.4.2 Loc., vix recte : cf. 3.5.2), vide LSJ s.v. μοχθηρός ad fin. || **222** θάρσει] -ρρ- Her. hic et 5.9.6, 12.5 || **223** fort. ⟨τῆς⟩ θυγατρὸς Loc. || **228** σοι Salv.[1], ed. pr. : σι **F** || **232** δὲ[2]] δεῖ Cob. (quod subaudiendum esse iam cens. Loc. coll. 1.16.5)

πλούτων καὶ ἐπιμελείας τῶν Ἀψύρτου χρημάτων; οὐ τοιοῦτον εἶναί με δεῖ· ἐκείνην καὶ ζῶσαν καὶ τεθνεῶσαν εὕροιμι."

4 Ὁ μὲν οὖν ἐν τούτοις ἦν, διοικῶν μὲν τὰ Ἀψύρτου, ἐννοῶν δὲ ὁπότε καὶ ποῦ τὴν Ἀνθίαν εὑρήσει· ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη ἤχθησαν εἰς Λυκίαν εἰς πόλιν Ξάνθον (ἀνώτερον δὲ θαλάσσης ἡ πόλις) κἀνταῦθα ἐπράθησαν πρεσβύτῃ τινί, ὃς αὐτοὺς εἶχε μετὰ πάσης ἐπιμελείας, παῖδας αὐτοῦ νομίζων· καὶ γὰρ ἄτεκνος ἦν· διῆγον δὲ ἐν ἀφθόνοις μὲν πᾶσιν, ἐλύπουν δὲ αὐτοὺς Ἀνθία καὶ Ἁβροκόμης οὐχ ὁρώμενοι.

11 Ἡ δὲ Ἀνθία ἦν μέν τινα χρόνον παρὰ τῷ αἰπόλῳ, συνεχὲς δὲ ὁ Μοῖρις ὁ ἀνὴρ τῆς Μαντοῦς εἰς τὸ χωρίον ἐρχόμενος ἐρᾷ τῆς Ἀνθίας σφοδρὸν ἔρωτα. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο λανθάνειν, τελευταῖον δὲ λέγει τῷ αἰπόλῳ τὸν ἔρωτα καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖτο
2 συγκρύψαντι. ὁ δὲ τῷ μὲν Μοίριδι συντίθεται, δεδοικὼς δὲ τὴν Μαντὼ ἔρχεται πρὸς αὐτὴν καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τὸν Μοίριδος. ἡ δὲ ἐν ὀργῇ γενομένη „πασῶν" ἔφη „δυστυχεστάτη γυναικῶν ἐγώ· τὴν ζήλην περιάξομαι, δι' ἣν τὰ μὲν πρῶτα ἐν Φοινίκῃ ἀφῃρέθην ἐρωμένου, νυνὶ δὲ κινδυνεύω τοῦ ἀνδρός. ἀλλ' οὐ χαίρουσά γε Ἀνθία φανεῖται καλὴ καὶ Μοίριδι· ἐγὼ γὰρ αὐτὴν καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Τύρῳ πράξομαι δίκας."

3 Τότε μὲν οὖν τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν, ἀποδημήσαντος δὲ τοῦ Μοίριδος μεταπέμπεται τὸν αἰπόλον καὶ κελεύει λαβόντα τὴν

234 καὶ ζῶσαν καὶ **F**, recte (cf. 2.7.5, Pl. Ap. 23b; etiam 5.8.4), def. Ljung. : ἢ ζῶσαν ἢ Hir., rec. post. edd. ‖ **236** ὁπότε] ὅπως Pal., cf. 2.5.5, 3.3.7, 4.6.5, 5.9.4 ‖ **239** αὑτοῦ Brunck, Loc., tac. : αὐτοῦ **F** ‖ **246** συγκύψαντι Arnaldus, Jac. (ad Ach. Tat., p. 451) | συντίθεται **F**, def. Loc. : συγ⟨κατα⟩τίθεται Hemst. (et H. V. C. quidam ap. Hemst.) ‖ **249** ζήλην **F**, valde suspectum, sed cf. Aristaenet. 1.25.24 (Maz.; ζηλήμονα Valckenaer pro ζήλην ἐμοὶ) : δειλὴν ed. pr. (ἴσ. δείλην [sic] Salv.[1] mg.), pro quo δούλην Hemst.; lect. codicis revoc. Loc. (quam etiam D'Orville p. 278 ad Char. 1.12.8 Cocchii testimonio [1728] fretus adfert) : ξένην Peerlk. : possis ζηλότυπον vel ζηλοῦσαν vel ζηλοτυποῦσαν (cf. 2.7.4) | vel περιάγομαι legendum vel περιάξομαι interrogative (duce Hemst. : 'Egone mecum … circumducam &c.') recipiendum esse Peerlk. visum est ‖ **250** ἀνδρος **F** (sine accentu), corr. Salv.[1] ‖ **251** γε Hemst. : τε **F** ‖ **253** τὴν secl. Hir. (cf. 5.9.9), def. Abr. (vide etiam Moulton & Milligan s.v. ἡσυχία)

Ἀνθίαν εἰς τὸ δασύτατον ἀγαγόντα τῆς ὕλης ἀποκτεῖναι καὶ
τούτου μισθὸν αὐτῷ δώσειν ὑπέσχετο. ὁ δὲ οἰκτείρει μὲν τὴν 4
κόρην, δεδοικὼς δὲ τὴν Μαντὼ ἔρχεται παρὰ τὴν Ἀνθίαν
καὶ λέγει τὰ κατ' αὐτῆς δεδογμένα. ἡ δὲ ἀνεκώκυσέ τε καὶ
ἀνωδύρετο, „φεῦ" λέγουσα „τοῦτο τὸ κάλλος ἐπίβουλον
ἀμφοτέροις πανταχοῦ· διὰ τὴν ἄκαιρον εὐμορφίαν Ἁβροκόμης
μὲν ἐν Τύρῳ τέθνηκεν, ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα. ἀλλὰ δέομαί σου, 5
Λάμπων αἰπόλε, ὡς μέχρι νῦν εὐσέβησας, ἂν ἀποκτείνῃς, κἂν
ὀλίγον θάψον με τῇ παρακειμένῃ γῇ καὶ ὀφθαλμοῖς τοῖς ἐμοῖς
χεῖρας ἐπίβαλε τὰς σὰς καὶ θάπτων συνεχὲς Ἁβροκόμην κάλει·
αὕτη γένοιτ' ἂν εὐδαίμων ἐμοὶ μετὰ Ἁβροκόμου ταφή."
Ἔλεγε ταῦτα, ὁ δὲ αἰπόλος εἰς οἶκτον ἔρχεται ἐννοῶν ὡς 6
ἀνόσιον ἔργον ἐργάσεται κόρην οὐδὲν ἀδικοῦσαν ἀποκτείνας
οὕτω καλήν. λαβὼν δὲ τὴν κόρην ὁ αἰπόλος φονεῦσαι μὲν οὐκ 7
ἠνέσχετο, φράζει δὲ πρὸς αὐτὴν τάδε· „Ἀνθία, οἶδας ὅτι ἡ
δέσποινα Μαντὼ ἐκέλευσέ μοι λαβεῖν καὶ φονεῦσαί σε. ἐγὼ δὲ
καὶ θεοὺς δεδιὼς καὶ τὸ κάλλος οἰκτείρας βούλομαί σε μᾶλλον
πωλῆσαι πόρρω που τῆς γῆς ταύτης, μὴ μαθοῦσα ἡ Μαντὼ ὅτι
οὐ τέθνηκας, ἐμὲ μᾶλλον κακῶς διαθήσει." ἡ δὲ μετὰ δακρύων 8
λαβομένη τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἔφη· „θεοὶ καὶ Ἄρτεμι πατρῴα, τὸν
αἰπόλον ὑπὲρ τούτων τῶν ἀγαθῶν ἀμείψασθε", καὶ παρεκάλει
πραθῆναι. ὁ δὲ αἰπόλος λαβόμενος τῆς Ἀνθίας ᾤχετο ἐπὶ τὸν 9
λιμένα, εὑρὼν δὲ ἐκεῖ ἐμπόρους ἄνδρας Κίλικας ἀπέδοτο τὴν
κόρην καὶ λαβὼν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς τιμὴν ἧκεν εἰς τὸν ἀγρόν. οἱ 10
δὲ ἔμποροι λαβόντες τὴν Ἀνθίαν εἰς τὸ πλοῖον ἦγον καὶ νυκτὸς
ἐπελθούσης ᾔεσαν τὴν ἐπὶ Κιλικίας. ἐναντίῳ δὲ πνεύματι

262 ὡς] ὃς Hemst. | εὐσέβησας] possis etiam εὐσεβήσας (quod, retento ὡς et commate post νῦν posito, Hemst. quoque in mentem venit, sed ille editionem pr. sub oculis hab., quae τὸ λοιπὸν [Salv.[1]] pro Λάμπων praebet) || **263** post ὀλίγον (… ὀλίγον· θάψον …), quod cum δέομαι (v. 261) construi vol., dist. Wif. || **267** ἀποκτείνας Hemst. ('uccidendo' Salv.[v], 'occidens' Coc.[v]) : ἀποκτεῖναι **F** || **268** δὲ] an δή? ('dunque' Salv.[v], 'igitur' Coc.[v]) || **271** οἰκτείρας Salv.[1], ed. pr. : οἰκτείλας **F** || **273** μᾶλλον abesse mal. Peerlk., del. Her.

κατεχόμενοι καὶ τῆς νεὼς διαρραγείσης μόλις ἐν σανίσι τινὲς σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ τινος ἦλθον· εἶχον δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν.
11 ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ὕλη δασεῖα. τὴν οὖν νύκτα ἐκείνην πλανώμενοι ἐν ταύτῃ τῇ ὕλῃ ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἱππόθοον τὸν λῃστὴν συνελήφθησαν.

12 Ἐν δὲ τούτοις ἧκεν ἀπὸ τῆς Συρίας οἰκέτης [ὑπὸ] τῆς Μαντοῦς γράμματα κομίζων τῷ πατρὶ Ἀψύρτῳ τοιάδε·

„Ἔδωκάς με ἀνδρὶ ἐν ξένῃ. Ἀνθίαν δέ, ἣν μετὰ τῶν ἄλλων οἰκετῶν ἐδωρήσω μοι, πολλὰ διαπραξαμένην κακὰ εἰς ἀγρὸν οἰκεῖν ἐκελεύσαμεν. ταύτην συνεχῶς ἐν τῷ χωρίῳ θεώμενος ὁ καλὸς Μοῖρις ἐρᾷ, μηκέτι δὲ φέρειν δυναμένη μετεπεμψάμην τὸν αἰπόλον καὶ τὴν κόρην πραθῆναι πάλιν ἐκέλευσα ἐν πόλει τινὶ τῆς Συρίας."

2 Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἁβροκόμης οὐκέτι μένειν ἐκαρτέρει. λαθὼν οὖν τὸν Ἄψυρτον καὶ πάντας τοὺς κατὰ τὸν οἶκον [εἰς] ἐπὶ ζήτησιν τῆς Ἀνθίας ἔρχεται. ἐλθὼν οὖν ⟨εἰς Ἀντιόχειαν, ἐγένετο⟩

284 ταύτῃ scripsi ('quella' Salv.[v]) : αὐτῇ **F**, def. Wif. | τῇ ὕλῃ secl. Cob. | τὸν[1], τὸν[2] mira ('Ippotoo ladrone' Salv.[v]), sed vide O'Sullivan (1995) 125sq. || **286** τῆς susp. hab. Loc., del. Dal. sine nec. (cf. 4.1.1, 5.8.1) | ὑπὸ seclusi, ὑπὸ τῆς secl. Dal. ('ὑπὸ delendum utique') : παρὰ τῆς Cob. : fort. ἀπὸ τῆς Cast. ('portando lettere di M.' Salv.[v], 'litteras a Manto … ferens' Coc.[v]) : possis ὑπὸ τῆς Μ. ⟨πεμφθεὶς⟩, sed constructio ἧκεν … κομίζων sine alio interveniente participio potius Xenophontis esse videtur (cf. 2.5.6, 3.5.11, 5.10.8, 11.3, etiam 2.2.1) || **287** πρὶ litt. ρ e ν, ut vid., correcta **F** || **290** post ἐκελεύσαμεν defectus notam poni vol. Brunck : an post ἀγρὸν (v. 289) lac., in qua caprarii (cf. τὸν αἰπόλον v. 292 infra) mentio facta est, statuenda? || **295-6** [εἰς] ἐπὶ ζήτησιν edidi : εἰς ἐπιζήτησιν **F** (ἐπιζήτησις vim quidem hoc loco opportunam ap. Heliod. 6.4.2 habet, sed Xen. alibi ζήτησις usurpat et vox propria hac in constructione est ἐπί, non εἰς) (cf. 1.12.1, 5.1.12, 9.8) || **296-8** locus valde mendosus || **296** post ἔρχεται lac. stat. Brunck | lac. post οὖν indic. Jac. (excidisse e. c. ⟨εἰς τὴν Συρίαν, ἐρευνήσων⟩ dicens), supplevi (fort. plura, inter Ἀντιόχειαν et ἐγένετο, sunt amissa); ἐλθὼν ἐν (pro εἰς) iam. susp. hab. Hemst.

ἐν τῷ ἀγρῷ ἔνθα μετὰ τοῦ αἰπόλου ἡ Ἀνθία διέτριβεν. ἄγει
δὴ ⟨ἑαυτὸν⟩ παρὰ τὸν αἰπόλον τὸν Λάμπωνα [τὸν αἰπόλον],
ᾧ πρὸς γάμον ἐδεδώκει τὴν Ἀνθίαν ἡ Μαντώ, ἐδεῖτο δὲ τοῦ
Λάμπωνος εἰπεῖν αὐτῷ εἴ τι οἶδε περὶ κόρης ἐκ Τύρου. ὁ δὲ 3
αἰπόλος καὶ τὸ ὄνομα εἶπεν ὅτι [καὶ] Ἀνθία καὶ τὸν γάμον καὶ
τὴν εὐσέβειαν τὴν παρ' αὐτοῦ καὶ τὸν Μοίριδος ἔρωτα καὶ τὸ
πρόσταγμα τὸ κατ' αὐτῆς καὶ τὴν εἰς Κιλικίαν ὁδόν, ἔλεγέ τε
ὡς ἀεί τινος Ἁβροκόμου μέμνηται ἡ κόρη. ὁ δὲ αὐτὸν ὅστις ἦν
οὐ λέγει, ἕωθεν δὲ ἀναστὰς ἤλαυνε τὴν ἐπὶ Κιλικίαν ἐλπίζων
Ἀνθίαν εὑρήσειν ἐκεῖ.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον τὸν λῃστὴν ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς 13
ἔμειναν εὐωχούμενοι, τῇ δ' ἑξῆς περὶ τὴν θυσίαν ἐγίνοντο,
παρεσκευάζετο δὲ πάντα, καὶ ἀγάλματα τοῦ Ἄρεος καὶ ξύλα καὶ
στεφανώματα. ἔδει δὲ τὴν θυσίαν γενέσθαι τρόπῳ τῷ συνήθει· 2

297 ante ἄγει lac. stat. Cob. ‖ **297-9** septendecim verba ἄγει … Μαντώ et δὲ post ἐδεῖτο secl. Giangr., vix recte ‖ **297-8** verbis ἄγει … αἰγιαλὸν (**F** : vide ad v. 298 infra) cruces apponendas esse cens. Hägg | ἄγει δὴ ⟨ἑαυτὸν⟩ scripsi : κατάγεται δὴ Koen (παρὰ cum acc. in v. prox. male, ut vidit Her., retento) : †αγειδη† Cast. ‖ **298** τὸν αἰπόλον τὸν Λάμπωνα [τὸν αἰπόλον] scripsi (sic fere iam Koen, etiam τὸν ante Λ. deleto) : τὸν αἰγιαλὸν τὸν λάμπωνα τὸν αἰπόλον **F** (cf. 5.1.2) : τὸν αἰπόλον pro τὸν αἰγιαλὸν iam Hemst. (sed ille editionem pr. sub oculis hab.; vide ad vv. 298-300 infra) : fort. τὸν αἰγιαλὸν delendum retento τὸν αἰπόλον cens. Loc., del. Peerlk. : τὸν αἰγιαλὸν τὸν Λάμπωνα secl. Dal. ‖ **298-300** quattuordecim verba τὸν αἰπόλον…τοῦ Λάμπωνος om. ed. pr. (hab. Salv.[1], Salv.[v]), primus vulgavit D'Orv. ad Char. 6.4.7 Cocchii testimonio (1728) nisus, in textum reduxit Loc. ‖ **300** κόρης ⟨τῆς⟩ mal. Hemst. ‖ **301** καὶ[2] (om. ed. pr.) abesse mal. Loc. (nisi fort. ⟨Ἀνθίας τῆς⟩ κόρης in v. 300 legendum), secl. Hir. ‖ **302** παρ' αὐτοῦ scripsi (possis etiam παρ' ἑαυτοῦ), παρ' αὑτοῦ iam Cob. : περὶ αὐτοῦ **F** (ad γάμον refert Loc. [Salv.[v], Coc.[v]], vix recte) : περὶ αὐτὴν Hemst. : περὶ αὐτὸν Wif. ‖ **304** αὐτὸν Brunck, Pass. : αὐτὸν **F** (lineam subscr. Salv.[1]) : fort. αὐτῷ Loc. (caprario sc.) : ⟨πρὸς⟩ αὐτὸν Nab. : fort. ⟨Ἁβροκόμης πρὸς⟩ αὐτὸν ‖ **305** Κιλικίας ed. Vind. (1793), sed cf. 3.10.5, 4.1.3, 5.10.2 ‖ **308** τῇ Hemst. : τὸ **F** | δ'] δὲ Mitsch. tac., quod tac. rec. Her., post. edd. | fort. τὴν delendum ‖ **309** ἀγάλματα] ἄγαλμα τὸ Hemst. : fort. ἄγαλμα solum | ξύλα valde susp. : σκύλα H.S.V.A. et J.J.D.A. quidam ap. Hemst. (adsentiente Hemst., cui ipsi in mentem venerat θυήλας vel θυήματα) : σῦλα vel ξύστα Peerlk.

τὸ μέλλον ἱερεῖον θύεσθαι, εἴτε ἄνθρωπος εἴτε βόσκημα εἴη,
κρεμάσαντες ἐκ δένδρου καὶ διαστάντες ἠκόντιζον, καὶ ὁπόσοι
μὲν ἐπέτυχον, τούτων ὁ θεὸς ἐδόκει δέχεσθαι τὴν θυσίαν,
ὁπόσοι δὲ ἀπέτυχον, αὖθις ἐξιλάσκοντο. ἔδει δὲ τὴν Ἀνθίαν
3 οὕτως ἱερουργηθῆναι. ὡς δὲ πάντα ἕτοιμα ἦν καὶ κρεμνᾶν
τὴν κόρην ἤθελον, ψόφος τῆς ὕλης ἠκούετο καὶ ἀνθρώπων
κτύπος. ἦν δὲ ὁ τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστώς, Περίλαος
4 τοὔνομα, ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐν Κιλικίᾳ δυναμένων. οὗτος
ἐπέστη τοῖς λῃσταῖς ὁ Περίλαος μετὰ πλήθους πολλοῦ καὶ
πάντας τε ἀπέκτεινεν, ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε. μόνος δὲ
5 ὁ Ἱππόθοος ἠδυνήθη διαφυγεῖν ἀράμενος τὰ ὅπλα. ἔλαβε δὲ
τὴν Ἀνθίαν Περίλαος καὶ πυθόμενος τὴν μέλλουσαν συμφορὰν
ἠλέησεν· εἶχε δὲ ἄρα μεγάλης ἀρχὴν συμφορᾶς ὁ ἔλεος Ἀνθίᾳ·
ἄγει δὲ αὐτὴν καὶ τοὺς συλληφθέντας τῶν λῃστῶν εἰς Ταρσὸν
6 τῆς Κιλικίας. ἡ δὲ συνήθης αὐτῷ τῆς κόρης ὄψις εἰς ἔρωτα
ἤγαγε, καὶ κατὰ μικρὸν ἑαλώκει Περίλαος Ἀνθίας. ὡς δὲ ἧκον
εἰς Ταρσόν, τοὺς μὲν λῃστὰς εἰς τὴν εἱρκτὴν παρέδωκε, τὴν
δὲ Ἀνθίαν ἐθεράπευεν. ἦν δὲ οὔτε γυνὴ τῷ Περιλάῳ οὔτε
7 παῖδες, καὶ περιβολὴ χρημάτων οὐκ ὀλίγη. ἔλεγεν οὖν πρὸς τὴν
Ἀνθίαν ὡς πάντα ἂν αὐτῇ γένοιτο Περιλάῳ, γυνὴ καὶ δεσπότις
8 καὶ παῖδες. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντεῖχεν, οὐκ ἔχουσα δὲ ὅ τι
ποιήσει, βιαζομένῳ καὶ πολλὰ ἐγκειμένῳ, δείσασα μὴ καί τι
τολμήσῃ βιαιότερον, συγκατατίθεται μὲν τὸν γάμον, ἱκετεύει
δὲ αὐτὸν ἀναμεῖναι χρόνον ὀλίγον ὅσον ἡμερῶν τριάκοντα καὶ

315 κρεμνᾶν forma perrara : κρεμᾶν Cob. : κρημνᾶν Xenophonti trib. Veitch., quo ex fonte nescio, s.v. κρήμνημι (ubi κρεμᾶν falso trib. Passowio) || **316** ⟨ἐκ⟩ τῆς Nab. || **318** τῶν τὰ πρῶτα Hemst. : τὰ πρῶτα τῶν **F** (cf. ad 1.2.6) || **319** ὁ Περίλαος ante ἐπέστη transp. Her., fort. recte || **320** τε del. Her., sed vide Denniston 513f. (6 ii) || **322** ⟨καὶ⟩ τὴν Ἀνθίαν Koen || **323** μεγάλης Hemst. ('ingentis infortuni principium' Coc.[v]) : μεγάλην **F** | Ἀνθίᾳ Wif. (Ἀνθείᾳ) (cf. 'misericordia … principium fuit Anthiae' Coc.[v]) : ἀνθίας **F** || **324** δὲ] an δὴ? || **325** αὐτῷ] αὐτὸν ed. Vind. (1793; rec. post. edd. praeter Pass.) sine nec. || **326** κατὰ] μετὰ Peerlk. || **331** ἀντεῖπεν Peerlk., cf. praec. 3.11.4, 5.9.12, etiam 2.4.3, 5.2 || **332** fort. βιαζομένου et ἐγκειμένου Dal. | πολλῷ Cob.

ἄχραντον τηρῆσαι, καὶ σκήπτεται **. ὁ δὲ Περίλαος πείθεται
καὶ ἐπόμνυται τηρήσειν αὐτὴν γάμων ἁγνὴν εἰς ὅσον ἂν ὁ
χρόνος διέλθῃ.
Καὶ ἡ μὲν ἐν Ταρσῷ ἦν μετὰ Περιλάου, τὸν χρόνον **14**
ἀναμένουσα τοῦ γάμου, ὁ δὲ Ἁβροκόμης ᾔει τὴν ἐπὶ Κιλι-
κίας ὁδὸν καὶ οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἄντρου τοῦ λῃστρικοῦ
(ἐπεπλάνητο γὰρ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπ' εὐθὺ ὁδοῦ) συντυγχάνει
τῷ Ἱπποθόῳ ὡπλισμένῳ. ὁ δὲ αὐτὸν ἰδὼν προ⟨σ⟩τρέχει τε καὶ 2
φιλοφρονεῖται καὶ δεῖται κοινωνὸν γενέσθαι τῆς ὁδοῦ· „ὁρῶ
γάρ σε, ὦ μειράκιον, ὅστις ποτὲ εἶ, καὶ ὀφθῆναι καλὸν καὶ
ἄλλως ἀνδρικόν, καὶ ἡ πλάνη φαίνεται πάντως ἀδικουμένου.
ἴωμεν οὖν Κιλικίαν μὲν ἀφέντες ἐπὶ Καππαδοκίαν καὶ τὸν ἐκεῖ 3
Πόντον· λέγονται γὰρ οἰκεῖν ἄνδρες εὐδαίμονες ⟨ἐνταῦθα⟩." ὁ 4
δὲ Ἁβροκόμης τὴν μὲν Ἀνθίας ζήτησιν οὐ λέγει, συγκατατίθεται
δὲ ἀναγκάζοντι τῷ Ἱπποθόῳ, καὶ ὅρκους ποιοῦσι συνεργήσειν
τε καὶ συλλήψεσθαι. ἤλπιζε δὲ καὶ ὁ Ἁβροκόμης ἐν τῇ πολλῇ

335 σκήπτεται Salv.[1] mg. (dub.), ed. pr. : σκέπτεται **F** (cf. 3.11.4) | quiddam excidisse vidit Hemst. : post σκήπτεται add. ⟨τι⟩ Hemst., ⟨ἡ Ἀνθία⟩ vel ⟨μὲν ἡ Ἀνθία⟩ Loc., ⟨μέν τι⟩ Dal. (plura vol. Zimm.), ante σκήπτεται add. ⟨πιθανόν τι⟩ Brunck, ⟨ἡ μὲν⟩ Orelli, ⟨εὐχὴν⟩ vel ⟨εὖχος⟩ (sc. 'votum') Jac. : asteriscis cum Her. lac. indicavi (v. O'Sullivan [1995] 174) || **338-42** hic (f. 74r 26sq.) codicis in charta vitium est, quod litteras ον χρ (v. 338) et ὼν (v. 342) paene, omnino υ articuli τοῦ[2] v. 340 et initium vocis quae in ικοῦ (v. 340) exiit delevit; ον χρ et ὼν ope lucernae quae Woodii dicitur adhuc legi possunt (v. Guida [1975] 71 cum adn. 26) || **340** πρὸ πολλοῦ in locali significatione positum def. Tresling coll. D.H. 9.35 : πρὸ πολλοῦ ⟨ἁλόντος⟩ vel πόρρω που Abr. : πόρρω Hir. | τοῦ λῃστρικοῦ ed. pr. (τοῦ … ικοῦ Salv.[1] : ἰσσικοῦ Salv.[1] mg., dub. ['Issica' Salv.[v]]) : το῀. . . . . . ικοῦ **F**, sex fere litteris deletis (puncta inserui; vide ad vv. 338-42 supra) || **341** an ἀπεπλάνητο? Hemst. coll. κατέκλειστο (**F**) 2.9.1 : ⟨ἀπ⟩επεπλάνητο Her. | καὶ αὐτὸς om. Salv.[v], Coc.[v], def. Loc. ad 2.11.11 referens, del. Hir. || **342** προ⟨σ⟩τρέχει Hemst. ('occurrens' Coc.[v], cf. ad 1.13.6 [v. 368]) : προτρέχει **F** || **344** σε ⟨ἔφη⟩ ed. Vind. (1793) || **345** ἀνδρικὸν Salv.[1] mg., ed. pr. : ἀνδρικῶ **F** | ἀδικουμένου Higt, Donck., Loc. (dub.) : ἀδικουμένη **F** (lineam subscr. Salv.[1], susp. hab. Hemst.) || **346-7** τὸν Πόντον· ἐκεῖ γὰρ λέγονται mal. Her. (τὸν Π.· ἐκεῖ λέγ. γὰρ iam Hir. in ed., perperam) : τὸν Π.· λέγονται γὰρ ἐκεῖ Hir. (1851), Schmidt || **347** οἰκεῖν ⟨ἐκεῖ⟩ Nab., οἰκεῖν ⟨αὐτοῦ⟩ Zag. ('quivi' add. Salv.[v], 'illic' Coc.[v]) | ⟨ἐνταῦθα⟩ addidi, cf. 3.2.1

5 πλάνῃ τὴν Ἀνθίαν εὑρήσειν. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν
ἐπανελθόντες εἰς τὸ ἄντρον, εἴ τι αὐτοῖς ἔτι περιττὸν ἦν, αὐτοὺς
καὶ τοὺς ἵππους ἀνελάμβανον (ἦν γὰρ τῷ Ἱπποθόῳ ἵππος ἐν τῇ
ὕλῃ κρυπτόμενος).

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

1 Τῇ δὲ ἑξῆς παρῄεσαν μὲν Κιλικίαν, ἐποιοῦντο δὲ τὴν ὁδὸν ἐπὶ
2 Μάζακον, πόλιν τῆς Καππαδοκίας μεγάλην καὶ καλήν· ἐκεῖθεν
γὰρ Ἱππόθοος ἐνενόει συλλεξάμενος νεανίσκους ἀκμάζοντας
συστήσασθαι πάλιν τὸ λῃστήριον· ἰοῦσι δὲ αὐτοῖς διὰ κωμῶν
μεγάλων πάντων ἦν ἀφθονία τῶν ἐπιτηδείων· καὶ γὰρ ὁ Ἱπ-
πόθοος ἐμπείρως εἶχε τῆς Καππαδοκῶν φωνῆς, καὶ αὐτῷ
3 πάντες ὡς οἰκείῳ προσεφέροντο. διανύσαντες δὲ τὴν ὁδὸν
ἡμέραις δέκα εἰς Μάζακον ἔρχονται κἀνταῦθα πλησίον τῶν
πυλῶν εἰσῳκίσαντο καὶ ἔγνωσαν ἑαυτοὺς ἡμερῶν τινων ἐκ τοῦ
4 καμάτου θεραπεῦσαι. καὶ δὴ εὐωχουμένων αὐτῶν ἐστέναξεν ὁ
Ἱππόθοος καὶ ἐπεδάκρυσεν, ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἤρετο αὐτὸν τίς
ἡ αἰτία τῶν δακρύων. καὶ ὅς „μεγάλα" ἔφη „τἀμὰ διηγήματα
5 καὶ πολλὴν ἔχοντα τραγῳδίαν." ἐδέετο Ἀβροκόμης εἰπεῖν,
ὑπισχνούμενος καὶ τὰ καθ' αὑτὸν διηγήσασθαι, ὁ δὲ ἀναλαβὼν
ἄνωθεν (μόνοι δὲ ἐτύγχανον ὄντες) ἐξηγεῖται τὰ καθ' αὑτόν.
2 „Ἐγὼ" ἔφη „εἰμὶ τὸ γένος πόλεως Περίνθου (πλησίον δὲ τῆς
Θρᾴκης ἡ πόλις) τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων. ἀκούεις δὲ

352 αὐτοῖς] fort. αὐτοῦ ('ibi') Loc. || **352-3** αὐτοὺς καὶ ed. pr. : αὐτοὺς καὶ **F** (καὶ om. Salv.[1], αὐτοὺς καὶ om. Salv.[v]) || **353** τοὺς ἵππους] τὸν ἵππον ed. pr. || **353-4** parenthesin uncis inclusi; divisio librorum hic mira est | ⟨καὶ⟩ τῷ Her.

3 ΤΡΙΤΟΣ cum Mitsch. scripsi : Γ **F** (ubique sic fere in cod. scribitur γ) || **16** ἐδεῖτο Pass. || **18** καθ' αὑτόν Pass. (κατὰ [sic, in fine versus] αὑτὸν Brunck) : κατ' αὐτὸν **F** (cf. 5.1.3)

καὶ τὴν Πέρινθον ὡς ἔνδοξος, καὶ τοὺς ἄνδρας ὡς εὐδαίμονες
ἐνταῦθα. ἐκεῖ νέος ὢν ἠράσθην μειρακίου καλοῦ, ἦν δὲ τὸ
μειράκιον τῶν ἐπιχωρίων· ὄνομα Ὑπεράνθης ἦν αὐτῷ.
ἠράσθην δὲ τὰ πρῶτα ἐν γυμνασίοις διαπαλαίοντα ἰδὼν καὶ
οὐκ ἐκαρτέρησα· ἑορτῆς ἀγομένης ἐπιχωρίου καὶ παννυχίδος, 3
ἐν αὐτῇ πρόσειμι τῷ Ὑπεράνθῃ καὶ ἱκετεύω κατοικτεῖραι,
ἀκοῦσαν δὲ τὸ μειράκιον πάντα ὑπισχνεῖται κατελεῆσάν
με. καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος †ὁδοιπορεῖ† φιλήματα καὶ 4
ψαύσματα καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα, τέλος δὲ ἠδυνήθημεν
καιροῦ λαβόμενοι γενέσθαι μετ' ἀλλήλων μόνοι καὶ τὸ τῆς
ἡλικίας ἀλλήλοις ⟨ὅμοιον⟩ ἀνύποπτον ἦν. καὶ χρόνῳ συνῆμεν
πολλῷ, στέργοντες ἀλλήλους διαφερόντως, ἕως δαίμων τις
ἡμῖν ἐνεμέσησε. καὶ ἔρχεταί τις ἀπὸ Βυζαντίου (πλησίον δέ τὸ 5
Βυζάντιον τῇ Περίνθῳ), ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, ὃς
ἐπὶ πλούτῳ καὶ περιουσίᾳ μέγα φρονῶν Ἀριστόμαχος ἐκαλεῖτο.
οὗτος ἐπιβὰς εὐθὺς τῇ Περίνθῳ, ὡς ὑπό τινος ἀπεσταλμένος 6
κατ' ἐμοῦ θεοῦ, ὁρᾷ τὸν Ὑπεράνθην σὺν ἐμοὶ καὶ εὐθέως
ἁλίσκεται, τοῦ μειρακίου θαυμάσας τὸ κάλλος, πάντα ὁντινοῦν
ἐπάγεσθαι δυνάμενον. ἐρασθεὶς δὲ οὐκέτι μετρίως κατεῖχε τὸν 7
ἔρωτα, ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα τῷ μειρακίῳ προσέπεμπεν, ὡς δὲ

21-2 recte dist. Hemst. : εὐδαίμονες· ἐνταῦθα ἐκεῖ νέος **F** : εὐδαίμονες ἐνταῦθα. Νέος, deleto ἐκεῖ, Her. || **25** ἑορτῆς ⟨οὖν⟩ Her. || **25-6** παννυχίδος, ἐν αὐτῇ πρόσειμι scripsi (cum praepos. cf. 5.7.7; pro αὐτῇ possis etiam ταύτῃ, sed cf. 3.5.5 gen. absol. + αὐτ-) : παννυχίδος ἐπ' αὐτῆς, πρόσειμι **F** : π. ἐπ' (= 'post', quod rei. Loc.) αὐτῇ, πρόσειμι Hemst. : π., ἐπ' αὐτῆς πρόσειμι Peerlk. || **26** Ὑπεράνθει Charitonides hic et alibi (omnino quinquies!) propter -ους 3.3.6; sed cf. -ην (quater ap. Nostrum) et -η (voc.) 3.3.2; cf. ad 2.8.2 (v. 191) || **27** κατελεῆσάν Loc. : κατελεῆσαν **F** || **28** ὁδοιπορεῖ cruces apposui : fort. ὁδηγοῦντος (Ἔρωτος scripto), vide O'Sullivan (1995) 175; sed fort. aliquid amissum est : ὁδοποιεῖ Schaefer || **30** τὸ ⟨αὐτὸ⟩ Bauer ('l'uguaglianza dell' età' Salv.[v], 'ob eandam aetatem' Coc.[v]) || **31** ἀλλήλοις] fort. ἄλλοις Hemst. : παράλληλον Loc. : ἄλλως Orelli : del. Her. : fort. ἴσον Dal. | ⟨ὅμοιον⟩ addidi (possis etiam παρ- vel προσόμοιον vel παραπλήσιον) || **36** εὐθὺς ἐπιβὰς Her. || **38** post ἁλίσκεται dist. Pass., post μειρακίου Loc. (Salv.[v]); in **F** hic nulla est distinctio || **40** πρῶτα ⟨δῶρα⟩ Hemst., μειρακίου ⟨λόγους⟩ Peerlk. (coll. Apollod. 2.3.1, 3.13.3), γὰρ μαστροποὺς pro τὰ μὲν πρῶτα Jac., omnes frustra; traditam memoriam def. Zag.

ἀδύνατον ἦν αὐτῷ (ὁ γὰρ Ὑπεράνθης διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ εὔνοιαν
οὐδένα προσίετο), πείθει τὸν πατέρα αὐτοῦ, πονηρὸν ἄνδρα
8 καὶ ἐλάττονα χρημάτων. ὁ δὲ αὐτῷ δίδωσι τὸν Ὑπεράνθην
προφάσει διδασκαλίας· ἔλεγε γὰρ εἶναι λόγων τεχνίτης·
παραλαβὼν δὲ αὐτὸν τὰ μὲν πρῶτα κατάκλειστον εἶχε,
9 μετὰ τοῦτο δὲ ἀπῆρεν ἐς Βυζάντιον. εἰπόμην κἀγώ, πάντων
καταφρονήσας τῶν ἐμαυτοῦ, καὶ ὅσα ἐδυνάμην συνήμην τῷ
μειρακίῳ. ἐδυνάμην δὲ ὀλίγα, καί μοι φίλημα σπάνιον ἐγίνετο
10 καὶ λαλιὰ δυσχερής· ἐφρουρούμην δὲ ὑπὸ πολλῶν. τελευταῖον
οὐκέτι καρτερῶν, ἐμαυτὸν παροξύνας ἐπάνειμι εἰς Πέρινθον καὶ
πάντα ὅσα ἦν μοι κτήματα ἀποδόμενος, συλλέξας ἄργυρον εἰς
Βυζάντιον ἔρχομαι καὶ λαβὼν ξιφίδιον (συνδοκοῦν τοῦτο καὶ
τῷ Ὑπεράνθῃ) εἴσειμι νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀριστομάχου
καὶ εὑρίσκω συγκατακείμενον τῷ παιδὶ καὶ ὀργῆς πλησθεὶς
11 παίω τὸν Ἀριστόμαχον καιρίαν. ἡσυχίας δὲ οὔσης καὶ πάντων
ἀναπαυομένων ἔξειμι ὡς εἶχον λαθών, ἐπαγόμενος καὶ τὸν
Ὑπεράνθην, καὶ δι' ὅλης νυκτὸς ὁδεύσας εἰς Πέρινθον, εὐθὺς
12 νεὼς ἐπιβὰς οὐδενὸς εἰδότος ἔπλεον εἰς Ἀσίαν. καὶ μέχρι μέν
τινος διήνυστο εὐτυχῶς ὁ πλοῦς, τελευταῖον δὲ κατὰ Λέσβον
ἡμῖν γενομένοις ἐμπίπτει πνεῦμα σφοδρὸν καὶ ἀνατρέπει τὴν
ναῦν. κἀγὼ μὲν τῷ Ὑπεράνθῃ συνενηχόμην ὑπιὼν αὐτῷ καὶ
κουφοτέραν τὴν νῆξιν ἐποιούμην, νυκτὸς δὲ γενομένης οὐκέτι
ἐνεγκὸν τὸ μειράκιον παρείθη τῷ κολύμβῳ καὶ ἀποθνῄσκει.
13 ἐγὼ δὲ τοσοῦτον ἠδυνήθην τὸ σῶμα διασῶσαι ἐπὶ τὴν γῆν καὶ
θάψαι. καὶ πολλὰ δακρύσας καὶ στενάξας, ἀφελὼν λείψανα
καὶ δυνηθεὶς εὐπορῆσαί που ἑνὸς ἐπιτηδείου λίθου στήλην

41 ἀδύνατον] ἀνήνυτον Jac. (ad Ach. Tat., p. 839) : ἀνόνητον Nab. coll. 5.8.4 | αὐτῷ ⟨πεῖσαι⟩ Peerlk. || **46** μετὰ τοῦτο Salv.[1] ex corr., ed. pr. : μετατοῦτο **F** || **49** δὲ] γὰρ Hir., sed vide Denniston 169sq., O'Sullivan (1980) 78b (s.v. δέ I2) | τελευταῖον ⟨δ'⟩ Her. (vide ad 1.6.2; cf. praec. 5.10.1) || **51** ἀργύριον Abr. (tac.), Cob., fort. recte (hanc vocem, non ἄργυρον, pro 'pecunia' alibi usurpat Noster) || **53** Ὑπεράνθῃ ed. pr. : ὑπεράνθη **F** || **59** διηνύετο Cob., ut vid. (habet Hir. sine adnot.) || **61** Ὑπεράνθῃ ed. pr. : ὑπεράνθη **F** | an ὑπὼν? || **63** ἐνεγκῶν **F** (f. 74v 11; ἐνέγκον Salv.[1], ἔνεγκον ed. pr., corr. Loc.)

ἐπέστησα τῷ τάφῳ καὶ ἐπέγραψα εἰς μνήμην τοῦ δυστυχοῦς μειρακίου ἐπίγραμμα, παρ' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν πλασάμενος·

Ἱππόθοος κλεινῷ τεῦξεν τόδ⟨ε σῆμ'⟩ Ὑπεράνθῃ,
†οὐ τάφον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν ἱεροῖο πολίτου
ἐς βάθος ἐκ γαίης†, ἄνθος κλυτόν, ὅν ποτε δαίμων
ἥρπασεν ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου.

τοὐντεῦθεν δὲ εἰς μὲν Πέρινθον ἐλθεῖν οὐ διέγνων, ἐτράπην δὲ 14
δι' Ἀσίας ἐπὶ Φρυγίαν τὴν μεγάλην καὶ Παμφυλίαν, κἀνταῦθα
ἀπορίᾳ βίου καὶ ἀθυμίᾳ τῆς συμφορᾶς ἐπέδωκα ἐμαυτὸν
λῃστηρίῳ. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὑπηρέτης λῃστηρίου γενόμενος,
τὸ τελευταῖον δὲ περὶ Κιλικίαν αὐτὸς συνεστησάμην λῃστήριον
εὐδοκιμῆσαν ἐπὶ πολύ, ἕως ἐλήφθησαν οἱ σὺν ἐμοὶ οὐ πρὸ
πολλοῦ τοῦ σε ἰδεῖν. αὕτη μὲν ἡ τῶν ἐμῶν διηγημάτων τύχη, 15
σὺ δέ, ὦ φίλτατε, εἰπέ μοι τὰ ἑαυτοῦ· δῆλος γὰρ εἶ μεγάλῃ τινὶ
ἀνάγκῃ τῇ κατὰ τὴν πλάνην χρώμενος."

Λέγει δὲ ὁ Ἁβροκόμης ὅτι Ἐφέσιος καὶ ὅτι ἠράσθη κόρης **3**
καὶ ὅτι ἔγημεν αὐτὴν καὶ τὰ μαντεύματα καὶ τὴν ἀποδημίαν
καὶ τοὺς πειρατὰς καὶ τὸν Ἄψυρτον καὶ τὴν Μαντὼ καὶ τὰ
δεσμὰ καὶ τὴν φυγὴν καὶ τὸν αἰπόλον καὶ τὴν μέχρι Κιλικίας
ὁδόν. ἔτι λέγοντος αὐτοῦ συνανεθρήνησεν ὁ Ἱππόθοος λέγων 2
„ὦ πατέρες ἐμοί, ὦ πατρίς, ἣν οὔποτε ὄψομαι, ὦ πάντων μοι
Ὑπεράνθη φίλτατε· σὺ μὲν οὖν, Ἁβροκόμη, καὶ ὄψει τὴν
ἐρωμένην καὶ ἀπολήψῃ χρόνῳ ποτέ, ἐγὼ δὲ Ὑπεράνθην

70 τόδ⟨ε σῆμ'⟩ Salv.[1] mg. (dub.), ed. pr. : τῶδ' **F** (sc. τῷδ') : possis etiam e. c., τῷδ' retento, ⟨ξένε⟩ vel ante vel post τεῦξε⟨ν⟩ inserere | Ὑπεράνθῃ ed. pr. : ὑπεράνθη **F** || **71-2** cruces apposui (cf. Hägg); mihi verisimile videtur unum minimum versum inter 71 et 72 excidisse || **71** οὐ τάφον εὐθανάτου ἀγαστὸν (vel ἀγατὸν), ἱεροῦ δὲ Hemst. e. c. : οὐ φατὸν ἐκ θανάτοιο παθὼν ἱεροῖο Jac. || **72** ἐκ γαίης : Αἰγαίης Hemst. (Αἰγαῖον iam Wesseling), prob. Jac. | ὅν ποτε : ὁππότε Jac. commate post πολίτου (v. 71) posito || **74** ⟨ἀν⟩ελθεῖν Jac. ('redire' Coc.[v], cf. 'andar piu' Salv.[v]) || **77** γενόμενος **F**, def. Wif. : an ἐγενόμην? Her. || **78** τὸ del. Her. | δὲ] δὴ Hemst. (potius quam ἐγενόμην … δὲ …) : del. Dal. || **79** ἐπὶ πολύ Salv.[1] (πολὺ), ed. pr. : ἐπιπολὺ **F** || **82** an τῇ delendum?

3 ἰδεῖν οὐκέτι δυνήσομαι." λέγων ἐδείκνυέ τε τὴν κόμην καὶ
ἐπεδάκρυεν αὐτῇ. ὡς δὲ ἱκανῶς ἐθρήνησαν ἀμφότεροι,
ἀποβλέψας εἰς τὸν Ἁβροκόμην ὁ Ἱππόθοος „ἄλλο" ἔφη „σοι
4 ὀλίγου διήγημα παρῆλθον οὐκ εἰπών· πρὸ ὀλίγου τοῦ τὸ
ληστήριον ἁλῶναι ἐπέστη τῷ ἄντρῳ κόρη καλὴ πλανωμένη,
τὴν ἡλικίαν ἔχουσα τὴν αὐτὴν σοί, καὶ πατρίδα ἔλεγε τὴν σήν·
πλέον γὰρ οὐδὲν ἔμαθον. ταύτην ἔδοξε τῷ Ἄρει θῦσαι. καὶ
δὴ πάντα ἦν παρεσκευασμένα καὶ ἐπέστησαν οἱ διώκοντες.
5 κἀγὼ μὲν ἐξέφυγον, ἡ δὲ οὐκ οἶδα ὅ τι ἐγένετο. ἦν δὲ καλὴ
πάνυ, Ἁβροκόμη, καὶ ἐσταλμένη λιτῶς· κόμη ξανθή, χαρίεντες
ὀφθαλμοί." ἔτι λέγοντος αὐτοῦ ἀνεβόησεν Ἁβροκόμης· „τὴν
ἐμὴν Ἀνθίαν ἑώρακας, Ἱππόθοε. ποῦ δὲ ἄρα καὶ πέφευγε;
τίς δὲ αὐτὴν ἔχει γῆ; ἐπὶ Κιλικίαν τραπώμεθα, ἐκείνην
6 ζητήσωμεν· οὐκ ἔστι πόρρω τοῦ ληστηρίου. ναί, πρὸς αὐτοῦ σοι
⟨ποθεινοτέρου τῆς⟩ ψυχῆς Ὑπεράνθους, μή με ἑκὼν ἀδικήσῃς,
ἀλλ' ἴωμεν ὅπου δυνησόμεθα Ἀνθίαν εὑρεῖν." ὑπισχνεῖται
ὁ Ἱππόθοος πάντα ποιήσειν. ἔλεγε δὴ ἀνθρώπους δεῖν ὀλίγους
συλλέξασθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὁδοῦ.
7 Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν, ἐννοοῦντες ὅπως ὀπίσω τὴν εἰς
Κιλικίαν ἐλεύσονται, τῇ δὲ Ἀνθίᾳ αἱ τριάκοντα παρεληλύθεσαν
ἡμέραι, καὶ παρεσκευάζετο τῷ Περιλάῳ τὰ περὶ τὸν γάμον·
ἱερεῖα πολλὰ κατήγετο ἐκ τῶν χωρίων, πολλὴ δὲ ἡ τῶν ἄλλων
ἀφθονία. συμπαρῆσαν δὲ αὐτῷ οἵ τε οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς,
πολλοὶ δὲ καὶ τῶν πολιτῶν συνεώρταζον τὸν Ἀνθίας γάμον.

93 σοι] σοὶ Loc., tac., quem plerique edd. post. taciti sunt secuti || **94** ὀλίγου[1] **F** (Cobeto trib. Hir.) : del. Dal. : ὀλίγον edd. ante Hir. (del. Her. ut ex ὀλίγου[2] ortum) || **103** γῆ Salv.[1], ed. pr. : γῆν **F** | ἐκείνην : an ἐκεῖ αὐτὴν? || **104** ἔσται Hemst., rec. Loc., Peerlk. || **104-5** ⟨ποθεινοτέρου τῆς⟩ inserui, ψυχῆς (Hemst.) recepto (cf. praec. 1.11.3) | αὐτοῦ σοι ψυχὴν **F** : αὐτοῦ σοῦ ψυχῆς Hemst. : αὐτοῦ σε ψυχῆς Peerlk. : αὐτῆς σε ψυχῆς Her. || **107** δὴ] δὲ Salv.[1], edd. ante Dal. || **110** ἐλεύσονται Hemst. : ἐλεύσωνται **F** (cf. 3.8.2) || **111-2** γάμον· ἱερεῖα πολλὰ scripsi (fort. ἱερ. μὲν π. legendum) et distinxi (⟨πολλὰ⟩ post χωρίων iam Zag., transposit. καὶ ἱερεῖα [Abr.] tac. recepta alioque καὶ insuper post δὲ [v. 112] inserto) : γάμον ἱερεῖα· καὶ **F** : γάμον ἱερεῖα καὶ ed. pr. : γάμον, καὶ ἱερεῖα Abr. (rec. Pass., edd. post.) | καὶ (**F**) hic (post ἱερ. v. 112) delendum et fort. post δὲ [v. 112] inserendum esse cens. Cast. | lac. ante πολλὴ stat. Bürger

Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ ὃν ἡ Ἀνθία ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ληστηρίου 4
⟨διῆγεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Περιλάου,⟩ ἦλθεν εἰς τὴν Ταρσὸν
πρεσβύτης Ἐφέσιος ἰατρὸς τὴν τέχνην, Εὔδοξος τοὔνομα.
ἧκε δὲ ναυαγίῳ περιπεσὼν εἰς Αἴγυπτον πλέων. οὗτος ὁ Εὔ- 2
δοξος περιῄει μὲν καὶ τοὺς ἄλλους ἄνδρας, ὅσοι Ταρσέων
εὐδοκιμώτατοι, οὓς μὲν ἐσθῆτας, οὓς δὲ ἀργύριον αἰτῶν,
διηγούμενος ἑκάστῳ τὴν συμφοράν, προσῆλθε δὲ καὶ τῷ Περι-
λάῳ καὶ εἶπεν ὅτι Ἐφέσιος καὶ ἰατρὸς τὴν τέχνην. ὁ δὲ αὐτὸν 3
λαβὼν ἄγει πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ἡσθήσεσθαι νομίζων ἀνδρὶ ὀ-
φθέντι Ἐφεσίῳ. ἡ δὲ ἐφιλοφρονεῖτό τε τὸν Εὔδοξον καὶ ἀνεπυν-
θάνετο εἴ τι περὶ τῶν αὑτῆς λέγειν ἔχοι. ὁ δὲ ⟨ἔλεγεν⟩ ὅτι
οὐδὲν ἐπίσταιτο μακρᾶς αὐτῷ τῆς ἀποδημίας τῆς ἀπὸ Ἐφέσου
γεγενημένης, ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἔχαιρεν αὐτῷ ἡ Ἀνθία, ἀναμι-
μνῃσκομένη τῶν οἴκοι. καὶ δὴ συνήθης τε ἐγεγόνει τοῖς κατὰ 4
τὴν οἰκίαν καὶ εἰσῄει παρ' ἕκαστα πρὸς τὴν Ἀνθίαν, πάντων
ἀπολαύων τῶν ἐπιτηδείων, ἀεὶ ⟨δὲ⟩ δεόμενος αὐτῆς εἰς Ἔφε-
σον παραπεμφθῆναι· καὶ γὰρ καὶ παῖδες ἦσαν αὐτῷ καὶ γυνή.
Ὡς οὖν πάντα τὰ περὶ τὸν γάμον ἐκτετέλεστο τῷ Περιλάῳ, 5
ἐφειστήκει δὲ ἡ ἡμέρα, δεῖπνον μὲν αὐτοῖς πολυτελὲς ἡτοίμαστο
καὶ ἡ Ἀνθία ἐκεκόσμητο κόσμῳ νυμφικῷ, ἐπαύετο δὲ οὔτε
νύκτωρ οὔτε μεθ' ἡμέραν δακρύουσα, ἀλλ' ἀεὶ πρὸ ὀφθαλμῶν
εἶχεν Ἁβροκόμην. ἐνενοεῖτο δὲ ἅμα πολλά, τὸν ἔρωτα, τοὺς 2
ὅρκους, τὴν πατρίδα, τοὺς πατέρας, τὴν ἀνάγκην, τὸν γάμον.
καὶ δὴ καθ' αὑτὴν γενομένη, καιροῦ λαβομένη, σπαράξασα

115 ὃν] ᾧ vel ⟨καθ'⟩ ὃν Hemst., ὅθ' Cob. (sed, quod mirum, nihil aliud, ut vid., mutarunt) | ληφθεῖσα] ἐλήφθη Brunck (recepto ⟨καθ'⟩ ὅν), requisivit Her. (ληφθεῖσα fort. pro ληφθεῖσα ἦν, i. e. ἐλήφθη, sumendum iam cens. Abr.) || **116** ⟨διῆγεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Περιλάου⟩ addidi (⟨διῆγεν παρὰ τῷ Περιλάῳ⟩ vel sim. hic addi iam vol. Bürger) | fort. εἰς τὴν ⟨Περιλάου οἰκίαν, ἧκεν εἰς τὴν⟩ Ταρσὸν Jack. | fort. ⟨ἦλθε καὶ⟩ vel ⟨ἧκε καὶ⟩ πρεσβύτης Abr. | τὴν susp. hab. Loc. (vide ad 2.2.3) || **125** αὑτῆς Brunck, Pass. : αὐτῆς **F**, def. Guida | ⟨ἔλεγεν⟩ add. Loc., lac. stellulis indic. Her. || **130** ⟨δὲ⟩ inserui ('orabat vero' Coc.[v]) || **131** καὶ γάρ (sic, exeunte in versu; lect. claram primus enot. Guida, ci. iam Cob.) καὶ **F** : καὶ ἄρα καὶ Salv.[1], edd. ante Hir. : ἐκεῖ ἄρα καὶ Orelli : καὶ γὰρ ἐκεῖ Pap. : fort. ἐκεῖ γὰρ καὶ || **136** ἐνενόει Her. hic et 1.4.5

τὰς κόμας „ὢ πάντα ἄδικος ἐγώ“ φησι „καὶ πονηρά, ὡς οὐχὶ
3 τοῖς ἴσοις Ἁβροκόμην ἀμείβομαι. ὁ μέν γε ἵνα ἐμὸς ἀνὴρ μείνῃ,
καὶ δεσμὰ ὑπομένει καὶ βασάνους καὶ ἴσως που καὶ τέθνηκεν,
ἐγὼ δὲ καὶ ἐκείνων ἀμνημονῶ καὶ γαμοῦμαι δυστυχής, καὶ
τὸν ὑμέναιον ᾄσει τις ἐπ' ἐμοί, καὶ ἐπ' εὐνὴν ἀφίξομαι τὴν
4 Περιλάου. ἀλλ', ὦ φιλτάτη μοι πασῶν Ἁβροκόμου ψυχή, μηδέν
τι ὑπὲρ ἐμοῦ λυπηθῇς· οὐ γὰρ ⟨ἄν⟩ ποτε ἑκοῦσα ἀδικήσαιμί
σε· ἐλεύσομαι, καὶ μέχρι θανάτου μείνασα νύμφη σή.“
5 Ταῦτα εἶπε, καὶ ἀφικομένου παρ' αὐτὴν τοῦ Εὐδόξου
τοῦ Ἐφεσίου ἰατροῦ ἀπαγαγοῦσα αὐτὸν ἐπ' οἴκημά τι ἠρε-
μαῖον προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ καὶ ἱκετεύει μηδενὶ
κατειπεῖν τῶν ῥηθησομένων μηδὲν καὶ ὁρκίζει τὴν πάτριον
6 θεὰν Ἄρτεμιν ξυμπρᾶξαι πάντα ὅσα ἂν αὐτοῦ δεηθῇ. ἀνίστησιν
αὐτὴν ὁ Εὔδοξος πολλὰ θρηνοῦσαν καὶ θαρρεῖν παρεκάλει καὶ
ἐπώμνυε, πάντα ποιήσειν ὑπισχνούμενος. λέγει δὴ αὐτῷ τὸν
Ἁβροκόμου ἔρωτα καὶ τοὺς ὅρκους τοὺς πρὸς ἐκεῖνον καὶ τὰς
7 περὶ τῆς σωφροσύνης συνθήκας. καὶ „εἰ μὲν ἦν ζῶσαν“ ἔφη „με
ἀπολαβεῖν ζῶντα Ἁβροκόμην ἢ λαθεῖν ἀποδράσασαν ἐντεῦθεν,
περὶ τούτων ἂν ἐβουλευόμην, ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν τέθνηκε, φυγεῖν
δὲ ἀδύνατον καὶ τὸν μέλλοντα ἀμήχανον ὑπομεῖναι γάμον (οὔτε
γὰρ τὰς συνθήκας παραβήσομαι τὰς πρὸς Ἁβροκόμην οὔτε τὸν
ὅρκον ὑπερόψομαι), σὺ τοίνυν βοηθὸς ἡμῖν γενοῦ, φάρμακον
8 εὑρὼν ποθεν ὃ κακῶν με ἀπαλλάξει τὴν κακοδαίμονα. ἔσται δὲ
ἀντὶ τούτων σοι πολλὰ μὲν καὶ παρὰ τῶν θεῶν, οἷς ἐπεύξομαι

140 γε **F**, def. Wif. : γὰρ Cob. || **142** ⟨ἡ⟩ δυστυχής Cob., vide ad 1.4.1 || **143** an εἰς εὐνὴν? cf. 2.1.5, 5.4; ἐπ' fort. ex praecedente ἐπ' ἐμοί ortum est || **144** μοι **F** (ci. Nab.; 'cara a me' Salv.[v], 'mihi … carissima' Coc.[v]) : μου Salv.[1], edd., perperam || **145** ⟨ἄν⟩ add. Cob. || **146** ante ἐλεύσομαι fort. aliquid intercidit (e.c. ⟨(τὴν) παρὰ σὲ⟩, cf. 3.6.5, 5.10.5; 'Adibo te' Coc.[v]) || **148** αὐτὸν ed. pr. : αὐτὴν **F** (et Salv.[1], 'ritiratasi' Salv.[v]) | ἐρη-μαῖον Loc. (prob. Bast, Cob.), sine necessitate, cf. Char. 1.4.5 || **151** θεὸν Pal., cf. praec. 1.11.5, 5.10.3; θεά alibi solum 5.13.4 (voc.) | ξυ- hic tantum : συμπρᾶξαι Brunck || **159-60** τοὺς ὅρκους Her. || **161** εὑρὼν ποθεν ὃ ed. pr. ('trovando in qualche modo …' Salv.[v]) : εὑρὼν ποθὲν ὃ **F** (hoc vel εὑρὼν ὃ ποθέν ['quod haustum'] Abr. in mentem venit, sed recte reiecit; εὑρών, ποθὲν ὃ leg. Loc. vertens '…, quod epotum', male), cf. ad 3.9.6

καὶ πρὸ τοῦ θανάτου πολλάκις ὑπὲρ σοῦ, αὐτὴ δέ σοι καὶ
ἀργύριον δώσω καὶ τὴν παραπομπὴν ἐπισκευάσω. δυνήσῃ δὲ
πρὸ τοῦ πυθέσθαι τινὰ ἐπιβὰς νεὼς τὴν ἐπ' Ἐφέσου πλεῖν.
ἐκεῖ δὲ γενόμενος, ἀναζητήσας τοὺς γονεῖς Μεγαμήδη τε καὶ
Εὐίππην ἄγγελλε αὐτοῖς τὴν ἐμὴν τελευτήν· καὶ πάντα τὰ κατὰ
τὴν ἀποδημίαν, ὅτι Ἁβροκόμης ἀπόλωλε λέγε."

Εἰποῦσα τῶν ποδῶν αὐτοῦ προὐκυλίετο καὶ ἐδεῖτο μηδὲν 9
ἀντειπεῖν αὐτῇ δοῦναί τε τὸ φάρμακον. καὶ προκομίσασα
εἴκοσι μνᾶς ἀργυρίου περιδέραιά τε αὐτῆς (ἦν δὲ αὐτῇ πάντα
ἄφθονα· πάντων γὰρ ἐξουσίαν εἶχε τῶν Περιλάου) δίδωσι τῷ
Εὐδόξῳ. ὁ δὲ βουλευσάμενος πολλὰ καὶ τὴν κόρην οἰκτείρας τῆς
συμφορᾶς καὶ τῆς εἰς Ἔφεσον ἐπιθυμῶν ὁδοῦ καὶ τοῦ ἀργυρίου
καὶ τῶν δώρων ἡττώμενος ὑπισχνεῖται δώσειν τὸ φάρμακον,
καὶ ἀπῄει κομιῶν. ἡ δὲ ἐν τούτῳ πολλὰ καταθρηνεῖ, τήν τε 10
ἡλικίαν κατοδυρομένη τὴν ἑαυτῆς καὶ ὅτι μέλλοι πρὸ ὥρας
ἀποθανεῖσθαι λυπουμένη, πολλὰ δὲ Ἁβροκόμην ὡς παρόντα
ἀνεκάλει. ἐν τούτῳ ὀλίγον διαλιπὼν ὁ Εὔδοξος ἔρχεται κομίζων 11
θανάσιμον οὐχὶ φάρμακον, ὑπνωτικὸν δέ, ὡς μή τι παθεῖν τὴν
κόρην καὶ αὐτὸν ἐφοδίων τυχόντα ἀνασωθῆναι. λαβοῦσα δὲ ἡ
Ἀνθία καὶ πολλὴν γνοῦσα χάριν αὐτῷ ἀποπέμπει.

Καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐπιβὰς νεὼς ἐπανήχθη, ἡ δὲ καιρὸν ἐπιτήδειον ἐζήτει πρὸς τὴν πόσιν τοῦ φαρμάκου.

Καὶ ἤδη μὲν νὺξ ἦν, παρεσκευάζετο δὲ ὁ θάλαμος, καὶ **6**
ἧκον οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι τὴν Ἀνθίαν ἐξαίροντες. ἡ δὲ
ἄκουσα μὲν καὶ δεδακρυμένη ἐξῄει, ἐν τῇ χειρὶ κρύπτουσα τὸ
φάρμακον. καὶ ὡς πλησίον τοῦ θαλάμου γίνεται, οἱ οἰκ⟨εῖ⟩οι
ἀνευφήμησαν τὸν ὑμέναιον, ἡ δὲ ἀνωδύρετο καὶ ἐδάκρυεν, 2
„οὕτως ἐγὼ" λέγουσα „πρότερον ἡγόμην Ἁβροκόμῃ νυμφίῳ,

166 Μεγαμήδη ed. pr. : μεταμήδη **F**, vide ad 1.2.5 || **167** post τελευτήν distinxi || **168** ⟨καὶ⟩ ὅτι Hemst. ('e dì che' Salv.ᵛ, 'utque' Coc.ᵛ) | fort. ὅτι ⟨καὶ⟩ || **171** περιδέραιά ed. pr. : περιδέρραιά **F** | αὐτῆς Brunck, Pass. : αὐτῆς **F** || **180** θανάσιμον ⟨μὲν⟩ Abr. | φάρμακον ante θανάσιμον transp. Hemst. | an μή⟨τε⟩ παθεῖν τι? Abr. : μή⟨τε⟩ τι π. Cob. || **182** αὐτὸν Hemst. || **185** παρεσκεύαστο Zag. || **186** ἐξαίροντες] ἐξάγοντες Peerlk. ('educunt' Coc.ᵛ) : ἐξάξοντες Her. || **188** οἰκ⟨εῖ⟩οι ed. pr. : οἶκοι (sic) **F** ('quagli della casa' Salv.ᵛ) || **189-90** post ἐδάκρυεν dist. Hemst., post οὕτως **F**, ed. pr.

καὶ παρέπεμπεν ἡμᾶς πῦρ ἐρωτικόν, καὶ ὑμέναιος ἤγετο
3 ἐπὶ γάμοις εὐδαίμοσι. νυνὶ δὲ τί ποιήσεις, Ἀνθία; ἀδικήσεις
Ἁβροκόμην τὸν ἄνδρα, τὸν ἐρώμενον, τὸν διὰ σὲ τεθνηκότα;
οὐχ οὕτως ἄνανδρος ἐγὼ οὐδὲ ἐν τοῖς κακοῖς δειλή. δεδόχθω
ταῦτα· πίνωμεν τὸ φάρμακον· Ἁβροκόμην εἶναί μοι δεῖ ἄνδρα·
4 ἐκεῖνον καὶ τεθνηκότα βούλομαι." ταῦτα ἔλεγε καὶ ἤγετο εἰς
τὸν θάλαμον.

Καὶ δὴ μόνη μὲν ἐγεγόνει, ἔτι δὲ Περίλαος μετὰ τῶν φίλων
εὐωχεῖτο. σκηψαμένη δὲ τῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ δίψους κατειλῆφθαι
ἐκέλευσεν αὐτῇ τινι τῶν οἰκετῶν ὕδωρ ἐνεγκεῖν, ὡς δὴ πιομένη.
καὶ δὴ κομισθέντος ἐκπώματος, λαβοῦσα οὐδενὸς ἔνδον αὐτῇ
5 παρόντος ἐμβάλλει τὸ φάρμακον καὶ δακρύσασα „ὦ φιλτάτη"
φησὶν „Ἁβροκόμου ψυχή, ἰδού σοι τὰς ὑποσχέσεις ἀποδίδωμι
καὶ ὁδὸν ἔρχομαι τὴν παρὰ σέ, δυστυχῆ μὲν ἀλλ' ἀναγκαίαν.
καὶ δέχου με ἄσμενος καί μοι πάρεχε τὴν ἐκεῖ μετὰ σοῦ δίαιταν
εὐδαίμονα."

Εἰποῦσα ἔπιε τὸ φάρμακον καὶ εὐθὺς ὕπνος τε αὐτὴν κατεῖχε
καὶ ἔπιπτεν εἰς γῆν, καὶ ἐποίει τὸ φάρμακον ὅσα ἐδύνατο.

7 Ὡς δὲ εἰσῆλθεν ὁ Περίλαος, εὐθὺς ἰδὼν τὴν Ἀνθίαν κειμένην
ἐξεπλάγη καὶ ἀνεβόησε, θόρυβός τε πολὺς τῶν κατὰ τὴν
οἰκίαν ἦν καὶ πάθη συμμιγῆ, οἰμωγή, φόβος, ἔκπληξις· οἱ μὲν
ᾤκτειρον τὴν δοκοῦσαν τεθνηκέναι, οἱ δὲ συνήχθοντο Περιλάῳ,
2 πάντες δὲ ἐθρήνουν τὸ γεγονός. ὁ δὲ Περίλαος τὴν ἐσθῆτα
περιρρηξάμενος, ἐπιπεσὼν τῷ σώματι „ὦ φιλτάτη μοι κόρη"
φησίν, „ὦ πρὸ τῶν γάμων καταλιποῦσα τὸν ἐρῶντα, ὀλίγαις
ἡμέραις νύμφη Περιλάου γενομένη, εἰς οἷόν σε θάλαμον τὸν
3 τάφον ἄξομεν. εὐδαίμων ἄρα ὅστις ποτὲ Ἁβροκόμης ἦν·
μακάριος ἐκεῖνος ὡς ἀληθῶς, τηλικαῦτα παρ' ἐρωμένης λαβὼν
δῶρα."

191 ἤδετο Hemst., sed vide RhM N.F. 129 (1986) 81 ‖ **195** ⟨μόνον⟩ εἶναι Cast. coll. 4.5.3 ‖ **199** τῇ ἀγωνίᾳ (sc. τῇ ἀγωνίᾳ) **F**, recte : [τῇ] ἀφωνίᾳ Jack. ‖ **200** αὐτῇ Abr. tac. (ad ed. pr. p. 31 v. 5), ed. Vind. (1793) : αὐτὴ **F** : fort. αὐτῇ Hemst. ‖ **201-2** fort. ⟨σὺν⟩ αὐτῇ π. vel αὐτῇ ⟨συμ⟩π. ‖ **202** φιλτάτη Loc., haesit., coll. 3.5.4 ('carissima Abrocomis anima' Coc.[v]) : φιλτάτου **F** : fort. φιλτάτη ⟨μοι⟩, cf. 3.5.4 ‖ **217** post ἄξομεν interrogant plerique, sed Perilaus exclamat (et sic habet Coc. in versione, Brunck in textu)

Ὁ μὲν τοιαῦτα ἐθρήνει, περιβεβλήκει δὲ ἅπασαν καὶ
ἠσπάζετο χεῖράς τε καὶ πόδας, „νύμφη“ λέγων „ἀθλία, γύναι
δυστυχεστέρα.“ ἐκόσμει δὲ αὐτὴν πολλὴν ἐσθῆτα ἐνδύων, 4
πολὺν δὲ περιθεὶς χρυσόν. καὶ οὐκέτι φέρων τὴν θέαν,
ἡμέρας γενομένης ἐνθέμενος κλίνῃ τὴν Ἀνθίαν (ἡ δὲ ἔκειτο
ἀναισθητοῦσα) ἦγεν εἰς τοὺς πλησίον τῆς πόλεως τάφους
κἀνταῦθα κατέθετο ἔν τινι οἰκήματι, πολλὰ μὲν ἐπισφάξας
ἱερεῖα, πολλὴν δὲ ἐσθῆτα καὶ κόσμον ἄλλον ἐπικαύσας.

Ὁ μὲν ἐκτελέσας τὰ νομιζόμενα ὑπὸ τῶν οἰκείων εἰς τὴν **8**
πόλιν ἤγετο, καταλειφθεῖσα δὲ ἐν τῷ τάφῳ ἡ Ἀνθία ἑαυτῆς
γενομένη καὶ συνεῖσα ὅτι μὴ τὸ φάρμακον θανάσιμον ἦν,
στενάξασα καὶ δακρύσασα „ὦ ψευσάμενόν με τὸ φάρμακόν“
φησιν, „ὦ κωλῦσαν ὁδεῦσαι πρὸς τὸν Ἁβροκόμην ὁδὸν εὐτυχῆ·
ἐσφάλην ἄρα (πάντα καινά) καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ θανάτου.
ἀλλὰ ἔνεστί γε ἐν τῷ τάφῳ μείνασαν τὸ ἔργον ἐργάσασθαι τοῦ 2
φαρμάκου λιμῷ· οὐ γὰρ ⟨ἂν⟩ ἐντεῦθέν μέ τις ἀνέλοιτο, οὐδ’
ἂν ἐπίδοιμι τὸν ἥλιον οὐδ’ [ἂν] εἰς φῶς ἐλεύσομαι.“ ταῦτα
εἰποῦσα ἐκαρτέρει, τὸν θάνατον προσδεχομένη γενναίως.

Ἐν δὲ τούτῳ νυκτὸς ἐπιγενομένης λῃσταί τινες μαθόντες 3
ὅτι κόρη τέθαπται πλουσίως, καὶ πολὺς μὲν αὐτῇ κόσμος
συγκατάκειται γυναικεῖος, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσός,
ἦλθον ἐπὶ τὸν τάφον καὶ ἀναρρήξαντες τοῦ τάφου τὰς θύρας,
εἰσελθόντες τόν τε κόσμον ἀνῃροῦντο καὶ τὴν Ἀνθίαν ζῶσαν
ὁρῶσι. μέγα δὲ καὶ τοῦτο κέρδος ἡγούμενοι ἀνίστων τε αὐτὴν
καὶ ἄγειν ἐβούλοντο. ἡ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν προκυλιομένη 4
πολλὰ ἐδεῖτο „ἄνδρες, οἵτινές ποτε ἐστε“ λέγουσα, „τὸν μὲν
κόσμον τοῦτον ἅπαντα ὅστις ἐστὶ καὶ ἅπαντα τὰ συνταφέντα

222 πολλὴν] πολυτελῆ Schmidt : ποικίλην Borgogno : fort. πο⟨λυτελῶς, πο⟩λλὴν, cf. 1.2.2, etiam 3.9.8 || **223** περι⟨τι⟩θεὶς Nab. || **224** ἔκειτο ⟨ἔτι⟩ Nab. : an ⟨ἔτι⟩ ἔκειτο? cf. praec. 3.12.1, 5.1.6, 2.5 || **231** τὸ om. Brunck, secl. Dal. || **232** κωλῦσαν Abr. (tac.), Loc. (p. 304) : κωλύσαν **F** | ὁδεῦσαι Salv.[1], ed. pr. : ὀδεῦσαι **F** || **233** πάντα καινὰ **F**, cf. Ach. Tat. 5.26.4 : πάντα κενά Salv.[1] mg., ed. pr. (καινά ex exemplo Coc. [1728] vulgavit D’Orv. ad Char. 8.5.15 [p. 626 editionis 1783], parenthesin insuper designans, in textu reposuit Loc.) : deleri mal. Mitsch. : an παντάλαινα? Jac. || **235** ⟨ἂν⟩ Cob. || **236** ἂν del. Cob. | ἐλεύσομαι Hemst. : ἐλεύσωμαι **F** (cf. 3.3.7)

5 λαβόντες κομίζετε, φείσασθε δὲ τοῦ σώματος· δυοῖν ἀνάκειμαι
θεοῖς, Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ. τούτοις ἐάσατε σχολάσαι με. ναί,
πρὸς τῶν θεῶν αὐτῶν τῶν πατρῴων ὑμῶν, μή με ἡμέρᾳ
δείξητε, τὴν ἄξια νυκτὸς καὶ σκότους δυστυχοῦσαν." ταῦτα
ἔλεγεν, οὐκ ἔπειθε δὲ τοὺς λῃστάς, ἀλλ' ἐξαγαγόντες αὐτὴν
τοῦ τάφου κατήγαγον ἐπὶ θάλατταν καὶ ἐνθέμενοι σκάφει τὴν
εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀνήγοντο, ἐν δὲ τῷ πλοίῳ ἐθεράπευον αὐτὴν
6 καὶ θαρρεῖν παρεκάλουν. ἡ δὲ ἐν οἵοις κακοῖς ἐγεγόνει πάλιν
ἐννοήσασα, θρηνοῦσα καὶ ὀδυρομένη „πάλιν" ἔφησε „λῃσταὶ
καὶ θάλασσα, πάλιν αἰχμάλωτος ἐγώ, ἀλλὰ νῦν δυστυχέστερον,
7 ὅτι μὴ μετὰ Ἁβροκόμου. τίς με ἄρα ὑποδέξεται γῆ; τίνας δὲ
ἀνθρώπους ὄψομαι; μὴ Μοῖριν ἔτι, μὴ Μαντώ, μὴ Περίλαον,
μὴ Κιλικίαν, ἔλθοιμι δὲ ἔνθα[δε] κἂν τάφον Ἁβροκόμου μόνον
ὄψομαι." ταῦτα ⟨λέγουσα⟩ ἑκάστοτε ἐδάκρυε καὶ αὐτὴ μὲν οὐ
ποτόν, οὐ τροφὴν προσίετο, ἠνάγκαζον δὲ οἱ λῃσταί.
9 Καὶ οἱ μὲν ἀνύσαντες ἡμέραις οὐκ ὀλίγαις τὸν πλοῦν κατῆραν
εἰς Ἀλεξάνδρειαν κἀνταῦθα ἐξεβίβασαν τὴν Ἀνθίαν καὶ δι-
έγνωσαν ἐκ τοῦ πλοῦ ⟨κεκμηκυῖαν ἀναλαβόντες⟩ παραδοῦναί
τισιν ἐμπόροις· ὁ δὲ Περίλαος μαθὼν τὴν τοῦ τάφου διορυγὴν
καὶ τοῦ σώματος ἀπώλειαν ἐν πολλῇ καὶ ἀκατασχέτῳ λύπῃ ἦν.
2 ὁ δὲ Ἁβροκόμης ἐζήτει καὶ ἐπολυπραγμόνει εἴ τις ἐπίσταιτο
κόρην ποθὲν ξένην αἰχμάλωτον μετὰ λῃστῶν ἀχθεῖσαν, ὡς δὲ
οὐδὲν εὗρεν, ἀποκαμὼν ἦλθεν οὗ κατήγοντο. δεῖπνον δὲ αὐ-
3 τοῖς οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον παρεσκεύασαν, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι

253 πλῷ mal. Loc. || **254** πάλιν del. Her., ante ἐγεγόνει transp. Schmidt || **259** ἔνθα κἂν Her. : ἐνθάδε· κἂν **F** : ἐνθάδε. κἂν ed. pr. : ἔνθα δὴ κἂν Hemst. ('in parte, dove' Salv.[v], 'ibi … ubi' Coc.[v]) || **260** ⟨λέγουσα⟩ Her. | ταῦτα ⟨ὠδύρετο καὶ⟩ Bürger || **261** ποτὸν **F**, edd. ante Her. : πότον Her. (tac.), post. edd., male || **262** οὐκ abesse mal. Loc., fort. recte, def. Pass. | οὐ πολλαῖς L. Dindorf || **264** ἐκ τοῦ πλοῦ susp. hab. Loc., alii : ἐκ τοῦ πλοίου leg. et ante καὶ διέγνωσαν transp. Peerlk. | ⟨κεκμηκυῖαν ἀναλαβόντες⟩ inserui (⟨ἀναλαβόντες⟩ iam Her.), cf. 5.5.8 || **266** ⟨τὴν⟩ τοῦ σώματος Her. | post λύπῃ ἦν lac. pos. Abr. narrationem de itinere ex urbe Mazaco in Ciliciam desiderans (vide O'Sullivan [1995] 127 sq.) || **268** ποθὲν Abr. : πόθὲν **F** (πόθεν Salv.[1] [accentu post. lineola deleto], ed. pr.) || **269** αὐτοῖς Loc. : αὑτοῖς **F**

ἐδειπνοποιοῦντο, ὁ δὲ Ἁβροκόμης πάνυ ἄθυμος ἦν καὶ αὐτὸν
ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἔκλαιε καὶ ἔκειτο οὐδὲν προσιέμενος.
προϊοῦσι δέ τοῦ πότου †ὁ κύριος† τοῖς περὶ τὸν Ἱππόθοον παρ- 4
οῦσα καί τις πρεσβῦτις ἄρχεται διηγήματος, ᾗ ὄνομα Χρυσίον·
„ἀκούσατε" ἔφη, „ὦ ξένοι, πάθους οὐ πρὸ πολλοῦ γενομένου
ἐν τῇ πόλει· Περίλαός τις, ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα δυναμένων, 5
ἄρχειν μὲν ἐχειροτονήθη τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ, ἐξελθὼν
δὲ ἐπὶ λῃστῶν ζήτησιν, ἤγαγέ τινας συλλαβὼν λῃστὰς καὶ
μετ' αὐτῶν κόρην καλὴν καὶ ταύτην ἔπειθεν αὐτῷ γαμηθῆναι.
καὶ πάντα μὲν τὰ πρὸς τὸν γάμον ἐκτετέλεστο, ἡ δὲ εἰς τὸν 6
θάλαμον εἰσελθοῦσα, εἴτε μανεῖσα εἴτε ἄλλου τινὸς ἐρῶσα,
πιοῦσα φάρμακόν ποθεν ἀποθνῄσκει· οὗτος γὰρ ὁ τοῦ θανά-
του τρόπος αὐτῆς ἐλέγετο." ἀκούσας ὁ Ἱππόθοος „αὕτη" ἔφη-
σεν „ἐστὶν ἡ κόρη ἣν Ἁβροκόμης ζητεῖ." ὁ δὲ Ἁβροκόμης 7
ἤκουε μὲν τοῦ διηγήματος, παρεῖτο δὲ ὑπὸ ἀθυμίας. ὀψὲ δὲ
⟨ἀνενεγκὼν⟩ καὶ ἀναθορὼν ἐκ τῆς τοῦ Ἱπποθόου φωνῆς „ἀλλὰ
νῦν μὲν σαφῶς τέθνηκεν Ἀνθία καὶ τάφος ἴσως αὐτῆς ἐστιν
ἐνθάδε καὶ τὸ σῶμα σῴζεται" λέγων ἐδεῖτο τῆς πρεσβύτιδος 8
τῆς Χρυσίου ἄγειν ἐπὶ τὸν τάφον αὐτῆς καὶ δεῖξαι τὸ σῶμα. ἡ
δὲ ἀναστενάξασα „τοῦτο γὰρ" ἔφη „τῇ κόρῃ ⟨τῇ⟩ ταλαιπώρῳ τὸ
δυστυχέστατον· ὁ μὲν γὰρ Περίλαος καὶ ἔθαψεν αὐτὴν πολυ-
τελῶς καὶ ἐκόσμησε, πυθόμενοι δὲ τὰ συνταφέντα λῃσταί,
ἀνορύξαντες τὸν τάφον τόν τε κόσμον ἀνείλοντο καὶ τὸ σῶμα

271 αὑτὸν **F** spiritu leni in asperum correcto || **273** προϊοῦσι δὲ τοῦ πότου Hemst. (πότου iam Salv.[1] mg., ed. pr.) : προσιοῦσι (προσι ex προσιέμενος orto) δὲ τοῦ τόπου **F** : προϊόντος δὲ τοῦ πότου leg. Her., Peerlkampio nescio quo ex fonte tribuens (dormitans, ut vid.) | ὁ κύριος (fort. ὁ κ̄ς̄ [sic revera Salv.[1]] vel ΟΚΣ [Hägg in mentem venit] quondam scriptum) **F**, cruces affixi : del. Salv.[1] mg., ed. pr. (om. Salv.[v.], Coc.[v.]) : καιρίως (cum παροῦσα construendum) Peerlk. : εὐκαίρως Jac. || **274** πρεσβῦτις Hir. tac. : πρεσβύτις **F** (cf. ad 5.1.10, 9.1 bis) || **278** litterae λη vocis λῃστὰς ex τιν in cod. correctae sunt || **282** φάρμακόν ποθεν ed. pr. ('non so come' Salv.[v.]) : φάρμακον ποθὲν **F** (cf. ad 3.5.7) | πο⟨θεν εὑρε⟩θὲν mihi arridet (cf. 3.5.7), sed ποθεν solum sufficit || **286** ⟨ἀνενεγκὼν⟩ Hemst. | καὶ ⟨μόλις⟩ Peerlk. | ἀναθορὼν Salv.[1], ed. pr. : ἀναθορῶν **F** || **288** post σῴζεται dist. Salv.[1], edd., male, post λέγων **F** (et sic Salv.[v.]) || **290** ⟨τῇ⟩ Jac.

ἀφανὲς ἐποίησαν, ἐφ' οἷς πολλὴ καὶ μεγάλη ζήτησις ὑπὸ
Περιλάου γίνεται."
10 Ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης περιερρήξατο τὸν χιτῶνα καὶ
μεγάλως ἀνωδύρετο καλῶς μὲν καὶ σωφρόνως ἀποθανοῦσαν
2 Ἀνθίαν, δυστυχῶς δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἀπολομένην· „τίς
ἄρα λῃστὴς οὕτως ἐρωτικός, ἵνα καὶ νεκρᾶς ἐπιθυμήσῃ σου,
ἵνα καὶ τὸ σῶμα ἀφέληται; ἀπεστερήθην σοῦ ὁ δυστυχὴς καὶ
3 τῆς μόνης ἐμοὶ παραμυθίας. ἀποθανεῖν μὲν οὖν ἔγνωσται
πάντως, ἀλλὰ τὰ πρῶτα καρτερήσω, μέχρι που τὸ σῶμα εὕρω
τὸ σὸν καὶ περιβαλὼν ἐμαυτὸν ἐκείνῳ συγκαταθάψω." ταῦτα
ἔλεγεν ὀδυρόμενος, θαρρεῖν δὲ αὐτὸν παρεκάλουν οἱ περὶ
τὸν Ἱππόθοον.
4 Καὶ τότε μὲν ἀνεπαύσαντο δι' ὅλης νυκτός, ἔννοια δὲ πάντων
Ἁβροκόμην εἰσήρχετο, Ἀνθίας, τοῦ θανάτου, τοῦ τάφου, τῆς
ἀπωλείας. καὶ δὴ καὶ οὐκέτι καρτερῶν, λαθὼν πάντας (ἔκειντο
δὲ ὑπὸ μέθης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον) ἔξεισιν ὡς δή τινος χρῄζων
καὶ καταλιπὼν πάντας ἐπὶ τὴν θάλατταν ἔρχεται καὶ ἐπιτυγχάνει
νεὼς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀναγομένης καὶ ἐπιβὰς ἀνάγεται
ἐλπίζων τοὺς λῃστὰς τοὺς συλήσαντας πάντα ἐν Αἰγύπτῳ
καταλήψεσθαι. ὡδήγει δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα ἐλπὶς δυστυχής.
5 καὶ ὁ μὲν ἔπλει τὴν ἐπ' Ἀλεξάνδρειαν, ἡμέρας δὲ γενομένης
οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἠνιῶντο μὲν ἐπὶ τῷ ἀπαλλαχθῆναι τοῦ
Ἁβροκόμου, ἀναλαβόντες δὲ αὐτοὺς ἡμερῶν ὀλίγων ἔγνωσαν
τὴν ἐπὶ Συρίας καὶ Φοινίκης λῃστεύοντες ἰέναι.

296 περιερρήξατο Hemst. dubit. : περιέρρηξε **F** || **297 sqq.** verbum dicendi desiderat Bürger, sed vide O'Sullivan (1995) 133 sq.; ἀναδύρομαι cum acc. personae etiam 3.12.6 et 5.9.12 invenitur || **300** σοῦ (iam ed. Luc.) ὁ δυστυχὴς καὶ ed. Hir. tac. (bene interpr. Cat.) : σου ὁ δυστυχής, καὶ **F** : σοῦ (tac.) ὁ δ. [καὶ] Hemst. : [σου] ὁ δ. καὶ ⟨τοῦ σώματός σου,⟩ Bürger : νῦν ὁ δ. καὶ Cast. : σου ὁ δ. καὶ Ljung. ('tui vel unum, quod mihi erat, solacium' sive 'et illud tui, quod mihi unum erat solacium', sc. corpus tuum) : [σου] ὁ δ. καὶ Wif. || **302** μέχρι που Salv.[1], ed. pr. : μέχρι ποῦ **F** : μέχρις οὗ Cob. || **307** ⟨τῆς⟩ Ἀνθίας mal. Loc. || **309** μέθης ⟨καθεύδοντες⟩ Bürger, sine nec.; lect. cod. def. Abr. coll. Polyaen. 8.25.1, cf. etiam 3.7.1 supra || **314** Ἀλεξανδρείας Her., sed cf. 2.12.3, 4.1.3, 5.10.2 || **315** ἀπαλλαγῆναι Her. (-αγ- decies hab. Noster) || **316** αὐτοὺς ed. pr. : αὑτοὺς **F**

Οἱ δὲ λῃσταὶ τὴν Ἀνθίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρέδωκαν ἐμ- **11**
πόροις πολὺ λαβόντες ἀργύριον. οἱ δὲ ἔτρεφόν τε αὐτὴν πολυ-
τελῶς καὶ τὸ σῶμα ἐθεράπευον, ζητοῦντες ἀεὶ τὸν ὠνησό-
μενον κατ' ἀξίαν. ἔρχεται δή τις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ τῆς Ἰν- 2
δικῆς τῶν ἐκεῖ βασιλέων κατὰ θέαν τῆς πόλεως καὶ κατὰ
χρείαν ἐμπορίας, Ψάμμις τὸ ὄνομα. οὗτος ὁ Ψάμμις ὁρᾷ τὴν 3
Ἀνθίαν παρὰ τοῖς ἐμπόροις καὶ ἰδὼν ἁλίσκεται καὶ ἀργύριον
δίδωσι τοῖς ἐμπόροις πολὺ καὶ λαμβάνει θεράπαιναν αὐτήν.
ὠνησάμενος δὲ ἄνθρωπος βάρβαρος καὶ ⟨θαυμάσας τὸ κάλλος⟩ 4
εὐθὺς ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι καὶ χρῆσθαι πρὸς συνουσίαν. οὐ
θέλουσα δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγε, τελευταῖον δὲ σκήπτεται
πρὸς τὸν Ψάμμιν (δεισιδαίμονες δὲ φύσει βάρβαροι) ὅτι αὐτὴν ὁ
πατὴρ γεννωμένην ἀναθείη τῇ Ἴσιδι μέχρις ὥρας γάμων, καὶ
ἔλεγεν ἔτι τὸν χρόνον ἐνιαυτῷ λείπεσθαι. „ἢν οὖν" φησιν „ἐξ- 5
υβρίσῃς εἰς τὴν ἱερὰν τῆς θεοῦ, μηνίσει μὲν ἐκείνη, χαλεπὴ δὲ ἡ
τιμωρία." πείθεται Ψάμμις καὶ τὴν θεὸν προσεκύνει καὶ Ἀνθίας
ἀπέχεται.
Ἡ δὲ ἔτι παρὰ Ψάμμιδι ἦν φρουρουμένη, ἱερὰ τῆς Ἴσιδος **12**
νομιζομένη. ἡ δὲ ναῦς ἡ τὸν Ἁβροκόμην ἔχουσα τοῦ μὲν κατ'
Ἀλεξάνδρειαν πλοῦ διαμαρτάνει, ἐμπίπτει δὲ ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς

326-7 καὶ ⟨θαυμάσας τὸ κάλλος⟩ εὐθὺς scripsi : καὶ εὐθὺς **F**, def. Ljung. : καὶ vel supervacuum esse vel defectus alicuius indicium iam cens. Hemst., del. Her. : κατευθὺς Radermacher : καὶ ⟨ἐρωτικὸς⟩ εὐθὺς Cast. || **328** σκήπτεται ed. pr. : σκέπτεται **F** (linea subscr. not. Salv.[1]; cf. 2.13.8) || **330** ὥρας Salv.[1] mg. (ας ex corr. : ἥρας Salv.[1] in textu), ed. pr. : ἦρας **F** || **331** ἐνιαυτῷ λείπεσθαι ('deficere') scripsi : ἐνιαυτῷ τίθεσθαι **F**, susp. hab. Hemst. (de ἐνιαυτὸν dubit. cogit.) : fort. ἐνιαυτοῦ δεῖσθαι Pass. : fort. ἐνιαυτοῦ λείπεσθαι ('restare', τὸν ante χρόνον deleto) Her. || **336** ἔχουσα] an ἄγουσα? Cast. || **337-9** ἐμπίπτει … παραθαλάσσιος locus valde mendosus, ut viderunt Hemst., alii || **337** ἐμπίπτει] fort. ἐκπίπτει (propter ἐκπεσοῦσι v. 339) Hemst., sed plerumque saltem nauta ἐκπίπτει, non navis | paulum abest quin lac. post δὲ indicem (hic fere versus intercidisse plures iam susp. Hemst., post καλουμένην v. 338 lac. stat. Brunck; aliquid deficere cens. etiam Wif.); subjectum verbi ἐμπ. erat aut ἡ ναῦς (subaudiendum) aut fort. πνεῦμα (cf. 3.2.12, 4.2.6) vel ἄνεμος | ἐπὶ] an εἰς (cum ἐμπίπτει)? Hemst.

τοῦ Νείλου τήν τε Παράλιον καλουμένην καὶ Φοινίκης ὅση
2 παραθαλάσσιος. ἐκπεσοῦσι δὲ αὐτοῖς ἐπιδραμόντες τῶν
ἐκεῖ ποιμένων τά τε φορτία διαρπάζουσι καὶ τοὺς ἄνδρας
δεσμεύουσι καὶ ἄγουσιν ὁδὸν ἔρημον πολλὴν εἰς Πηλούσιον
τῆς Αἰγύπτου πόλιν καὶ ἐνταῦθα πιπράσκουσιν ἄλλον ἄλλῳ.
ὠνεῖται δὴ τὸν Ἁβροκόμην πρεσβύτης στρατιώτης (ἦν δὲ
3 πεπαυμένος), Ἄραξος τοὔνομα. οὗτος ὁ Ἄραξος εἶχε γυναῖκα
ὀφθῆναι μιαράν, ἀκουσθῆναι πολὺ χείρω, ἅπασαν ἀκρασίαν
ὑπερβεβλημένην, Κυνὼ τὸ ὄνομα. αὕτη ἡ Κυνὼ ἐρᾷ τοῦ
Ἁβροκόμου εὐθὺς ἀχθέντος εἰς τὴν οἰκίαν καὶ οὐκέτι κατεῖχε,
4 δεινὴ καὶ ἐρασθῆναι, καὶ ἀπολαύειν ἐθέλει τῆς ἐπιθυμίας. ὁ
μὲν δὴ Ἄραξος ἠγάπα τὸν Ἁβροκόμην καὶ παῖδα ἐποιεῖτο, ἡ
δὲ Κυνὼ προσφέρει λόγον περὶ συνουσίας καὶ δεῖται πείθεσθαι
καὶ ἄνδρα ἔχειν ὑπισχνεῖτο καὶ Ἄραξον ἀποκτενεῖν. δεινὸν
ἐδόκει τοῦτο Ἁβροκόμῃ, καὶ πολλὰ ἅμα ἐσκόπει, τὴν Ἀνθίαν,
τοὺς ὅρκους, τὴν πολλάκις αὐτὸν σωφροσύνην ἀδικήσασαν,
5 τέλος δὲ ἤδη ἐγκειμένης τῆς Κυνοῦς συγκατατίθεται. καὶ
νυκτὸς γενομένης ἡ μὲν ὡς ἄνδρα ἕξουσα τὸν Ἁβροκόμην τὸν
Ἄραξον ἀποκτιννύει καὶ λέγει τὸ πραχθὲν τῷ Ἁβροκόμῃ, ὁ δὲ
οὐκ ἐνεγκὼν τὴν τῆς γυναικὸς ἀσέλγειαν ἀπηλλάγη τῆς οἰκίας,
καταλιπὼν αὐτήν, οὐκ ἄν ποτε μιαιφόνῳ συγκατακλιθήσεσθαι
6 φήσας. ἡ δὲ ἐν ὀργῇ γενομένη, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ προσελθοῦσα
ἔνθα τὸ πλῆθος τῶν Πηλουσιωτῶν ἦν, ἀνωδύρετο τὸν ἄνδρα

338 Παράλιον Bürger coll. Ach. Tat. 3.5.5, 19.2 (sed his locis τὰ παράλια non est nomen proprium) : παραίτιον **F** : fort. Παραιτόνιον/ίαν vel Παραταίνιον vel (lac. ante τὰς ἐκβολὰς v. 337 statuta) Παρθένιον Hemst. || **338-9** καὶ Φ. ὅση π. ut adnot. marg. (ad Παράλιον) delendum esse susp. Hägg. || **347-8** κατεῖχε, δ. καὶ ἐρ., καὶ ἀπολ. ἐθέλει (ἐθέλειν **F**, cf. 5.9.9) legi et distinxi cum Loc. (sed ille ἐθέλει pro lect. cod. habuit : καρτερεῖν δεινὴ καὶ … ἐθέλει pro κατειπεῖν δεινή· καὶ … ἐθέλειν [Salv.[1], 'abile a palesargli …, e voleva' Salv.[v]], exhib. ed. pr.; ex cod. revoc. κατεῖχε Loc., ἐθέλειν Hir. [Cob.]) || **353-4** ἀδικήσασαν, τέλος δὲ ἤδη scripsi (cum hiatu cf. 1.7.3, 5.7.8, 13.6, 15.4) : ἀδικήσασαν, ἤδη δὲ τέλος **F** (cf. ad 1.2.6) : ἀδικήσασαν ἤδη· τέλος δὲ Abr. || **359** ὀργῇ scripsi (Cyno, ita ut Manto 2.5.5-7, Habrocomen spreta ideoque irata falso insimulat; idem error 2.4.2 invenitur) : αὐτῇ **F**

καὶ ἔλεγεν ὅτι αὐτὸν ὁ νεώνητος δοῦλος ἀποκτείνειε, καὶ πολλὰ ὅσα ἐπεθρήνει καὶ ἐδόκει λέγειν τῷ πλήθει πιστά. οἱ δὲ εὐθὺς συνέλαβον τὸν Ἁβροκόμην καὶ δήσαντες ἀνέπεμπον τῷ τῆς Αἰγύπτου τότε ἄρχοντι. καὶ ὁ μὲν δίκην δώσων εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἤγετο ὑπὲρ ὧν ἐδόκει τὸν δεσπότην Ἄραξον ἀποκτεῖναι.

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΑΝΘΙΑΝ
ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἀπὸ Ταρσοῦ κινήσαντες ᾔεσαν ἐπὶ 1
τὴν Συρίαν, πᾶν εἴ τι ἐμποδὼν λάβοιεν ὑποχείριον ποιούμενοι·
ἐνέπρησαν δὲ καὶ κώμας καὶ ἄνδρας ἀπέσφαξαν πολλούς.
καὶ οὕτω παρελθόντες εἰς Λαοδίκειαν τῆς Συρίας ἔρχονται
κἀνταῦθα ἐπεδήμουν οὐκέτι ὡς λῃσταί, ἀλλ' ὡς κατὰ θέαν
τῆς πόλεως ἥκοντες. ἐνταῦθα ὁ Ἱππόθοος ἐπολυπραγμόνει 2
⟨εἴ⟩ ποθεν Ἁβροκόμην εὑρεῖν δυνήσεται. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυε,
⟨ἀνα⟩λαβόντες αὑτούς, ⟨διὰ⟩ τῆς Φοινίκης ἐτράποντο κἀκεῖθεν
ἐπ' Αἴγυπτον· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς καταδραμεῖν Αἴγυπτον· καὶ 3
συλλεξάμενοι μέγα λῃστήριον ἔρχονται τὴν ἐπὶ Πηλούσιον καὶ
τῷ ποταμῷ τῷ Νείλῳ πλεύσαντες εἰς Ἑρμούπολιν τῆς Αἰγύπτου
καὶ Σχεδίαν, ἐμβαλόντες εἰς διώρυγα τοῦ ποταμοῦ τὴν ὑπὸ

3 ΤΕΤΑΡΤΟΣ cum Mitsch., scripsi : δ **F** || **4-5** τὴν ἐπὶ Συρίαν Hemst. || **5** εἴ τι] ὅ τι Hemst. || **7** οὕτω παρελθόντες scripsi : οὕτως ἀπελθόντες **F** (ἀπ fort. ex ἀπέσφαξαν orto) : οὕτω προελθόντες Loc. ('ita progressi' Coc.[v]) : οὕτω διελθόντες Zag. || **10** ⟨εἴ⟩ ποθεν Hemst. ('sicubi' Coc.[v]) coll. 3.4.3, 9.2, 5.1.2, 12.1 (cf. etiam 2.12.2, 5.4.1, 9.13, 11.3) : πόθεν **F**, vix recte || **11** ⟨ἀνα⟩λαβόντες Hemst. | αὑτοὺς ed. pr. : αὐτοὺς **F** | ⟨διὰ⟩ addidi, cf. 3.2.14 | τῆς φοινίκης **F** : τὴν Φοινίκης Salv. mg. (dubit.), ed. pr. : τὴν ⟨ἐπὶ⟩ Φοινίκης Hemst. || **13** Πηλουσίου Her., sed cf. 2.12.3, 3.10.5, 5.10.2 || **15** Σχεδίαν Loc. (pp. 243 et 304; Σχεδιὰν ed. pr.) : σχεδίαν **F** (σχεδιὰν Salv.[1], 'un fodero' Salv.[v] σχ. cum ἐμβαλόντες iungens!), cf. ad 5.2.7

Μενελάου γενομένην Ἀλεξάνδρειαν μὲν παρῆλθον, ἦλθον
δὲ ἐπὶ Μέμφιν τὴν ἱερὰν τῆς Ἴσιδος κἀκεῖθεν ἐπὶ Μένδην.
4 παρέλαβον δὲ καὶ τῶν ἐπιχωρίων κοινωνοὺς τοῦ ληστηρίου
καὶ ἐξηγητὰς τῆς ὁδοῦ. διελθόντες μὲν δὴ Ταῦα ἐπὶ Λεοντὼ
ἔρχονται πόλιν καὶ ἄλλας παρελθόντες κώμας οὐκ ὀλίγας,
ὧν τὰς πολλὰς ἀφανεῖς ⟨ἐποίησαν⟩, εἰς Κοπτὸν ἔρχονται τῆς
5 Αἰθιοπίας πλησίον. ἐνταῦθα ἔγνωσαν ληστεύειν· πολὺ γὰρ
πλῆθος ἐμπόρων τὸ διοδεῦον ἦν τῶν τε ἐπ' Αἰθιοπίαν καὶ
τῶν ἐπὶ Ἰνδικὴν φοιτώντων· ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ ληστήριον
ἀνθρώπων πεντακοσίων. καταλαβόντες δὲ τῆς Αἰθιοπίας τὰ
ἄκρα καὶ ἄντρα καταστησάμενοι διέγνωσαν τοὺς παριόντας
ληστεύειν.

2 Ὁ δὲ Ἁβροκόμης ὡς ἧκε παρὰ τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου
(ἐπεστάλκεσαν δὲ οἱ Πηλουσιῶται τὰ γενόμενα αὐτῷ, καὶ τὸν
τοῦ Ἀράξου φόνον καὶ ὅτι οἰκέτης ὢν τοιαῦτα ἐτόλμησε),
μαθὼν οὖν ἕκαστα, οὐκέτι οὐδὲ πυθόμενος τὰ γενόμενα
2 κελεύει τὸν Ἁβροκόμην ἀγαγόντας προσαρτῆσαι σταυρῷ. ὁ
δὲ ἀπὸ μὲν τῶν κακῶν ἀχανὴς ἦν, παρεμυθεῖτο δὲ αὐτὸν τῆς
τελευτῆς ὅτι ἐδόκει καὶ Ἀνθίαν τεθνηκέναι. ἄγουσι δὲ αὐτὸν
οἷς τοῦτο προσετέτακτο παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου· ἦν δὲ
3 κρημνὸς ἀπότομος εἰς ⟨τὸ⟩ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ βλέπων· καὶ
ἀναστήσαντες τὸν σταυρὸν προσαρτῶσι, σπάρτοις τὰς χεῖρας

19 Ταῦα Hemst. : ταῦτα **F** : οὕτως Zag. : ** ταῦτα (sc. ἕλη) Schwartz | Λεόντων Her. (quod hiatum tolleret) || **21** ἀφανεῖς ⟨ἐποίησαν⟩ Abr. (qui etiam de αἱ πολλαὶ pro τὰς πολλὰς cogitavit; 'quorum plerique obscuri' iam Coc.[v], cf. 'de' quali molti ignobili o destrutti' Salv.[v]) : ἠφάνισαν Pal. || **25** δὲ] an δὴ? || **26** ἄντρα Hemst. : ἄντα **F** : πάντα Peerlk. || **28-32** de ὡς Hemst., de τε (**F**) Peerlk. fort. delendo cogit., sed uterque anacoluthon tolerari posse sensit (ὡς om. Coc.[v]) || **29-30** parenthesin uncis secl. (ut iam Salv.[v]) Loc. (sed orationem nondum sanatam esse censuit, fort. recte) || **29** δὲ mal. Loc., leg. Her. : τέ (sic, in fine versus) **F** (cf. 5.1.8, 9.7) || **31** μαθὼν … ἕκαστα hic mirum | an ⟨μὴ⟩ μαθὼν? Loc. | comma post ἕκαστα hab. **F**, ed. Luc., Brunck, Loc., alii, om. Salv.[1] (οὐκέτι cum μαθὼν construxit Salv.[v]), ed. pr., post οὐκέτι transp. Peerlk. (quam distinct. rec. Pass.) | ad οὖν vide Denniston 428 sq. || **34** an Ἀνθία? cf. 3.7.1, 4.5.3 || **36** ⟨τὸ⟩ Her. coll. 4.2.4, 2.5

σφίγξαντες καὶ τοὺς πόδας· τοῦτο γὰρ τῆς ἀνασταυρώσεως
ἔθος τοῖς ἐκεῖ· καταλιπόντες δὲ ᾤχοντο, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ τοῦ
προσηρτημένου μένοντος. ὁ δὲ ἀποβλέψας εἰς τὸν ἥλιον καὶ 4
τὸ ῥεῦμα ἰδὼν τοῦ Νείλου „ὦ θεῶν" φησι „φιλανθρωπότατε,
ὃς Αἴγυπτον ἔχεις, δι' ὃν καὶ γῆ καὶ θάλασσα πᾶσιν ἀνθρώποις
πέφηνεν, εἰ μέν τι Ἁβροκόμης ἀδικεῖ, καὶ ἀπολοίμην οἰκτρῶς
καὶ μείζονα τιμωρίαν εἴ τις ἔστι ταύτης ὑπόσχοιμι, εἰ δὲ ὑπὸ 5
γυναικὸς προδέδομαι πονηρᾶς, μήτε τὸ Νείλου ῥεῦμα μιανθείη
ποτὲ ἀδίκως ἀπολομένου σώματι, μήτε σὺ τοιοῦτον ἴδοις θέαμα,
ἄνθρωπον οὐδὲν ἀδικήσαντα ἀπολλύμενον ἐπὶ τῆς σῆς." ταῦτα 6
ηὔξατο, καὶ αὐτὸν ὁ θεὸς οἰκτείρει, καὶ πνεῦμα ἐξαίφνης
ἀνέμου γίνεται καὶ ἐμπίπτει τῷ σταυρῷ καὶ ἀποβάλλει μὲν τοῦ
κρημνοῦ τὸ γεῶδες εἰς ὃ ἦν ὁ σταυρὸς ἠρεισμένος, ἐμπίπτει
δὲ Ἁβροκόμης τῷ ῥεύματι καὶ ἐφέρετο οὔτε τοῦ ὕδατος αὐτὸν
ἀδικοῦντος οὔτε τῶν δεσμῶν ἐμποδιζόντων οὔτε τῶν θηρίων
[παρα]βλαπτόντων, ἀλλὰ παραπέμποντος τοῦ ῥεύματος.
φερόμενος δὲ εἰς τὰς ἐμβολὰς ἔρχεται τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ 7
Νείλου, κἀνταῦθα οἱ παραφυλάσσοντες λαμβάνουσιν αὐτὸν
καὶ ὡς δραπέτην τῆς τιμωρίας ἄγουσι παρὰ τὸν διοικοῦντα τὴν
Αἴγυπτον. ὁ δὲ ἔτι μᾶλλον ὀργισθεὶς καὶ πονηρὸν εἶναι νομίσας 8
τελέως κελεύει πυρὰν ποιήσαντας, ἐπιθέντας καταφλέξαι τὸν
Ἁβροκόμην. καὶ ἦν μὲν ἅπαντα παρεσκευασμένα, καὶ ἡ πυρὰ
παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, καὶ ἐπετίθετο μὲν ὁ Ἁβροκόμης,

39 τοῖς Salv.[1] mg. (dubit.), ed. pr. : τῆς **F** (prob. Pass.) || **43** ἀδικεῖ **F**, cf. 2.5.1 (ἐρᾷ … δέομαι) : ἀδικῶ Abr. || **46** σώματι Peerlk., coll. Ach. Tat. 8.3.2 : σώματος **F** || **47-8** σῆς. ταῦτα (vel τοιαῦτα vel καὶ ταῦτα [hoc etiam Pal., ὁ μὲν ταῦτα Higt]) ηὔξ. dubit. Loc. ('… perduto [om. ἐπὶ τ. σ.]. Questa preghiera egli fece' Salv.[v], '… in hac tua terra perire. Haec praecantem…' Coc.[v]) : σῆς· ἐνταῦθα ηὔξ. **F** : σῆς (vel γῆς) ἐνταῦθα. ηὔξ. Hemst. : σῆς ἐνταῦθα ⟨γῆς. ταῦτα⟩ ηὔξ. Jack. : σῆς ἐνταῦθα. ⟨ταῦτα⟩ ηὔξ. Cat. || **51-3** litt. ι vocis ῥεύματι et των vocis παραβλαπτόντων a tinea in cod. deletae sunt || **53** παρα ut ex seq. παραπέμποντος ortum saepsi || **54** an δὴ? (ἐφέρετο δὴ …, καὶ νήχεται iam Pal. pro φερόμενος δὲ … δέχεται editionis pr.) | ἐκβολὰς Oudendorp, Pal., Loc. (coll. 4.2.8), fort. recte | ἔρχεται **F** (ci. Hemst.) : δέχεται Salv.[1], edd. ante Hir. || **60** Νείλου ⟨νενημένη⟩ vel simile quid Bürger | ἐπετίθετο] ἐπετέθειτο Cob.

καὶ τὸ πῦρ ὑπετέθειτο, ἄρτι δὲ τῆς φλογὸς μελλούσης ἅπτεσθαι
τοῦ σώματος ηὔχετο πάλιν ὀλίγα, ὅσα ἐδύνατο, σῶσαι αὐτὸν ἐκ
9 τῶν καθεστώτων κακῶν. κἀνταῦθα κυματοῦται μὲν ὁ Νεῖλος,
ἐπιπίπτει δὲ τῇ πυρᾷ τὸ ῥεῦμα καὶ κατασβέννυσι τὴν φλόγα.
θαῦμα δὲ τὸ γενόμενον τοῖς παροῦσιν ἦν, καὶ λαβόντες ἄγουσι
τὸν Ἁβροκόμην πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου καὶ λέγουσι τὰ
10 συμβάντα καὶ τὴν τοῦ Νείλου βοήθειαν διηγοῦνται. ἐθαύμασεν
ἀκούσας τὰ γενόμενα καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν τηρεῖσθαι μὲν ἐν τῇ
εἱρκτῇ, ἐπιμέλειαν δὲ ἔχειν πᾶσαν, „ἕως" ἔφη „μάθωμεν ὅστις
ὁ ἄνθρωπός ἐστι καὶ ὅ τι οὕτως αὐτοῦ μέλει θεοῖς."

3 Καὶ ὁ μὲν ἦν ἐν τῇ εἱρκτῇ, ὁ δὲ Ψάμμις ὁ τὴν Ἀνθίαν
ὠνησάμενος διέγνω μὲν ἀπιέναι τὴν ἐπ' οἴκου καὶ πάντα πρὸς
τὴν ὁδοιπορίαν παρεσκευάζετο, ἔδει δὲ αὐτὸν ὁδεύσαντα τὴν
ἄνω Αἴγυπτον ἐπὶ Αἰθιοπίαν ἐλθεῖν, ἔνθα ἦν τὸ Ἱπποθόου
2 ληστήριον. ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ· κάμηλοί τε πολλαὶ καὶ ὄνοι
καὶ ἵπποι σκευαγωγοί· ἦν δὲ πολὺ μὲν πλῆθος χρυσίου, πολὺ
3 δὲ ἀργύρου, πολλὴ δὲ ἐσθής· ἦγε δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. ἡ δὲ ὡς
Ἀλεξάνδρειαν παρελθοῦσα ἐγένετο ἐν Μέμφει, ηὔχετο τῇ Ἴσιδι
στᾶσα πρὸ τοῦ ἱεροῦ· „ὦ μεγίστη θεῶν, μέχρι μὲν νῦν ἁγνὴ
μένω λογιζομένη σὴ καὶ γάμον ἄχραντον Ἁβροκόμῃ τηρῶ,
τοὐντεῦθεν δὲ ἐπὶ Ἰνδοὺς ἔρχομαι, μακρὰν μὲν τῆς Ἐφεσίων
4 γῆς, μακρὰν δὲ τῶν Ἁβροκόμου λειψάνων. ἢ σῶσον οὖν
ἐντεῦθεν τὴν δυστυχῆ καὶ ζῶντι ἀπόδος Ἁβροκόμῃ ἤ, εἰ πάντως
εἵμαρται χωρὶς ἀλλήλων ἀποθανεῖν, ἔργασαι τοῦτο· μεῖναί με
5 σωφρονοῦσαν τῷ νεκρῷ." ταῦτα ηὔχετο, καὶ προῄεσαν τῆς
ὁδοῦ. καὶ ἤδη μὲν διεληλύθεισαν Κοπτόν, ἐνέβαινον[το] δὲ
τοῖς Αἰθιόπων ὅροις, καὶ αὐτοῖς Ἱππόθοος ἐπιπίπτει καὶ αὐτὸν

61 ὑπετέθειτο (quod quam ὑπετίθετο maluit) Abr. (ἐπετίθειτο [sic] ed. pr.) : ἐπετέθειτο **F** (ci. Hemst.) ‖ **76** χρυσοῦ Loc., fort. recte (hanc vocem, non χρυσίον, sensu huic loco idoneo alibi usurpat Noster, plerumque, ut hic, una cum ἐσθής et ἄργυρος; cf. ad 3.2.10) ‖ **79** fort. μεγίστη ⟨"λέγουσα„⟩ (an μεγίστη ⟨"φησί„⟩ aut ⟨"ἔφη„⟩? Abr.), cf. 1.10.10 ‖ **80** λογιζομένη **F**, def. Ljung. : νομιζομένη Schmidt, cf. 3.12.1 | exspectes τὸν γάμον | γάμων ἄχραντον Ἁβροκόμῃ ⟨με⟩ mal. Cat. coll. 2.13.8, 5.2.5 ‖ **84** τοῦτο Her. : ταῦτα **F** ‖ **86** ἐνέβαινον leg. Hir. sine ulla adnot. : ἐνεβαίνοντο **F** (cf. 5.10.12; mediam formam iam susp. hab. Pass.)

μὲν τὸν Ψάμμιν ἀποκτιννύει καὶ πολλοὺς τῶν σὺν αὐτῷ καὶ τὰ
χρήματα λαμβάνει καὶ τὴν Ἀνθίαν αἰχμάλωτον. συλλεξάμενος 6
δὲ τὰ ληφθέντα χρήματα ἦγεν εἰς ἄντρον τὸ ἀποδεδειγμένον
αὐτοῖς εἰς ἀπόθεσιν τῶν χρημάτων. ἐνταῦθα ᾔει καὶ ἡ Ἀνθία,
οὐκ ἐγνώριζε δὲ Ἱππόθοον, οὐδὲ Ἱππόθοος τὴν Ἀνθίαν. ὁπότε
δέ ⟨τις⟩ αὐτῆς πύθοιτο ἥτις τε εἴη καὶ πόθεν, τὸ μὲν ἀληθὲς
οὐκ ἔλεγεν, ἔφασκε δὲ Αἰγυπτία εἶναι ἐπιχώριος, καὶ τὸ ὄνομα
Μεμφῖτις.

Καὶ ἡ μὲν ἦν παρὰ τῷ Ἱπποθόῳ ἐν τῷ ἄντρῳ τῷ ληστρικῷ, ἐν **4**
τούτῳ δὲ μεταπέμπεται τὸν Ἁβροκόμην ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου
καὶ πυνθάνεται τὰ κατ' αὐτὸν καὶ μανθάνει τὸ διήγημα καὶ
οἰκτείρει τὴν τύχην καὶ δίδωσι χρήματα καὶ εἰς Ἔφεσον ἄξειν
ὑπισχνεῖτο. ὁ δὲ ἅπασαν μὲν ᾔδει χάριν αὐτῷ τῆς σωτηρίας, 2
ἐδεῖτο δὲ ἐπιτρέψαι ζητῆσαι τὴν Ἀνθίαν. καὶ ὁ μὲν πολλὰ δῶρα
λαβών, ἐπιβὰς σκάφους ἀνήγετο τὴν ἐπὶ Ἰταλίας, ⟨ὡς⟩ ἐκεῖ
πευσόμενός τι [μαθεῖν] περὶ Ἀνθίας, ὁ δὲ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου
μαθὼν τὰ κατὰ τὸν Ἄραξον, μεταπεμψάμενος ἀνεσταύρωσε
τὴν Κυνώ.

Τῆς δὲ Ἀνθίας οὔσης ἐν τῷ ἄντρῳ ἐρᾷ τῶν φρουρούντων **5**
αὐτὴν λῃστῶν εἷς, Ἀγχίαλος τοὔνομα. οὗτος ὁ Ἀγχίαλος ἦν
μὲν τῶν ἀπὸ Συρίας Ἱπποθόῳ συνεληλυθότων, Λαοδικεὺς τὸ
γένος, ἐτιμᾶτο δὲ παρὰ τῷ Ἱπποθόῳ νεανικός τε καὶ μεγάλα
ἐν τῷ ληστηρίῳ δυνάμενος. ἐρασθεὶς δὲ αὐτῆς τὰ μὲν πρῶτα 2
λόγους προσέφερεν ὡς πείσων καὶ ἔφασκε λόγῳ λήψεσθαι καὶ
παρὰ Ἱπποθόου δῶρον αἰτήσειν. ἡ δὲ πάντα ἠρνεῖτο, καὶ οὐδὲν 3

90 ληφθέντα Salv.[1] mg. ('presa' Salv.[v]), Hemst. : λειφθέντα **F**, ed. pr. || **91** ᾔει] ἤγετο Her. || **93** ⟨τις⟩ hic addidi, post πύθοιτο iam add. Borgogno || **94** Αἰγυπτία εἶναι ἐπιχώριος Cob. : αἰγυπτίαν εἶναι ἐπιχώριον **F** || **95** Μεμφῖτις Loc. tac. : μεμφίτις **F** || **102** ⟨ὡς⟩ Hir. || **103** πευσόμενος **F**, recte (praeterquam quod -νός τι cum ed. pr. [-νος τι Salv.[1]] pro -νος τί legendum), cf. 5.1.2, 6.4, 10.2, 11.1, 11.3 : σπευσόμενος Salv.[1] mg. dubit. : fort. πειρώμενός Jac. : πειρασόμενός Jack., omnes retento seq. μαθεῖν | μαθεῖν del. Hir. (nota μαθὼν v. 104) || **109** an τε ⟨ὢν⟩? Her. || **111** λόγῳ valde suspectum, quia ἔφασκε (cf. 1.11.6, 4.3.6) vix 'existimabat' hic significat : γάμῳ vel νόμῳ Hemst. || **112** Ἱπποθόου Hemst. ('ab Hippothoo' Coc.[v]) : ἱπποθόω **F**

αὐτὴν ἐδυσώπει, οὐκ ἄντρον, οὐ δεσμά, οὐ λῃστὴς ἀπειλῶν,
ἐφύλασσε δὲ ἑαυτὴν ἔτι Ἁβροκόμῃ καὶ δοκοῦντι τεθνηκέναι, καὶ
πολλάκις ἀνεβόα εἴποτε λαθεῖν ἠδύνατο· „Ἁβροκόμου μόνου
γυνὴ μείναι⟨μι⟩, κἂν ἀποθανεῖν δέῃ κἂν ὧν πέπονθα χείρω
4 παθεῖν.“ ταῦτα εἰς μείζω συμφορὰν ἦγε τὸν Ἀγχίαλον, καὶ ἡ
καθ' ἡμέραν τῆς Ἀνθίας ὄψις ἐξέκαεν αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα.
οὐκέτι δὲ φέρειν δυνάμενος ἐπεχείρει βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν,
5 καὶ νύκτωρ ποτέ, οὐ παρόντος Ἱπποθόου, ἀλλὰ μετὰ τῶν
ἄλλων ὄντος ἐν λῃστηρίῳ, ἐπανίστατο καὶ ὑβρίζειν ἐπειρᾶτο.
ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ γενομένη, σπασαμένη τὸ παρακείμενον
ξίφος παίει τὸν Ἀγχίαλον, καὶ ἡ πληγὴ γίνεται καιρία· ὁ μὲν
γὰρ περιληψόμενος καὶ φιλήσων ὅλος ἐνενεύκει πρὸς αὐτήν, ἡ
δὲ ὑπενεγκοῦσα τὸ ξίφος κατὰ τῶν στέρνων ἔπληξε.
6 Καὶ Ἀγχίαλος μὲν δίκην ἱκανὴν ἐδεδώκει τῆς πονηρᾶς
ἐπιθυμίας, ἡ δὲ Ἀνθία εἰς φόβον μὲν τῶν δεδραμένων ἔρχεται
καὶ πολλὰ ἐβουλεύετο· ποτὲ μὲν ἑαυτὴν ἀποκτεῖναι (ἀλλ' ἔτι
ὑπὲρ Ἁβροκόμου τι ἤλπιζε), ποτὲ δὲ φυγεῖν ἐκ τοῦ ἄντρου
(ἀλλὰ τοῦτο ἀμήχανον ἦν· οὔτε γὰρ ἡ ὁδὸς αὐτῇ εὔπορος
ἦν οὔτε ὁ ἐξηγησόμενος τὴν πορείαν). ἔγνω οὖν μένειν ἐν τῷ
ἄντρῳ καὶ φέρειν ὅ τι ἂν τῷ δαίμονι δοκῇ.
6 Κἀκείνην μὲν τὴν νύκτα ἔμεινεν, οὔτε ὕπνου τυχοῦσα
καὶ πολλὰ ἐννοοῦσα, ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἧκον οἱ περὶ
τὸν Ἱππόθοον καὶ ὁρῶσι τὸν Ἀγχίαλον ἀνῃρημένον καὶ τὴν
Ἀνθίαν παρὰ τῷ σώματι καὶ εἰκάζουσι τὸ γενόμενον καὶ
2 ἀνακρίναντες αὐτὴν μανθάνουσι πάντα. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς
ἐν ὀργῇ [τὸ] γενομένοις ⟨τὴν δίκην⟩ ἔχειν καὶ τὸν τεθνηκότα

116 γυνὴ μείναι⟨μι⟩ Pass., Jac., Cat. (cf. 'uxor sim' Coc.[v]) : γυνὴ μείναι **F** (μεῖναι Salv.[1], ed. pr.) : γυνὴ μενῶ mal. Hemst. coll. 2.7.5 : an γυναῖκά μ' εἶναι ⟨δεῖ⟩? Abr. coll. 3.6.3 : γυνὴ μείναι⟨μ' ἂν⟩ Jack. ‖ **118** καθ' ἡμέραν Brunck, Loc. : καθημέραν (ut etiam 1.1.2, 14.7) **F** (ἡ καθ linea subscr. not. Salv.[1]) ‖ **121** τῷ ante λῃστηρίῳ tac. add. Mitsch., sed vox λ. hoc loco idem valet ac λῃστείᾳ ('ad praedandum' Coc.[v]), cf. ναυαγίῳ = ναυαγίᾳ 3.4.1 ‖ **127** μὲν del. Her., sed vide RhM N.F. 129 (1986) 88 ‖ **131** οὖν μένειν Her. : μένειν οὖν **F** (cf. ad 1.2.6) ‖ **138** [τὸ] γενομένοις Cast. : τὸ γενόμενον **F** (cf. v. 136 supra) | ⟨τὴν δίκην⟩ addidi : ⟨τοῦ πραχθέντος μεγάλην τιμωρίαν⟩ Cast.

ἐκδικῆσαι φίλον. καὶ ἐβουλεύοντο κατὰ Ἀνθίας ποικίλα, ὁ μέν
τις ἀποκτεῖναι κελεύων καὶ συνθάψαι τῷ Ἀγχιάλου σώματι,
ἄλλος δὲ ἀνασταυρῶσαι· ὁ δὲ Ἱππόθοος ἠνιᾶτο μὲν ἐπὶ τῷ 3
Ἀγχιάλῳ, ἐβουλεύετο δὲ κατὰ Ἀνθίας μείζονα κόλασιν. καὶ
δὴ κελεύει τάφρον ὀρύξαντας μεγάλην καὶ βαθεῖαν ἐμβάλλειν
τὴν Ἀνθίαν καὶ κύνας μετ' αὐτῆς δύο, ἵνα ἐκ τούτων μεγάλην
δίκην ὑπόσχῃ τῶν τετολμημένων.
Καὶ οἱ μὲν ἐποίουν τὸ προσταχθέν, ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ 4
τὴν τάφρον καὶ **· οἱ κύνες δὲ ἦσαν Αἰγύπτιοι, καὶ τὰ ἄλλα
μεγάλοι καὶ ὀφθῆναι φοβεροί. ὡς δὲ ἐνεβλήθησαν, ξύλα
ἐπιτιθέντες μεγάλα ἐπέχωσαν τὴν τάφρον (ἦν δὲ τοῦ Νείλου
ὀλίγον ἀπέχουσα) καὶ κατέστησαν φρουρὸν ἕνα τῶν λῃστῶν,
Ἀμφίνομον. οὗτος ὁ Ἀμφίνομος ἤδη μὲν καὶ πρότερον ἑαλώκει 5
τῆς Ἀνθίας, τότε δ' οὖν ἠλέει μᾶλλον αὐτὴν καὶ τῆς συμφορᾶς
ᾤκτειρεν, ἐνενόει δὲ ὅπως ἐπὶ πλεῖον αὐτὴ ζήσεται, ὅπως τε
οἱ κύνες αὐτῇ μηδὲν ἐνοχλήσωσι, καὶ ἑκάστοτε ἀφαιρῶν τῶν
ἐπικειμένων τῇ τάφρῳ ξύλων ἄρτους ἐνέβαλ⟨λ⟩ε καὶ ὕδωρ
παρεῖχε καὶ ἐκ τούτου τὴν Ἀνθίαν θαρρεῖν παρεκάλει. καὶ οἱ 6
κύνες τρεφόμενοι οὐδὲν ἔτι δεινὸν αὐτὴν εἰργάζοντο, ἀλλὰ
ἤδη τιθασοὶ ἐγίνοντο καὶ ἥμεροι. ἡ δὲ Ἀνθία ἀποβλέψασα εἰς
ἑαυτὴν καὶ τὴν παροῦσαν τύχην ἐννοήσασα „οἴμοι" φησὶ „τῶν
κακῶν, οἵαν ὑπομένω τιμωρίαν· τάφρος καὶ δεσμωτήριον καὶ
κύνες ⟨συγ⟩καθειργμένοι πολὺ τῶν λῃστῶν ἡμερώτεροι. τὰ

144 ἐκ τούτων Zag. : ἐν τούτῳ **F** : ἐκ τούτου Her. coll. 4.6.5 || **147** lac. post καὶ statui (possis e.c. ⟨ἐνεβλήθη μετὰ τῶν κυνῶν⟩) | τάφρον καὶ οἱ κύνες· ἦσαν δὲ Abr. : τάφρον καὶ οἱ κύνες· ⟨οἱ κύνες⟩ δὲ ἦσαν Peerlk., Jac. (et sic fere iam Donck. et Tresl.), fort. … κύνες ⟨μετ' αὐτῆς· οἱ κύνες⟩ … vel simile quid : τάφρον· [καὶ] οἱ κύνες δὲ ἦσαν Pap. || **151** Ἀμφίνομον ⟨τοὔνομα⟩ Abr. || **153** ἐνενόει Her. : ἐπενόει **F** (litt. π ex sequentibus orta) | πλέον Her. || **154** ἐνοχλήσουσι Brunck, Cob. || **155** ἐνέβαλ⟨λ⟩ε Her. : ἐνέβαλε **F** || **156** ἐκ τούτου susp. hab. Hemst. : ante οἱ κύνες transp. Brunck : ἐν τούτῳ Zag. : an ut gloss. ad ἔτι (v. 157) delendum? || **157** ἔτι] τι Pal. || **158** τιθασοὶ Cob. : τίθασοι **F** (τίθασσοι Salv.[1], ed. pr., pro quo τιθασσοὶ iam Loc.) || **160** exclamantem Anthiam recte exhib. **F** (τιμωρίαν·), Brunck, Loc. (Salv.[v], Coc.[v]), interrogantem Salv.[1], edd. praeter Loc. | an καὶ[1] delendum? || **161** ⟨συγ⟩καθειργμένοι Hemst., cf. 5.9.5 : καθειργμένοι **F**

7 αὐτά, Ἁβροκόμη, σοι πάσχω· ἧς γάρ ποτε ἐν ὁμοίᾳ τύχῃ καὶ σύ· καὶ σὲ ἐν Τύρῳ κατέλιπον ἐν δεσμωτηρίῳ. ἀλλ' εἰ μὲν ζῇς ἔτι, δεινὸν οὐδέν· ἴσως γάρ ποτε ἀλλήλους ἕξομεν· εἰ δὲ ἤδη τέθνηκας, μάτην ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι ζῆν, μάτην δὲ οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν, ἐλεεῖ με τὴν δυστυχῆ." ταῦτα ἔλεγε καὶ ἐπεθρήνει συνεχῶς. καὶ ἡ μὲν ἐν τῇ τάφρῳ κατεκέκλειστο μετὰ τῶν κυνῶν, ὁ δ' Ἀμφίνομος ἑκάστοτε κἀκείνην παρεμυθεῖτο καὶ τοὺς κύνας ἡμέρους ἐποίει τρέφων.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

1 Ὁ δὲ Ἁβροκόμης διανύσας τὸν ⟨ἀπ'⟩ Αἰγύπτου πλοῦν εἰς
αὐτὴν μὲν Ἰταλίαν οὐκ ἔρχεται· τὸ γὰρ πνεῦμα τὴν ναῦν
ἀπῶσαν τοῦ μὲν κατ' εὐθὺ ἀπέσφηλε πλοῦ, ἤγαγε δὲ εἰς
Σικελίαν, καὶ κατήχθησαν εἰς πόλιν Συρακούσας μεγάλην καὶ
καλήν. ἐνταῦθα ὁ Ἁβροκόμης γενόμενος ἔγνω περιιέναι τὴν
2 νῆσον καὶ ἀναζητεῖν εἴ τι περὶ Ἀνθίας [εἴ τι] πύθοιτο. καὶ δὴ
ἐνοικίζεται μὲν πλησίον τῆς θαλάσσης παρὰ ἀνδρὶ Αἰγιαλεῖ
πρεσβύτῃ, ἁλιεῖ τὴν τέχνην. οὗτος ὁ Αἰγιαλεὺς πένης μὲν
ἦν καὶ ξένος καὶ ἀγαπητῶς αὑτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης,
ὑπεδέξατο δὲ τὸν Ἁβροκόμην ἄσμενος καὶ παῖδα ἐνόμιζεν

163 καὶ σὲ Hir. tac. : καί σε **F**

4 Ἁβροκόμης Hemst. (vide ad p. 1 v. 2 supra) : ἀβροκόμης Salv.[1], ed. pr. : ἀβροκόμος (sic) **F** | ⟨ἀπ'⟩ add. Hemst. (cf. 'd'Egitto' Salv.[v], 'ab Aegypto' Coc.[v]) || **6** κατ' εὐθὺ Salv.[1], ed. pr. : κατευθὺ **F** more Byz. || **7** Συρακούσας Brunck, Loc. (Συῤῥακούσας iam ed. pr. : συρράκουσαν Salv.[1], accentu super ου scripto, tum deleto) : συρράκουσαν **F**, cf. ad 5.2.1 || **9** εἴ τι περὶ Ἀνθίας [εἴ τι] Cob. ('cercare Anzia, se a sorte ne intendessa novella' Salv.[v], 'quaerere si quid audire de Anthia posset' Coc.[v], uterque omisso ἔτι) : ἔτι περὶ ἀνθίας εἴ τι **F** (cf. 2.12.2) || **10** μὲν del. Her. || **10-11** πρεσβύτῃ Αἰγιαλεῖ ⟨τοὔνομα⟩ Brunck || **12** αὑτὸν Salv.[1] ex corr., ed. pr. : αὐτὸν **F**

αὑτοῦ καὶ ἠγάπα διαφερόντως. καὶ ἤδη ποτὲ ἐκ πολλῆς τῆς 3
πρὸς ἀλλήλους συνηθείας ὁ μὲν Ἁβροκόμης αὐτῷ διηγήσατο
τὰ καθ' αὑτόν, καὶ τὴν Ἀνθίαν εἰρήκει καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν
πλάνην, ὁ δὲ Αἰγιαλεὺς ἄρχεται τῶν αὑτοῦ διηγημάτων.
„Ἐγὼ" ἔφη, „τέκνον Ἁβροκόμη, οὔτε Σικελιώτης οὐδὲ 4
ἐπιχώριος, ἀλλὰ Σπαρτιάτης Λακεδαιμόνιος τῶν τὰ πρῶτα
ἐκεῖ δυναμένων καὶ περιουσίαν ἔχων πολλήν. νέος δὲ ὢν 5
ἠράσθην, ἐν τοῖς ἐφήβοις καταλελεγμένος, κόρης πολίτιδος
Θελξινόης τοὔνομα, ἀντερᾷ δέ μου καὶ ἡ Θελξινόη. καὶ
τῇ πόλει παννυχίδος ἀγομένης συνήλθομεν ἀλλήλοις,
ἀμφοτέρους ὁδηγοῦντος θεοῦ, καὶ ἀπηλαύσαμεν ὧν ἕνεκα
συνήλθομεν. καὶ χρόνῳ τινὶ ἀλλήλοις συνῆμεν λανθάνοντες 6
καὶ ὠμόσαμεν ἀλλήλοις πολλάκις ἕξειν καὶ μέχρι θανάτου.
ἐνεμέσησε δέ τις ἄρα θεῶν. κἀγὼ μὲν ἔτι ἐν τοῖς ἐφήβοις ἤμην,
τὴν δὲ Θελξινόην ἐδίδοσαν πρὸς γάμον οἱ πατέρες ἐπιχωρίῳ
τινὶ νεανίσκῳ Ἀνδροκλεῖ τοὔνομα· ἤδη δὲ αὐτῆς καὶ ἤρα
ὁ Ἀνδροκλῆς. τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἡ κόρη πολλὰς προφάσεις 7
ἐποιεῖτο ἀναβαλλομένη τὸν γάμον, τελευταῖον δὲ δυνηθεῖσα ἐν
ταὐτῷ μοι γενέσθαι συντίθεται νύκτωρ ἐξελθεῖν Λακεδαίμονος
μετ' ἐμοῦ. καὶ δὴ ἐστείλαμεν ἑαυτοὺς νεανικῶς, ἀπέκειρα δὲ
καὶ τὴν κόμην τῆς Θελξινόης ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων νυκτί.
ἐξελθόντες οὖν τῆς πόλεως ᾔειμεν ἐπ' Ἄργος καὶ Κόρινθον 8

14 αὑτοῦ ed. Luc., Brunck, Pass. : αὐτοῦ **F** ‖ **16** καθ' αὑτόν Brunck, Pass. (etiam Loc. in mentem venit, qui tamen lectionem codicis valde dubit. def. : κατ' αὐτόν iam Salv. [ex corr., ut vid.]) : κατ' αὐτόν **F** (cf. 3.1.5), edd. ante Pass. ‖ **17** αὑτοῦ ed. pr. : αὐτοῦ **F** ‖ **18** οὐδὲ : οὔτε Mitsch. tac., fort. recte ‖ **20** ἐχ⟨όντ⟩ων Loc. ('abbienti' Salv.[v], 'qui … opibus pollent' Coc.[v]) : εἶχον Orelli, Peerlk. (qui tamen postea ἐχόντων recepit) ‖ **21** ἠράσθην post καταλελ. transp. Pap. | ἐν τοῖς ἐφήβοις καταλελ. del. Her. ut ex 5.1.6 derivatum (om. Coc.[v]) | ⟨ἔτι⟩ post ἐφήβοις desiderat Loc. ('ancor' Salv.[v]), quod facilius ante ἐν (cf. v. 27) excidisset ‖ **24** ὁδηγοῦντος habet **F** (f. 76v 39, litteris ος per comp. scriptis) ‖ **26** ἕξειν ed. pr. (quae etiam ἀλλήλους praebet, male) : ἥξειν **F** ‖ **34-5** Θελξινόης. ἐν αὐτῇ οὖν τῇ τ. γ. νυκτὶ ἐξελθόντες τ. π. Peerlk. (vide adnot. eius), Her., perperam

κἀκεῖθεν ἀναγόμενοι ἐπλεύσαμεν εἰς Σικελίαν. Λακεδαιμόνιοι
δὲ πυθόμενοι τὴν φυγὴν ἡμῶν θάνατον κατεψηφίσαντο.
ἡμεῖς δὲ ἐνταῦθα διήγομεν ⟨ἐν⟩ ἀπορίᾳ μὲν τῶν ἐπιτηδείων,
ἡδόμενοι δὲ καὶ πάντων ἀπολαύειν δοκοῦντες, ὅτι ἦμεν μετ'
9 ἀλλήλων. καὶ τέθνηκεν ἐνταῦθα οὐ πρὸ πολλοῦ Θελξινόη καὶ
τὸ σῶμα οὐ τέθαπται, ἀλλὰ ἔχω γὰρ μετ' ἐμαυτοῦ καὶ ἀεὶ
10 φιλῶ καὶ σύνειμι." καὶ ἅμα λέγων εἰσάγει τὸν Ἁβροκόμην εἰς
τὸ ἐνδότερον δωμάτιον καὶ δεικνύει τὴν Θελξινόην, γυναῖκα
πρεσβῦτιν μὲν ἤδη, καλὴν ⟨δὲ⟩ φαινομένην ἔτι Αἰγιαλεῖ κόρην.
τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐτέθαπτο ταφῇ Αἰγυπτίᾳ· ἦν γὰρ καὶ τούτων
11 ἔμπειρος ὁ γέρων. „ταύτῃ οὖν" ἔφη, „ὦ τέκνον Ἁβροκόμη, ἀεί
τε ὡς ζώσῃ λαλῶ καὶ συγκατάκειμαι καὶ συνευωχοῦμαι, κἂν
ἔλθω ποτὲ ἐκ τῆς ἁλείας κεκμηκώς, αὕτη με παραμυθεῖται
βλεπομένη· οὐ γὰρ οἵα νῦν ὁρᾶται σοὶ τοιαύτη φαίνεται ⟨ἐ⟩μοί,
ἀλλὰ ἐννοῶ, τέκνον, οἵα μὲν ἦν ἐν Λακεδαίμονι, οἵα δὲ ἐν τῇ
φυγῇ· τὰς παννυχίδας ἐννοῶ, τὰς συνθήκας ἐννοῶ."
12 Ἔτι λέγοντος τοῦ Αἰγιαλέως ἀνωδύρετο ὁ Ἁβροκόμης, „σὲ
δὲ" λέγων, „ὦ πασῶν δυστυχεστάτη κόρη, πότε ἀνευρήσω κἂν
νεκράν; Αἰγιαλεῖ μὲν γὰρ τοῦ βίου μεγάλη παραμυθία τὸ σῶμα
τὸ Θελξινόης, καὶ νῦν ἀληθῶς μεμάθηκα ὅτι ἔρως ἀληθινὸς
13 ὅρον ἡλικίας οὐκ ἔχει, ἐγὼ δὲ πλανῶμαι μὲν κατὰ πᾶσαν γῆν
καὶ θάλασσαν, οὐ δεδύνημαι δὲ οὐδὲ ἀκοῦσαί ⟨τι⟩ περὶ σοῦ.
ὢ μαντεύματα δυστυχῆ· ὦ τὰ πάντων ἡμῖν Ἄπολλον χρήσας
χαλεπώτατα, οἴκτειρον ἤδη καὶ τὰ τέλη τῶν μεμαντευμένων
ἀποδίδου."

36-7 Λακεδαιμόνιοι δὲ Salv.[1] (λακ.), ed. pr. : λακεδαιμόνιοί τε **F** (cf. 4.2.1, 5.9.7) || **38** ⟨ἐν⟩ Salv.[1] mg., ed. pr. || **44** πρεσβῦτιν ed. Hir. tac. : πρεσβύτιν **F**, cf. ad 3.9.4 | ⟨δὲ⟩ add. Hemst. | φαινομένην Abr. coll. v. 49 infra (eidem etiam in mentem venit ἤδη γενομένην, καλὴν ⟨δ'⟩ ἔτι pro ἤδη, καλὴν γενομένην ἔτι legere) : γενομένην **F**, susp. hab. Hemst. || **48** ἁλείας] ἁλιείας ed. Hir. tac., sine nec. || **49** ὁρᾶται σοὶ Her. tac. : ὁρᾶται σοι **F** (ὁρᾶταί σοι edd. ante Her.) | φαίνεται ⟨ἐ⟩μοί Her. tac. : φαίνεταί μοι **F** || **51** ἐννοῶ²] τηρῶ Cast. || **53** ἀνευρήσω Abr. : ἂν εὑρήσω **F** (cf. 1.12.1, 5.9.8, etiam 2.12.2) || **56** ἡλικίαν Hemst. || **57** οὐδὲ] οὐδὲν mal. Hemst. | ἀκοῦσαί ⟨τι⟩ scripsi (idem etiam Locellae in mentem venit, sed ci. Hemsterhusii rec.), cf. 2.4.5 : ἀκοῦσαι **F** || **58** ὢ ... ὦ scripsi (cf. 1.9.2-3) : ὦ ... ὢ **F**

Καὶ ὁ μὲν Ἁβροκόμης ταυτὶ κατοδυρόμενος παραμυθου- **2**
μένου αὐτὸν Αἰγιαλέως διῆγεν ἐν Συρακούσαις, ἤδη καὶ τῆς
τέχνης Αἰγιαλεῖ κοινωνῶν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον μέγα
μὲν ἤδη τὸ λῃστήριον κατεστήσαντο, ἔγνωσαν δὲ ἀπαίρειν
Αἰθιοπίας καὶ μείζοσιν ἤδη πράγμασιν ἐπιτίθεσθαι· οὐ γὰρ 2
ἐδόκει τῷ Ἱπποθόῳ αὔταρκες εἶναι λῃστεύειν κατ' ἄνδρα, εἰ
μὴ καὶ κώμαις καὶ πόλεσιν ἐπιβάλοι. καὶ ὁ μὲν παραλαβὼν
τοὺς σὺν αὐτῷ καὶ ἐπιφορτισάμενος πάντα (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ
ὑποζύγια πολλὰ καὶ κάμηλοι οὐκ ὀλίγαι) Αἰθιοπίαν μὲν
κατέλιπεν, ᾔει δὲ ἐπ' Αἴγυπτόν τε καὶ Ἀλεξάνδρειαν καὶ
ἐνενόει Φοινίκην καὶ Συρίαν ⟨καταδραμεῖν⟩ πάλιν· τὴν δὲ
Ἀνθίαν προσεδόκα τεθνηκέναι· ὁ δὲ Ἀμφίνομος, ὁ φρουρῶν 3
ἐν τῇ τάφρῳ αὐτήν, ἐρωτικῶς διακείμενος, οὐχ ὑπομένων
ἀποσπασθῆναι τῆς κόρης διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν φιλοστοργίαν καὶ
τὴν ἐπικειμένην συμφοράν, Ἱπποθόῳ μὲν οὐχ εἵπετο, λανθάνει
δὲ ἐν πολλοῖς τοῖς ἄλλοις καὶ ἀποκρύπτεται ἐν ἄντρῳ τινὶ σὺν
τοῖς ἐπιτηδείοις οἷς συνελέξατο. νυκτὸς δὲ γενομένης οἱ περὶ 4
τὸν Ἱππόθοον ἐπὶ κώμην ἐληλύθεσαν τῆς Αἰγύπτου, Ἀρείαν
καλουμένην, πορθῆσαι θέλοντες, ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἀνορύσσει
τὴν τάφρον καὶ ἐξάγει τὴν Ἀνθίαν καὶ θαρρεῖν παρεκάλει. τῆς 5
δὲ ἔτι φοβουμένης καὶ ὑποπτευούσης, τὸν ἥλιον ἐπόμνυσι ⟨καὶ⟩
τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεοὺς ἦ μὴν τηρήσειν γάμων ἁγνήν, μέχρι ἂν
καὶ αὐτή ποτε πεισθεῖσα θελήσῃ συγκαταθέσθαι. πείθεται τοῖς

62 Συρακούσαις Brunck, Loc. : συρρακούσαις **F**, cf. ad 5.1.1 | post Συρ(ρ)ακούσαις comma pos. Loc. (Salv.[v], Coc.[v]), recte, post ἤδη ed. Luc., Brunck; nullam distinct. hab. **F**, ed. pr. || **67** litt. o vocis ἐπιβάλοι ex λ (in ras.) correcta est || **71** ἐνενόει ⟨ἐπὶ⟩ (vel ⟨εἰς⟩) Φ. καὶ Σ. πάλιν ⟨ἐλθεῖν⟩ Zag. coll. 5.4.2 ('di rividere' add. Salv.[v]) | ⟨καταδραμεῖν⟩ hic addidi (cf. 4.1.2, vide JHS 100 [1980] 201 sq.), post ἐνενόει fort. addendum cens. Dal. || **78** Ἀρείαν Hemst. coll. 5.2.7, 3.1 : ἄρειον (hic tantum) **F** || **79** καλουμένην Salv.[1], ed. pr. : κακουμένην **F** || **81-2** ἐπόμνυσι ⟨καὶ⟩ τοὺς Loc. : ἐπόμνυσι τούς ⟨τε⟩ Pal. ('e' hab. Salv.[v], '-que' Coc.[v]) || **82** ἦ μὴν τηρήσειν γάμων ἁγνήν Abr. : σεμνὴν τ. γ. ἁ. **F** : σεμνὴν τ. [γ. ἁ.] Mitsch. (in adnot.) : σεμνὴν τ. ⟨καὶ⟩ γ. ἁ. Pap. ('casta e pura' Salv.[v], 'pudicam … et … castam' Coc.[v]) | μέχρις Brunck, Loc., quia alibi Noster semper hanc formam ante vocalem praebet; cf. praec. 5.2.6

ὅρκοις Ἀμφινόμου Ἀνθία καὶ ἕπεται αὐτῷ. οὐκ ἀπελείποντο
δὲ οἱ κύνες, ἀλλ' ἔστεργον συνήθεις γενόμενοι.
6 Ἔρχονται δὴ εἰς Κοπτὸν κἀνταῦθα ἔγνωσαν ἡμέρας δι-
αγαγεῖν, μέχρις ἂν προέλθωσιν οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον τῆς
ὁδοῦ. ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν κυνῶν ὡς ἔχοιεν τὰ ἐπιτήδεια.
7 Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον προσβαλόντες τῇ κώμῃ τῇ
Ἀρείᾳ πολλοὺς μὲν τῶν ἐνοικούντων ἀπέκτειναν καὶ τὰ
οἰκήματα ἐνέπρησαν καὶ κατῄεσαν οὐ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀλλὰ
διὰ τοῦ Νείλου· πάντα γὰρ τὰ ἐκ τῶν μεταξὺ κωμῶν σκάφη
συλλεξάμενοι, ἐπιβάντες ἔπλεον ἐπὶ Σχεδίαν καὶ ⟨Ἑρμούπολιν⟩
κἀντεῦθεν ἐκβάντες παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου διώδευον τὴν
ἄλλην Αἴγυπτον.
3 Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου ἐπέπυστο μὲν τὰ περὶ
τὴν Ἀρείαν καὶ τὸ Ἱπποθόου λῃστήριον καὶ ὅτι ἀπ' Αἰθιοπίας
ἔρχονται, παρασκευάσας δὲ στρατιώτας πολλοὺς καὶ ἄρχοντα
τούτοις ἐπιστήσας τῶν συγγενῶν τῶν αὑτοῦ Πολύιδον,
νεανίσκον ὀφθῆναι χαρίεντα, δρᾶσαι γεννικόν, ἔπεμψεν ἐπὶ
2 τοὺς λῃστάς. οὗτος ὁ Πολύιδος παραλαβὼν τὸ στράτευμα
ἀπήντα κατὰ Πηλούσιον τοῖς περὶ τὸν Ἱππόθοον, καὶ εὐθὺς
παρὰ τὰς ὄχθας μάχη τε αὐτῶν γίνεται καὶ πίπτουσιν ἑκατέρων
πολλοί, νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένης τρέπονται μὲν οἱ λῃσταὶ καὶ
πάντες ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν φονεύονται, εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ζῶντες
3 ἐλήφθησαν. Ἱππόθοος μόνος, ἀπορρίψας τὰ ὅπλα, ἔφυγε
τῆς νυκτὸς καὶ ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν κἀκεῖθεν, δυνηθεὶς

85 δὲ ⟨οὐδὲ⟩ mal. Abr. || **86** fort. ἡμέρας ⟨τινὰς⟩ Pass., ἡμ. ⟨τινὰς⟩ vel ⟨ὀλίγας⟩ Pap., uterque sine nec. || **88** δὲ ⟨καὶ⟩ Cast. || **93** Σχεδίαν ed. pr. ('Schedia' Salv.[v]) : σχεδίαν **F**, Salv.[1], cf. ad 4.1.3 | ⟨Ἑρμούπολιν⟩ Hemst. (qui tamen ⟨τὴν διώρυχα τὴν Μενελάου⟩ maluit), ⟨Ἑρμούπολιν⟩ vel fort. ⟨Ἑρμούπολιν τῆς Αἰγύπτου⟩ ego (vide JHS 100 [1980] 202) : in **F** (cf. 1.10.6, 2.6.3) spatium sex vel septem litterarum hic vacuum relictum est, quam lac. punctis ind. Salv.[1], stellulis ed. pr. || **97** ἀπ' Αἰθιοπίας Hemst. (ἐπ' Αἰθιοπίαν Salv.[1], ed. pr.) : ἐπ' αἰθιοπίας **F** (litt. ας per comp.; primus recte enot. Guida) || **99** αὑτοῦ Brunck, Pass. : αὐτοῦ **F** | litt. δον nominis Πολύιδον in cod. tinea del., hab. Salv.[1], ed. pr. || **107** καὶ ante τῆς νυκτὸς transpositum mal. Loc. (duce Salv.[v]), τῆς ν. deletum mal. Mitsch., sed nil censeo movendum

λαθεῖν, ἐπιβὰς ἀναγομένῳ πλοίῳ ἐπανήχθη. ἦν δὲ αὐτῷ ἡ
πᾶσα ἐπὶ Σικελίαν ὁρμή· ἐκεῖ γὰρ ἐδόκει μάλιστα διαλήσεσθαί
τε καὶ διατραφήσεσθαι, ἤκουε δὲ τὴν νῆσον εἶναι μεγάλην τε
καὶ εὐδαίμονα.

Ὁ δὲ Πολύιδος οὐχ ἱκανὸν εἶναι ἐνόμισε κρατῆσαι τῶν **4**
συμβαλόντων λῃστῶν, ἀλλ' ἔγνω δεῖν ἀνερευνῆσαί τε καὶ
ἐκκαθᾶραι τὴν Αἴγυπτον, εἴ που ἢ τὸν Ἱππόθοον ἢ τῶν σὺν
αὐτῷ τινα ἀνεύροι. παραλαβὼν οὖν μέρος τι τοῦ στρατιωτικοῦ 2
καὶ τοὺς εἰλημμένους τῶν λῃστῶν, ἵν', εἴ τις φαίνοιτο, οἱ μηνύ-
σει⟨αν⟩, ἀνέπλει τὸν Νεῖλον καὶ τὰς πόλεις διηρεύνα καὶ ἐνε-
νόει μέχρις Αἰθιοπίας ἐλθεῖν. ἔρχονται δὴ καὶ εἰς Κοπτόν, 3
ἔνθα ἦν Ἀνθία μετὰ Ἀμφινόμου. καὶ αὐτὴ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ
τῆς οἰκίας, τὸν δὲ Ἀμφινόμον γνωρίζουσιν οἱ τῶν λῃστῶν εἰ-
λημμένοι καὶ λέγουσι τῷ Πολυίδῳ, καὶ Ἀμφίνομος λαμβάνε-
ται καὶ ἀνακρινόμενος τὰ περὶ τὴν Ἀνθίαν διηγεῖται. ὁ δὲ 4
ἀκούσας κελεύει καὶ αὐτὴν ἄγεσθαι καὶ ἐλθούσης ἀνεπυν-
θάνετο ἥτις εἴη καὶ πόθεν. ἡ δὲ τῶν μὲν ἀληθῶν οὐδὲν λέγει,
ὅτι δὲ Αἰγυπτία εἴη καὶ ὑπὸ τῶν λῃστῶν εἴληπτο.

Ἐν τούτῳ ἐρᾷ καὶ ὁ Πολύιδος Ἀνθίας ἔρωτα σφοδρόν 5
(ἦν δὲ αὐτῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γυνή), ἐρασθεὶς δὲ τὰ μὲν
πρῶτα ἐπειρᾶτο πείθειν μεγάλα ὑπισχνούμενος, τελευταῖον
δὲ κατῄεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὡς δὲ ἐγένοντο ἐν Μέμφει,
ἐπεχείρησεν ὁ Πολύιδος βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν. ἡ δὲ ἐκφυγεῖν 6
δυνηθεῖσα, ἐπὶ τὸ τῆς Ἴσιδος ἱερὸν ἔρχεται ⟨καὶ⟩ ἱκέτις
γενομένη „σύ με" εἶπεν, „ὦ δέσποινα Αἰγύπτου, πάλιν σῶσον,
ᾗ ἐβοήθησας πολλάκις· φεισάσθω μου καὶ Πολύιδος τῆς διὰ σὲ
σώφρονος Ἁβροκόμῃ τηρουμένης." ὁ δὲ Πολύιδος ἅμα μὲν τὴν 7
θεὸν ἐδεδοίκει, ἅμα δὲ ἤρα τῆς Ἀνθίας καὶ τῆς τύχης αὐτὴν

108 ἀναγομένου πλοίου Her. (ἐπιβὰς νεώς/σκάφους sexiens apud Nostrum invenitur, ἐπιβὰς τῇ Περίνθῳ 3.2.6, ubi τῆς Περίνθου Her.), dat. def. iam Abr. || **116-7** μηνύσει⟨αν⟩ Hemst. ('ut indices essent' Coc.[v]) : μηνύσῃ **F** || **127** γυνὴ ed. pr. : συγγενὴς **F** ('parente' Salv.[v]) || **129** ὡς κατῄεσαν εἰς Ἀλ., ἐγένοντο δὲ mal. Peerlk. ('cum Alexandriam descenderent, ac Memphi essent' Coc.[v]) || **131** ⟨καὶ⟩ add. Loc. (in adnot.; 'ibique' Coc.[v]) || **131-2** ἱκ. γεν. cum ἔρχεται coniunx. **F**, Loc. (in textu), alii, cum εἶπεν edd. ante Loc. (post ἔρχ. et post γεν. dist. Salv.[1]), Pass.

ἠλέει. πρόσεισι δὲ τῷ ἱερῷ μόνος καὶ ὄμνυσι μήποτε βιάσασθαι
τὴν Ἀνθίαν μηδὲ ὑβρίσαι τι εἰς αὐτήν, ἀλλὰ τηρῆσαι ἁγνὴν ἐς
ὅσον αὐτὴ θελήσει· αὔταρκες γὰρ αὐτῷ φιλοῦντι ἐδόκει εἶναι
κἂν βλέπειν μόνον καὶ λαλεῖν αὐτῇ.
8 Ἐπείσθη τοῖς ὅρκοις ἡ Ἀνθία καὶ κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ. καὶ
ἐπειδὴ ἔγνωσαν ἡμέραις τρισὶν αὐτοὺς ἀναλαβεῖν ἐν Μέμφει,
ἔρχεται ἡ Ἀνθία εἰς τὸ τοῦ Ἄπιδος ἱερόν. διασημότατον δὲ τοῦτο
9 ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὁ θεὸς τοῖς βουλομένοις μαντεύει· ἐπειδὰν γάρ
τις προσελθὼν εὔξηται καὶ δεηθῇ τοῦ θεοῦ, αὐτὸς μὲν ἔξεισιν,
οἱ δὲ πρὸ τοῦ νεὼ παῖδες Αἰγύπτιοι ἃ μὲν καταλογάδην, ἃ δὲ
10 ἐν μέτρῳ προλέγουσι τῶν ἐσομένων ἕκαστα. ἐλθοῦσα δὴ καὶ ἡ
Ἀνθία προσπίπτει τῷ Ἄπιδι. „ὦ θεῶν" ἔφη „φιλανθρωπότατε,
ὁ πάντας οἰκτείρων ξένους, ἐλέησον κἀμὲ τὴν κακοδαίμονα
11 καί μοι μαντείαν ἀληθῆ περὶ Ἁβροκόμου πρόειπε. εἰ μὲν γὰρ
αὐτὸν ἔτι ὄψομαι καὶ ἄνδρα λήψομαι, καὶ μενῶ καὶ ζήσομαι,
εἰ δὲ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀπαλλαγῆναι κἀμὲ καλῶς ἔχει τοῦ
πονηροῦ τούτου βίου." εἰποῦσα καὶ καταδακρύσασα ἐξῄει τοῦ
ἱεροῦ. κἂν τούτῳ οἱ παῖδες πρὸ τοῦ τεμένους παίζοντες ἅμα
ἐξεβόησαν·

„Ἀνθία Ἁβροκόμην ταχὺ λήψεται ἄνδρα τὸν αὐτῆς."

ἀκούσασα εὐθυμοτέρα ἐγένετο καὶ προσεύχεται τοῖς θεοῖς.
καὶ ἅμα ⟨οἱ⟩ μὲν ἀπῄεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

137 μηδὲ **F** (μὴ δέ, non, ut ait Dal., μήτε), ci. Pass. (qui dicit **F** ex collat. Osanni ἂν δὲ habere, quod revera habet Salv.[1], cf. Pass. p. IX) : οὐδὲ Salv.[1] mg. dubit., edd. ante Pass. || **141** τισὶν mal. Her., fort. recte, coll. 3.1.3, 5.5.8 (cf. ad v. 192 infra) | αὐτοὺς Brunck, Loc. (tac.) : αὑτοὺς **F** || **143** μαντεύεται Her., cf. 1.6.1, 7.2 || **145** πρὸ τοῦ νεὼ Loc. (dubit., sed, credo, recte) coll. 5.4.11 (v. 153 infra) : περὶ τοῦ νεώ **F** (sic, in fine versus) : περὶ τὸν νεὼ Salv.[1] mg. dubit., ed. pr. : περὶ τὸν νεὼν ed. Luc. || **150** fort. ⟨ἀπο⟩λήψομαι, sed cf. v. 155 infra (caute propter numeros), 5.14.4 (ubi ⟨ἀπ⟩είληφας mal. Her.) || **152** πονηροῦ] πονήρου Loc., vide ad 2.10.2 || **153** ⟨οἱ⟩ πρὸ Her. || **155** ταχὺ λήψεται Abr. : λήψεται ταχὺ **F** (cf. ad 1.2.6) | αὑτῆς Abr. (ἑαυτῆς ed. pr.) : αὐτῆς **F** || **157** ⟨οἱ⟩ addidi : an οἱ pro ἅμα? iam Bürger (quod etiam Bühler per litt. propos.)

Ἐπέπυστο δὲ ἡ Πολυίδου γυνὴ ὅτι ἄγει κόρην ἐρωμένην, 5
καὶ φοβηθεῖσα μή πως αὐτὴν ἡ ξένη παρευδοκιμήσῃ, Πολυίδῳ
μὲν οὐδὲν λέγει, ἐβουλεύετο δὲ καθ' αὑτὴν ὅπως τιμωρήσηται
τὴν δοκοῦσαν ἐπιβουλεύειν τοῖς γάμοις. καὶ δὴ ὁ μὲν Πολύιδος 2
ἀπήγγελλέ τε τῷ ἄρχοντι τῆς Αἰγύπτου τὰ γενόμενα καὶ τὰ
λοιπὰ ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου διῴκει τὰ τῆς ἀρχῆς, ἀπόντος
δὲ αὐτοῦ Ῥηναία (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ τοῦ Πολυίδου
γυνή) μεταπέμπεται τὴν Ἀνθίαν (ἦν δὲ ἐπὶ τῆς οἰκίας) καὶ
περιρρήγνυσι τὴν ἐσθῆτα καὶ αἰκίζεται τὸ σῶμα, „ὦ πονηρὰ" 3
λέγουσα „καὶ τῶν γάμων τῶν ἐμῶν ἐπίβουλε, ματαίως ἔδοξας
Πολυίδῳ καλή· οὐ γάρ σε ὀνήσει τὸ κάλλος τοῦτο· ἴσως μὲν γὰρ
πείθειν λῃστὰς ἐδύνασο καὶ συγκαθεύδειν νεανίσκοις μεθύουσι
πολλοῖς, τὴν δὲ Ῥηναίας εὐνὴν οὔποτε ὑβρίσεις χαίρουσα."
ταῦτα εἰποῦσα ἀπέκειρε τὴν κόμην αὐτῆς καὶ δεσμὰ περιτίθησι 4
καὶ παραδοῦσα οἰκέτῃ τινὶ πιστῷ, Κλυτῷ τοὔνομα, κελεύει
ἐμβιβάσαντα εἰς ναῦν, ἀπαγαγόντα εἰς Ἰταλίαν ἀποδόσθαι
πορνοβοσκῷ τὴν Ἀνθίαν. „οὕτω γὰρ" ἔφη „δυνήσῃ ἡ καλὴ τῆς
ἀκρασίας κόρον λαβεῖν." ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Κλυτοῦ 5
κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη, „ὦ κάλλος ἐπίβουλον" λέγουσα, „ὦ
δυστυχὴς εὐμορφία, τί μοι παραμένετε ἐνοχλοῦντα; τί δὲ αἴτια
πολλῶν κακῶν μοι γίνεσθε; οὐκ ἤρκουν οἱ τάφοι, οἱ φόνοι, τὰ
δεσμά, τὰ λῃστήρια, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ οἰκήματος στήσομαι καὶ
τὴν μέχρι νῦν Ἁβροκόμῃ τηρουμένην σωφροσύνην πορνοβο-
σκὸς ἀναγκάσει με λύειν; ἀλλ', ὦ δέσποτα" προσπεσοῦσα 6
ἔλεγε τοῖς γόνασι τοῦ Κλυτοῦ, „μή με ἐπ' ἐκείνην τὴν τιμωρίαν
[ἅμα] προαγάγῃς, ἀλλὰ ἀπόκτεινόν με αὐτός· οὐκ οἴσω
πορνοβοσκὸν δεσπότην· σωφρονεῖν, πίστευσον, εἰθίσμεθα."
ταῦτα ἐδεῖτο, ἠλέει δὲ αὐτὴν ὁ Κλυτός.

160 καθ' αὑτὴν Brunck, Loc. (κατ' αὐτῆς ed. pr., 'secum ipsa' Coc.[v]) : καθ' αὐτῆς **F**, Salv.[1] (ex cod. prompsit Cob.) | τιμωρήσηται **F** : τιμωρήσεται edd. omnes || **170** τὴν Pal., ed. Luc. : τῆς **F** || **178** γίνεσθε Salv.[1] ex corr., ed. pr. : γίνεσθαι **F** || **181** ἔλεγε ante προσπεσοῦσα transp. Pap. || **183** ἅμα secl. Her. ut ex seq. ἀλλ' natum (ἅμα om. Salv.[v], Coc.[v]) : an ὠμῶς? an δέομαι? Hemst. : aut ἄρα (cum Pal.) legendum aut ἅμα post προσπεσοῦσα (v. 181) ponendum esse cens. Peerlk. : fort. †ἅμα† edere debui

7 Καὶ ἡ μὲν ἀπήγετο εἰς Ἰταλίαν, ἡ δὲ Ῥηναία ἐλθόντι τῷ
Πολυίδῳ λέγει ὅτι ἀπέδρα ἡ Ἀνθία, κἀκεῖνος ἐκ τῶν ἤδη
πεπραγμένων ἐπίστευσεν αὐτῇ. ἡ δὲ Ἀνθία κατήχθη μὲν εἰς
Τάραντα, πόλιν τῆς Ἰταλίας, ἐνταῦθα δὲ ὁ Κλυτὸς δεδοικὼς
8 τὰς τῆς Ῥηναίας ἐντολὰς ἀποδίδοται αὐτὴν πορνοβοσκῷ. ὁ δὲ
ἰδὼν κάλλος οἷον οὔπω πρότερον ἐτεθέατο, μέγα κέρδος ἕξειν
τὴν παῖδα ἐνόμιζε καὶ ἡμέραις μέν τισιν αὐτὴν ἀνελάμβανεν ἐκ
τοῦ πλοῦ κεκμηκυῖαν καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ῥηναίας βασάνων, ὁ
δὲ Κλυτὸς ἧκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὰ πραχθέντα ἐμήνυσε
τῇ Ῥηναίᾳ.
6 Ὁ δὲ Ἱππόθοος διανύσας τὸν πλοῦν κατήχθη μὲν εἰς Σικελίαν,
οὐκ εἰς Συρακούσας δέ, ἀλλ' εἰς Ταυρομένιον, καὶ ἐζήτει και-
ρὸν δι' οὗ τὰ ἐπιτήδεια ἕξει. τῷ δὲ Ἁβροκόμῃ ἐν Συρακούσαις, ὡς
χρόνος πολὺς ἐγένετο, ἀθυμία ἐμπίπτει καὶ ἀπορία δεινή, ὅτι
2 μήτε Ἀνθίαν εὑρίσκοι μήτε εἰς τὴν πατρίδα ἀνασῴζοιτο. διέγνω
οὖν ἀποπλεύσας ἐκ Σικελίας εἰς Ἰταλίαν ἀνελθεῖν κἀκεῖθεν, εἰ
μηδὲν εὑρίσκοι τῶν ζητουμένων, εἰς Ἔφεσον πλεῦσαι πλοῦν
δυστυχῆ. ἤδη δὲ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Ἐφέσιοι πάντες ἐν
πολλῷ πένθει ἦσαν, οὔτε ἀγγέλου παρ' αὐτῶν ἀφιγμένου οὔτε
γραμμάτων, ἀπέπεμπον δὲ πανταχοῦ τοὺς ἀναζητήσοντας.
3 ὑπὸ ἀθυμίας δὲ καὶ γήρως οὐ δυνηθέντες ἀντισχεῖν οἱ γονεῖς
ἑκατέρων ἑαυτοὺς ἐξήγαγον τοῦ βίου. καὶ ὁ μὲν Ἁβροκόμης ᾔει
τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ὁδόν, ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οἱ σύντροφοι τοῦ
Ἁβροκόμου καὶ τῆς Ἀνθίας, τεθνηκότος αὐτοῖς ἐν Ξάνθῳ τοῦ
δεσπότου καὶ τὸν κλῆρον (ἦν δὲ πολύς) ἐκείνοις καταλιπόντος,
διέγνωσαν εἰς Ἔφεσον πλεῖν, ὡς ἤδη μὲν αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν
σεσωσμένων, ἱκανῶς δὲ τῆς κατὰ τὴν ἀποδημίαν συμφορᾶς

192 τρισὶν edd. ante Loc., quod mendum hab. iam Salv.[1], Salv.[2] (vide ad 5.4.8) || **197** Συρακούσας Salv.[2], ed. pr. : συρρακούσας **F**, Salv.[1] (cf. ad 5.1.1) | Ταυρομένιον Loc. : ταυρομένειον **F** (cf. ad. 5.9.1) || **198** Συρακούσαις Salv.[2], ed. pr. : συρρακούσαις **F**, Salv.[1] (cf. ad 5.9.1) | ὡς Hemst. ('dimorato' Salv.[v], 'postquam …fuerat' Coc.[v]) : ἕως **F** || **200** μήτε … μήτε Her. : μὴ δὲ … μὴ δὲ **F** || **201** ἐκ Σικελίας ed. pr. : εἰς σικελίαν **F**, Salv.[1], Salv.[2] ('alla volta di Sicilia' Salv.[v]) | ἀνελθεῖν **F**, def. Loc. : ἀπελθεῖν Hemst. : fort. [ἀν]ελθεῖν (vide JHS 100 [1980] 202)

πεπειραμένων. ἐνθέμενοι δὴ πάντα τὰ αὐτῶν νηὶ ἀνήγοντο 4
εἰς Ἔφεσον καὶ ἡμέραις τε οὐ πολλαῖς διανύσαντες τὸν πλοῦν
ἧκον εἰς Ῥόδον κἀκεῖ μαθόντες ὅτι οὐδέπω μὲν Ἀβροκόμης καὶ
Ἀνθία σῴζοιντο, τεθνήκασι δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες, διέγνωσαν
εἰς Ἔφεσον μὴ κατελθεῖν, χρόνῳ δέ τινι ἐκεῖ γενέσθαι, μέχρις
οὗ τι περὶ τῶν δεσποτῶν πύθωνται.

Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος χρόνου 7
διελθόντος ἠνάγκασεν αὐτὴν οἰκήματος προεστάναι. καὶ
δὴ κοσμήσας καλῇ μὲν ἐσθῆτι, πολλῷ δὲ χρυσῷ, ἦγεν ὡς
προστησομένην τέγους. ἡ δὲ μεγάλα ἀνακωκύσασα „φεῦ μοι 2
τῶν κακῶν„ εἶπεν˙ „οὐχ ἱκαναὶ γὰρ αἱ πρότερον συμφοραί, τὰ
δεσμά, τὰ λῃστήρια, ἀλλ' ἔτι καὶ πορνεύειν ἀναγκάζομαι. ὦ
κάλλος δικαίως ὑβρισμένον˙ τί γὰρ ἡμῖν ἀκαίρως παραμένεις;
ἀλλὰ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ οὐχ εὑρίσκω τινὰ μηχανὴν δι' ἧς
φυλάξω τὴν μέχρι νῦν σωφροσύνην τετηρημένην;" ταῦτα 3
λέγουσα ἤγετο ἐπὶ τὸ οἴκημα, τοῦ πορνοβοσκοῦ τὰ μὲν
δεομένου θαρρεῖν, τὰ δὲ ἀπειλοῦντος. ὡς δὲ ἦλθε καὶ προέστη,
πλῆθος ἐπέρρει τῶν τεθαυμακότων τὸ κάλλος, οἵ τε πολλοὶ
ἦσαν ἕτοιμοι ἀργύριον κατατίθεσθαι τῆς ἐπιθυμίας. ἡ δὲ ἐν 4
ἀμηχάνῳ γενομένη κακῷ εὑρίσκει τέχνην ἀποφυγῆς˙ πίπτει μὲν
γὰρ εἰς γῆν καὶ παρεῖται τὸ σῶμα καὶ ἐμιμεῖτο τοὺς νοσοῦντας
τὴν ἐκ θεῶν καλουμένην νόσον, ἦν δὲ τῶν παρόντων ἔλεος
ἅμα καὶ φόβος καὶ τοῦ μὲν ἐπιθυμεῖν συνουσίας ἀπείχοντο,
ἐθεράπευον δὲ τὴν Ἀνθίαν. ὁ δὲ πορνοβοσκὸς συνεὶς οἷ κακῶν 5
ἐγεγόνει καὶ νομίσας ἀληθῶς νοσεῖν τὴν κόρην, ἦγεν εἰς τὴν
οἰκίαν καὶ κατέκλινέ τε καὶ ἐθεράπευε, καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτῆς
γεγονέναι, ἀνεπυνθάνετο τὴν αἰτίαν τῆς νόσου. ἡ δὲ Ἀνθία 6

213 πεπειραμένων Bürger : πεπειραμένοι **F** | δὴ Brunck, mal. Loc., prob. Zag. (coll. 1.10.3, 5.11.1; 'δὲ valet δὴ' iam Abr.); quod si δὲ (**F**, cf. 1.1.1, 13.4) retinere malis, comma post πεπειρ. ponendum, ubi vulgo maior distinctio ponitur | αὑτῶν Brunck, Pass. : αὐτῶν **F** || **214** τε om. Brunck, del. Her. || **224** post ἀναγκάζομαι puncto distinxi (notam exclamationis hab. Loc.), ut iam Salv.[v], ubi vulgo duce Coc. interrogatur || **227** τετηρημένην ante σωφροσ. transp. Her. || **230** οἵ τε Cob. : οἵ γε **F** : οἱ δὲ Salv.[1], Salv.[2], ed. pr. | πολλοὶ] πολὺ Jac. || **237** ἦγεν Hemst. ('subduxit' Coc.[v]) : ἧκεν **F**

„καὶ πρότερον“ ἔφη, „δέσποτα, εἰπεῖν πρὸς σὲ ἐβουλόμην
τὴν συμφορὰν τὴν ἐμὴν καὶ διηγήσασθαι τὰ συμβάντα, ἀλλὰ
ἀπέκρυπτον αἰδουμένη. νυνὶ δὲ οὐδὲν χαλεπὸν εἰπεῖν πρὸς
7 σέ, πάντα ἤδη μεμαθηκότα τὰ κατ' ἐμέ. παῖς ἔτι οὖσα, ἐν
ἑορτῇ καὶ παννυχίδι ἀποπλανηθεῖσα τῶν ἐμαυτῆς ἧκον πρός
τινα τάφον ἀνδρὸς νεωστὶ τεθνηκότος, κἀνταῦθα ἐφάνη μοί
τις ἀναθορὼν ἐκ τοῦ τάφου καὶ κατέχειν ἐπειρᾶτο, ἐγὼ δὲ
8 ἀπέφυγον καὶ ἐβόων. ὁ δὲ ἄνθρωπος ἦν μὲν ὀφθῆναι φοβερός,
φωνὴν δὲ πολὺ εἶχε χαλεπωτέραν. καὶ τέλος ἡμέρα μὲν ἤδη
ἐγίνετο, ἀφεὶς δέ με ἔπληξέ τε κατὰ τοῦ στήθους καὶ νόσον
9 ταύτην ἔλεγεν ἐμβεβληκέναι. ἐκεῖθεν ἀρξαμένη ἄλλοτε ἄλλως
ὑπὸ τῆς συμφορᾶς κατέχομαι. ἀλλὰ δέομαί σου, δέσποτα,
μηδέν μοι χαλεπήνῃς· οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἰτία. δυνήσῃ γάρ με
ἀποδόσθαι καὶ μηδὲν ἀπολέσαι τῆς δοθείσης τιμῆς.“ ἀκούσας ὁ
πορνοβοσκὸς ἠνιᾶτο μέν, συνεγίνωσκε δὲ αὐτῇ, ὡς οὐχ ἑκούσῃ
ταῦτα πασχούσῃ.

8 Καὶ ἡ μὲν ἐθεραπεύετο ὡς νοσοῦσα παρὰ τῷ πορνοβοσκῷ,
ὁ δὲ Ἁβροκόμης ἀπὸ τῆς Σικελίας ἐπαναχθεὶς καταίρει μὲν εἰς
Νουκέριον τῆς Ἰταλίας, ἀπορίᾳ δὲ τῶν ἐπιτηδείων ἀμηχανῶν ὅ
2 τι ποιήσει, τὰ μὲν πρῶτα περιῄει τὴν Ἀνθίαν ζητῶν· αὕτη γὰρ ἦν
αὐτῷ τοῦ βίου παντὸς καὶ τῆς πλάνης ἡ ὑπόθεσις· ὡς δὲ οὐδὲν
ηὕρισκεν (ἦν γὰρ ἐν Τάραντι ἡ κόρη παρὰ τῷ πορνοβοσκῷ),
3 αὐτὸν ἀπεμίσθωσε τοῖς τοὺς λίθους ἐργαζομένοις. καὶ ἦν αὐτῷ

240 litt. τ vocis δέσποτα ex ν in cod. correcta est (cf. ad 1.13.6) || **244** ἀποπλανηθεῖσα **F** liquide (f. 77v 40) || **246** ἀναθορὼν Brunck, Pass. : ἀναθορῶν **F** || **247** ἀπέφευγον Her. || **248** πολὺ (vel πολλῷ) Hemst. (cf. JHS 100 [1980] 202) : πολλὴν **F** | an post χαλεπωτέραν aliquid deficit? Nabero narratio hic hiare iam visa est || **258** Νουκέριον Salv.[1] mg., Salv.[2], ed. pr. : μουκέριον **F** : Νουκερίαν (et 5.10.1 -ίᾳ) Brunck, quia solitam formam femininam esse docuerat Hemst. || **259** ποιήσειε Her. : ποιήσῃ Cast., cf. ad 2.3.2 | αὕτη Brunck, Hir. ('In promptu fuisset αὑτὴ [sic; αὕτη voluit] …, sed αὐτὴ retinere malui … pro demonstrativo' Pass. : 'haec' iam Loc. in vers. sua) : αὐτὴ **F**

τὸ ἔργον ἐπίπονον· οὐ γὰρ συνείθιστο τὸ σῶμα οὐδ' ὀλίγον
ὑποβάλλειν ἔργοις εὐτόνοις ἢ σκληροῖς· διέκειτο δὲ πονήρως
καὶ πολλάκις κατοδυρόμενος τὴν αὑτοῦ τύχην „ἰδού" φησιν,
„Ἀνθία, ὁ σὸς Ἁβροκόμης ἐργάτης τέχνης πονηρᾶς καὶ
τὸ σῶμα ὑποτέθεικα δουλείᾳ. καὶ εἰ μὲν εἶχόν τινα ἐλπίδα 4
εὑρήσειν σε καὶ τοῦ λοιποῦ συγκαταβιώσεσθαι, τοῦτο ⟨ἂν⟩
πάντων ἄμεινόν με παρεμυθεῖτο, νυνὶ δὲ ἴσως κἀγὼ δυστυχὴς
εἰς κενὰ καὶ ἀνόνητα πονῶ, καὶ σύ που τέθνηκας πόθῳ τῷ
πρὸς Ἁβροκόμην· πέπεισμαι γάρ, φιλτάτη, ὡς οὐκ ἄν ποτε
οὔτε ⟨ζῶσα οὔτε⟩ ἀποθανοῦσα ἐκλάθοιό μου."

Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ὠδύρετο καὶ τοὺς πόνους ἔφερεν ἀλγεινῶς, 5
τῇ δὲ Ἀνθίᾳ ὄναρ ἐπέστη ἐν Τάραντι κοιμωμένῃ· ἐδόκει μὲν
αὑτὴν εἶναι μετὰ Ἁβροκόμου, καλὴν οὖσαν μετ' ἐκείνου καλοῦ,
καὶ τὸν πρῶτον εἶναι τοῦ ἔρωτος αὐτοῖς χρόνον, φανῆναι δέ 6
τινα ἄλλην γυναῖκα καλὴν καὶ ἀφέλκειν αὐτῆς τὸν Ἁβροκόμην·
καὶ τέλος ἀναβοῶντος καὶ καλοῦντος ὀνομαστὶ ἐξαναστῆναί
τε καὶ παύσασθαι τὸ ὄναρ. ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, εὐθὺς μὲν 7
ἀνέθορέ τε καὶ ἀνεθρήνησε καὶ ἀληθῆ τὰ ὀφθέντα ἐνόμιζεν,
„οἴμοι τῶν κακῶν" λέγουσα, „ἐγὼ μὲν καὶ πόνους ὑπομένω
πάντας καὶ ποικίλων πειρῶμαι δυστυχὴς συμφορῶν καὶ τέχνας

263 post σῶμα fort. addendum καταπονεῖν vel τρύχειν vel simile quid cens. Dal. ‖ **263-4** οὐδ' ὀλίγον scripsi : οὐδὲ αὐτὸν **F** : οὐδ' ὁτιοῦν Heyse ‖ **264** εὐτόνοις valde suspectum : an συντόνοις? Schmidt coll. Plu. Dion 10.4 (sed ibi vox ut de vinculis usurpatur) : ἐντόνοις Cast. : an ἐπιπόνοις? ‖ **265** αὑτοῦ ed. Luc., Brunck, Pass. : αὐτοῦ **F** ‖ **266** πονηρᾶς] πονήρας Loc., vide ad 2.10.2 ‖ **268** σε mal. Hemst. : τὲ **F** | συγκαταβιώσεσθαι Cob. (rei. iam Hemst.) : συγκαταβιώσασθαι **F**, quae forma vix est sincera, cf. 1.11.3, 5.15.4, etiam 5.10.5 | ⟨ἂν⟩ addidi (ἂν τῶν δεινῶν pro ἄμεινόν v. 269 Hir.), cf. 3.5.7 ‖ **269** ⟨ὁ⟩ δυστυχὴς Hir., vide ad 1.4.1 ‖ **272** οὔτε[1]] οὐδὲ Pal. ('nè anche' Salv.[v], 'nec' Coc.[v]) | ⟨ζῶσα οὔτε⟩ addidi, cf. 2.7.5, 10.3, etiam 1.9.3 ‖ **275** αὑτὴν (quod pro lect. codicis hab.) Hir., recte, cf. v. 277 infra et 1.12.4, 2.8.2 (vv. 191 et [ci.] 194) : αὐτὴν F (in fine versus) ‖ **278-9** ἐξαναστῆναί τε Salv.[1] (-ναι τε sine accentu), Salv.[2], ed. pr. : ἐξαναστῆναι σε **F** (f. 77v 57 sq.) ‖ **282** ⟨ἡ⟩ δυστυχὴς Cob., vide ad v. 269 supra

σωφροσύνης ὑπὲρ γυναῖκας εὑρίσκω, Ἁβροκόμη· σοὶ δὲ ἴσως
ἄλλη που δέδοκται καλή· ταῦτα γάρ μοι σημαίνει τὰ ὀνείρατα.
8 τί οὖν ἔτι ζῶ; τί δ' ἐμαυτὴν λυπῶ; κάλλιον οὖν ἀπολέσθαι καὶ
ἀπαλλαγῆναι τοῦ πονηροῦ τούτου βίου, ἀπαλλαγῆναι δὲ τῆς
9 ἀπρεποῦς ταύτης καὶ ἐπισφαλοῦς δουλείας· Ἁβροκόμης μὲν
γὰρ εἰ καὶ τοὺς ὅρκους παραβέβηκε, μηδὲν οἱ θεοὶ τιμωρήσαιντο
τοῦτον· ἴσως ἀνάγκῃ τι εἴργασται· ἐμοὶ δὲ ἀποθανεῖν καλῶς
ἔχει σωφρονούσῃ." ταῦτα ἔλεγε θρηνοῦσα καὶ μηχανὴν ἐζήτει
τελευτῆς.

9 Ὁ δὲ Ἱππόθοος ὁ Περίνθιος ἐν τῷ Ταυρομενίῳ τὰ μὲν
πρῶτα διῆγε πονήρως ἀπορίᾳ τῶν ἐπιτηδείων, χρόνου δὲ
προϊόντος ἠράσθη πρεσβῦτις αὐτοῦ, καὶ ἔγημέ τε ὑπ' ἀνάγκης
τῆς κατὰ τὴν ἀπορίαν τὴν πρεσβῦτιν καὶ ὀλίγῳ συγγενόμενος
χρόνῳ, ἀποθανούσης αὐτῆς πλοῦτόν τε διαδέχεται πολὺν καὶ
εὐδαιμονίαν· πολλὴ μὲν οἰκετῶν παραπομπή, πολλὴ δὲ [τῶν]
2 ἐσθήτων ὕπαρξις καὶ σκευῶν πολυτέλεια. διέγνω δὲ πλεῦσαι
μὲν εἰς Ἰταλίαν, ὠνήσασθαι δὲ οἰκέτας ὡραίους καὶ θεραπαίνας
καὶ ἄλλην σκευῶν περιβολὴν ὅση γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ εὐδαίμονι.
ἐμέμνητο δὲ ἀεὶ τοῦ Ἁβροκόμου καὶ τοῦτον ἀνευρεῖν ηὔχετο,
περὶ πολλοῦ ποιούμενος κοινωνῆσαί τε αὐτῷ τοῦ βίου παντὸς
καὶ τῶν κτημάτων.
3 Καὶ ὁ μὲν ἐπαναχθεὶς κατῆρεν εἰς Ἰταλίαν, εἵπετο δὲ αὐτῷ

283 εὑρίσκω, Ἁβροκόμη· σοὶ (vel sic fere, cum voc. et distinct. ante σοὶ) Salv.[2], ed. Luc. ('... excogito, dum tu forsan ... Abrocoma' Coc.[v]), vide etiam O'Sullivan (1993) 160sq. : εὑρίσκω ἁβροκόμη· σοὶ **F**, Salv.[1], ed. pr. (Ἁβροκόμη. σοὶ) : εὑρίσκω Ἁβροκόμῃ· σοὶ Loc. ('ritrovo per Abrocome' Salv.[v]), edd. inde a Loc. : εὑρίσκω· Ἁβροκόμῃ [σοὶ] Reeve (qui etiam ἴσως fort. delendum cens.) || **285** ἀπολέσθαι ed. Hir. tac. (an ci. Cob.?) : ἀπολεῖσθαι **F** || **286** πονήρου Loc., vide ad 2.10.2 || **289** an ἴσως ⟨γὰρ⟩? || **292** ἐν τῷ Salv.[1] (τῶ), ed. pr. : litt. ν et τ in **F** (f. 78r 6) detritae sunt | Ταυρομενίῳ Loc. : ταυρομενείω **F**, cf. ad 5.6.1 || **294** πρεσβῦτις ed. Hir. tac. : πρεσβύτις **F**, cf. ad 3.9.4 || **295** πρεσβῦτιν ed. Hir. tac. : πρεσβύτιν **F**, cf. ad 3.9.4 || **297** spiritus vocis οἰκετῶν ex aspero (an οἱ pro articulo οἱ librarius primo hab.?) in cod. (f. 78r 9) correctus est | τῶν del. Her.

μειράκιον τῶν εἰς Σικελίαν εὖ γεγονότων, Κλεισθένης τοὔνομα,
καὶ πάντων μετεῖχε τῶν Ἱπποθόου κτημάτων, καλὸς ὤν. ὁ δὲ 4
πορνοβοσκὸς ἤδη τῆς Ἀνθίας ὑγιαίνειν δοκούσης ἐνενόει ὅπως
αὐτὴν ἀποδώσεται. καὶ δὴ προῆγεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ
τοῖς ὠνησομένοις ἐπεδείκνυεν. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἱππόθοος περιῄει 5
τὴν πόλιν τὴν Τάραντα, εἴ τι καλὸν ὠνήσασθαι ζητῶν, καὶ ὁρᾷ
τὴν Ἀνθίαν καὶ γνωρίζει καὶ ἐπὶ τῷ συμβάντι καταπλήσσεται
καὶ πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλογίζετο· „οὐχ αὕτη ἡ κόρη ἣν ἐγώ
ποτε ἐν Αἰγύπτῳ τιμωρῶν τῷ Ἀγχιάλου φόνῳ εἰς τάφρον
κατώρυξα καὶ κύνας αὐτῇ συγκαθεῖρξα; τίς οὖν ἡ μεταβολή;
πῶς δὲ σῴζεται; τίς ἡ ἐκ τῆς τάφρου φυγή; τίς ἡ παράλογος
σωτηρία;" εἰπὼν ταῦτα προσῆλθεν ὡς ὠνήσασθαι θέλων, καὶ 6
παραστὰς αὐτῇ „ὦ κόρη" ἔφησεν, „Αἴγυπτον οὐκ οἶδας οὐδὲ
λῃσταῖς ἐν Αἰγύπτῳ περιπέπτωκας οὐδὲ ἄλλο τι ἐν ἐκείνῃ τῇ γῇ
πέπονθας δεινόν; εἰπὲ θαρσοῦσα· γνωρίζω γάρ σε ἐξ ἐκείνου
τοῦ χωρίου." Αἴγυπτον ἀκούσασα καὶ ἀναμνησθεῖσα Ἀγχιάλου 7
καὶ τοῦ λῃστηρίου καὶ τῆς τάφρου ἀνῴμωξέ τε καὶ ἀνωδύρατο,
ἀποβλέψασα δὲ εἰς τὸν Ἱππόθοον (ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν οὐδαμῶς)
„πέπονθα μέν" φησιν „ἐν Αἰγύπτῳ πολλά, ὦ ξένε, καὶ δεινά,
ὅστις ποτὲ ὢν τυγχάνεις, καὶ λῃσταῖς περιπέπτωκα. ἀλλὰ σὺ
πῶς, εἰπέ, γνωρίζεις τὰ ἐμὰ διηγήματα; πόθεν δὲ εἰδέναι λέγεις 8

305 εἰς Σικελίαν ut pro ἐν Σικελίᾳ adhibitum, quod Hir. quidem tac. in textu pos. (an ci. Cob.?), plerique def. ('i ben nati di Sicilia' Salv.[v]) : ἐκ Σικελίας (ante τῶν positum) mal. Her. ('e Sicilia secutus' Coc.[v]) | κλεῖσθένης (sic, cum duobus accentibus) **F**, corr. Salv.[1], ed. pr. || **319** εἰπὲ Salv.[1], ed. pr.; accentus in cod. (f. 78r in fine v. 20) a tinea deletus est || **319-20** ἐξ ἐκείνου τοῦ χωρίου Peerlk. dubit., coll. 5.9.8, Heliod. 1.8.6 (cf. etiam JHS 100 [1980] 202sq.) : ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ **F** || **320** ⟨ἰδὼν⟩ (post χωρίῳ, ut vid.) libenter addidisset Loc. (duce Salv.[v] : 'per averti veduta in …'; τεθεωρηκὼς vel simile quid post χωρίῳ excidisse cens. etiam Higt) || **322** ἐγνώρισε δὲ Hemst., qui etiam parenthesin uncis secl. : ἐγνώρισέ τε **F** (cf. 4.2.1, 5.1.8) || **323** πέπονθα μέν **F** (f. 78r in fine v. 22; μέν disp. Guida. an potius huc id referendum quod Hir. ad v. 326 adnotavit ['πέπονθα μὲν quod recipiendum']?) : μέν om. Salv.[1], edd. : an πεπόνθαμέν? cf. 5.9.8 || **325** εἰπέ **F** (εἰπὲ), ci. Abr. tac. (rec. Brunck), Loc. (duce Coc.[v] : 'at tu dic quaeso') : εἶπε Salv.[1] (om. Salv.[v]), edd. ante Loc., Pass., edd. inde ab Pass. praeter Hir.

ἐμὲ τὴν δυστυχῆ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἔνδοξα πεπόνθαμεν,
9 ἀλλὰ σὲ οὐ γινώσκω τὸ σύνολον." ἀκούσας ὁ Ἱππόθοος καὶ
μᾶλλον ἐξ ὧν ἔλεγεν ἀναγνωρίσας αὐτὴν τότε μὲν ἡσυχίαν
ἤγαγεν, ὠνησάμενος δὲ αὐτὴν παρὰ τοῦ πορνοβοσκοῦ ἄγει
πρὸς ἑαυτὸν καὶ θαρρεῖν παρεκελεύετο καὶ ὅστις ἦν λέγει καὶ
τῶν ἐν Αἰγύπτῳ γενομένων ἀναμιμνήσκει, καὶ τὴν φυγὴν καὶ
10 τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον διηγεῖται. ἡ δὲ ᾐτεῖτο συγγνώμην ἔχειν καὶ
αὐτῷ ἐπεξηγεῖτο ὅτι Ἀγχίαλον ἀπέκτεινε μὴ σωφρονοῦντα, καὶ
τὴν τάφρον καὶ τὸν Ἀμφίνομον καὶ τὴν τῶν κυνῶν πραότητα
11 καὶ τὴν σωτηρίαν διηγεῖται. κατῴκτειρεν αὐτὴν ὁ Ἱππόθοος
καὶ ἥτις μὲν ἦν ἐπέπυστο οὐδέπω, ἐκ δὲ τῆς καθημερινῆς σὺν
τῇ κόρῃ διαίτης εἰς ἐπιθυμίαν Ἀνθίας καὶ Ἱππόθοος ἔρχεται
12 καὶ συνελθεῖν ἐβούλετο καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖται αὐτῇ. ἡ δὲ
τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγεν αὐτῷ, ἀναξία εἶναι λέγουσα εὐνῆς
δεσποτικῆς, τέλεον δέ, ὡς ἐνέκειτο Ἱππόθοος, οὐκέτ' ἔχουσα
ὅ τι ποιήσει, κάλλιον εἶναι νομίζουσα εἰπεῖν πάντα αὐτῷ τὰ
ἀπόρρητα ἢ παραβῆναι τὰς πρὸς Ἁβροκόμην συνθήκας, λέγει
τὸν Ἁβροκόμην, τὴν Ἔφεσον, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὅρκους, τὰς
13 συμφοράς, τὰ ληστήρια καὶ συνεχὲς Ἁβροκόμην ἀνωδύρετο. ὁ
δὲ Ἱππόθοος ἀκούσας ὅτι τε Ἀνθία εἴη καὶ ὅτι γυνὴ τοῦ πάντων
αὐτῷ φιλτάτου, ἀσπάζεταί τε αὐτὴν καὶ εὐθυμεῖν παρεκάλει
καὶ τὴν αὑτοῦ πρὸς Ἁβροκόμην φιλίαν διηγεῖται. καὶ τὴν μὲν
εἶχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, πᾶσαν προσάγων ἐπιμέλειαν, Ἁβροκόμην
αἰδούμενος, αὐτὸς δὲ πάντα ἀνηρεύνα, εἴ που τὸν Ἁβροκόμην
ἀνεύροι.

326 πεπόνθαμεν Hemst., prob. Cat. coll. 2.12.1, 3.6.3, 4.2.10, 5.7.2 (ἡμῖν) : πέπονθα μὲν **F** (cf. 1.12.1, 5.1.12, etiam 2.12.2) : μὲν del. Her. || **330** λέγει Higt, Brunck, ed. Vind. (1793) : λέγειν **F** (cf. 3.12.3) || **331-2** καὶ τὴν φυγὴν, quod cod. (cf. ad 1.2.6) post διηγεῖται habet, traieci (vide JHS 100 [1980] 203) || **333** ἐπεξηγεῖτο scripsi (vide JHS 100 [1980] 203) : ἀπεξηγεῖτο **F** : ἀπελογεῖτο Pal. : ἀντεξηγεῖτο Struve : ἀντιδιηγεῖτο Cob. : διηγεῖτο vel ἀφηγεῖτο Her. : fort. διεξηγεῖτο Dal. || **340** τέλεον] τέλος vel τελευταῖον Hemst. || **341** ποιήσειε ed. Hir. tac. : ποιήσῃ Cast., cf. ad 2.3.2 || **347** αὑτοῦ Pass. : αὐτοῦ **F**, revoc. Loc. (αὐτῷ ed. pr., pro quo αὑτῷ Brunck)

Ὁ δὲ Ἁβροκόμης τὰ μὲν πρῶτα ἐπιπόνως ἐν τῷ Νουκερίῳ **10**
εἰργάζετο, τελευταῖον δὲ οὐκέτι φέρων τοὺς πόνους διέγνω
νεὼς ἐπιβὰς εἰς Ἔφεσον ἀνάγεσθαι. καὶ ὁ μὲν νύκτωρ κατελθὼν 2
ἐπὶ θάλασσαν ἐπιφθάνει πλοίῳ ἀναγομένῳ καὶ ἐπιβὰς ἔπλει
τὴν ἐπὶ Σικελίαν πάλιν, ὡς ἐκεῖθεν ἐπὶ Κρήτην τε καὶ Κύπρον
καὶ Ῥόδον ἀφιξόμενος κἀκεῖθεν εἰς Ἔφεσον γενησόμενος.
ἤλπιζε δὲ ἐν τῷ μακρῷ πλῷ καὶ περὶ Ἀνθίας τι πυθέσθαι. καὶ 3
ὁ μὲν ὀλίγα ἔχων τὰ ἐπιτήδεια ἀναγόμενος καὶ διανύσας τὸν
πλοῦν τὰ μὲν πρῶτα ἐπὶ τὴν Σικελίαν ἔρχεται καὶ εὑρίσκει τὸν
πρότερον ξένον τὸν Αἰγιαλέα τεθνηκότα, ἐπενέγκας δὲ αὐτῷ
χοὰς καὶ πολλὰ καταδακρύσας, ἀναχθεὶς πάλιν καί, Κρήτην
παρελθών, ἐν Κύπρῳ γενόμενος, ἡμέρας διατρίψας ὀλίγας
καὶ εὐξάμενος τῇ πατρίῳ Κυπρίων θεῷ ἀνήγετο καὶ ἧκεν
εἰς Ῥόδον. ἐνταῦθα πλησίον τοῦ λιμένος εἰσῳκίσατο. καὶ ἤδη 4
τε ἐγγὺς ἐγίνετο Ἐφέσου καὶ πάντων αὐτὸν ἔννοια τῶν δεινῶν
εἰσήρχετο, τῆς πατρίδος, τῶν πατέρων, τῆς Ἀνθίας, τῶν
οἰκετῶν. καὶ ἀναστενάξας „φεῦ" ἔφη „τῶν κακῶν· εἰς Ἔφεσον
ἵξομαι μόνος καὶ πατράσιν ὀφθήσομαι τοῖς ἐμαυτοῦ χωρὶς
Ἀνθίας καὶ πλεύσομαι πλοῦν ὁ δυστυχὴς κενὸν καὶ διηγήσομαι
διηγήματα ἴσως ἄπιστα, κοινωνὸν ὧν πέπονθα οὐκ ἔχων. ἀλλὰ 5
καρτέρησον, Ἁβροκόμη, καὶ γενόμενος ἐν Ἐφέσῳ τοσοῦτον
ἐπιβίωσον χρόνον· τάφον ἔγειρον Ἀνθίᾳ καὶ θρήνησον αὐτὴν
καὶ χοὰς ἐπένεγκαι· καὶ σαυτὸν ἤδη παρ' αὐτὴν ἄγε." ταῦτα

351 τῷ Νουκερίῳ ed. pr. : τῶ μουκερίω **F** (et Salv.[1] hic; sed 'Nocera' Salv.[v] ut iam 5.8.1) : τῇ Νουκερίᾳ Brunck, cf. ad 5.8.1 || **354** ἐπιφθάνει] ἐπιτυγχάνει Hemst., fort. recte (quo recepto πλοίου ἀναγομένου mal. Her. coll. 3.10.4) || **355** Σικελίας Her., sed cf. 2.13.3, 3.10.5, 4.1.3 || **358** ἀναγόμενος **F**, recte (vide JHS 100 [1980] 203) : ἀναγ⟨αγ⟩όμενος Her. || **359** τὴν Σικελίαν scripsi (vide JHS 100 [1980] 203) : τῆς σικελίας **F** || **361-2** de distinct. vide Zag. || **365** τῶν δεινῶν susp. hab. Peerlk. ('fort. ποθεινῶν') || **373** ἐπένεγκε Her. (in adnot. mal. quam ἐπένεγκον, quod in textum rec.), cf. 5.10.3 (ubi ἐπενεγκὼν mal. Her.!) | post ἐπένεγκαι distinxi cum Zag. (qui … ἐπένεγκον, … vel … ἐπένεγκον· … propos., ed. sc. Hercheri sub oculis habens) | αὐτὴν Salv.[1], ed. pr. : αὐτὸν **F**

ἔλεγε καὶ περιῄει τὴν πόλιν ἀλύων, ἀθυμίᾳ μὲν τῇ κατὰ τὴν
Ἀνθίαν, ἀπορίᾳ δὲ τῶν ἐπιτηδείων.
6 Ὁ δὲ Λεύκων ἐν τούτῳ καὶ ἡ Ῥόδη διατρίβοντες ἐν Ῥόδῳ
ἀνάθημα ἀνατεθείκεσαν ἐν τῷ τοῦ Ἡλίου ἱερῷ παρὰ τὴν χρυσῆν
πανοπλίαν ἣν Ἀνθία καὶ Ἁβροκόμης ἀνατεθείκεσαν· ἀνέθεσαν
στήλην γράμμασι χρυσοῖς γεγραμμένην ὑπὲρ Ἁβροκόμου καὶ
Ἀνθίας, ἀνεγέγραπτο δὲ καὶ τῶν ἀναθέντων τὰ ὀνόματα, ὅ τε
7 Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη. ταύτῃ τῇ στήλῃ ὁ Ἁβροκόμης ἐπιτυγχάνει·
ἐληλύθει δὲ προσεύξασθαι τῷ θεῷ. ἀναγνοὺς οὖν καὶ γνωρίσας
τοὺς ἀναθέντας καὶ τὴν τῶν οἰκετῶν εὔνοιαν, πλησίον δὲ καὶ
τὴν πανοπλίαν ἰδών, μέγα ἀνωδύρετο παρακαθεσθεὶς τῇ
8 στήλῃ· „ὦ πάντα" ἔλεγεν „ἐγὼ δυστυχής· ἐπὶ τὸ τέρμα ἥκω
τοῦ βίου καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν· ἰδοὺ
ταύτην μὲν τὴν πανοπλίαν ἐγὼ μετὰ Ἀνθίας ἀνέθηκα καὶ μετ'
ἐκείνης ἀποπλεύσας Ῥόδου ἥκω νῦν ἐκείνην οὐκ ἄγων, εἰ δὲ
αὕτη ἡ στήλη τῶν συντρόφων τῶν ἡμετέρων ὑπὲρ ἀμφοτέρων
τὸ ἀνάθημα, τίς οὖν γένωμαι μόνος; ποῦ δὲ τοὺς φιλτάτους
ἀνεύρω;"
9 Ταῦτα ἐθρήνει λέγων. καὶ ἐν τούτῳ ἐφίστα⟨ν⟩ται ὁ Λεύκων
καὶ ἡ Ῥόδη συνήθως εὐχόμενοι τῷ θεῷ καὶ θεωροῦσι τὸν
Ἁβροκόμην τῇ στήλῃ παρακαθεζόμενον καὶ εἰς τὴν πανοπλίαν
ἀποβλέποντα καὶ γνωρίζουσι μὲν οὐχί, θαυμάζουσι δὲ ὅστις
10 ὢν ἀλλοτρίοις ἀναθήμασι παραμένοι. καὶ δὴ ὁ Λεύκων
ἔφη· „ὦ μειράκιον, τί βουλόμενος ἀναθήμασιν οὐδέν σοι
προσήκουσι παρακαθεζόμενος ὀδύρῃ καὶ θρηνεῖς; τί δέ σοι
τούτων μέλει; τί δὲ τῶν ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένων κοινωνεῖ
σοι;" ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν Ἁβροκόμης· „ἐμά" φησιν,
„ἐμὰ τὰ ἀναθήματα Λεύκωνος καὶ Ῥόδης, οὓς ἰδεῖν εὔχομαι

374 ἀθυμίᾳ Hemst. coll. 3.2.14, 5.6.1; 2.7.1 : ἀπορίᾳ **F** | τῇ] τῶν Pass. (retento ἀπορίᾳ), male || **377** litt. μ vocis ἀναθήμα in cod. (f. 78r 52 ad init.) detrita est, sed et μ ipsum legi potest et lectio non dubia est || **385** ὦ Dal. : ὦ **F** || **389** αὕτη Brunck, Loc. (αὐτὴ iam ed. pr.; 'questa colonna' Salv.[v], 'hic titulus' Coc.[v]) : αὐτὴ **F** || **390** τὸ del. Zag. | fort. lac. post ἀνάθημα statuenda (cf. JHS 100 [1980] 203) || **392** ἐφίστα⟨ν⟩ται Her. coll. 5.11.3, 12.3 : ἐφίσταται **F** || **398** δέ σοι] δὲ σοὶ ed. Hir. tac. || **400** σοι] σοί ed. Hir. tac.

μετὰ Ἀνθίαν Ἁβροκόμης ὁ δυστυχής." ἀκούσαντες οἱ περὶ 11
τὸν Λεύκωνα εὐθὺς μὲν ἀχανεῖς ἐγένοντο, ἀνενεγκόντες δὲ
κατὰ μικρὸν ἐγνώριζον ἐκ τοῦ σχήματος, ἐκ τῆς φωνῆς, ἐξ ὧν
ἔλεγεν, ἐξ ὧν Ἀνθίας ἐμέμνητο, καὶ πίπτουσι πρὸ τῶν ποδῶν
αὐτοῦ καὶ τὰ καθ' αὑτοὺς διηγοῦνται, τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Συρίαν
ἀπὸ Τύρου, τὴν Μαντοῦς ὀργήν, τὴν ἔκδοσιν, τὴν πρᾶσιν τὴν
εἰς Λυκίαν, τὴν τοῦ δεσπότου τελευτήν, τὴν περιουσίαν, τὴν
εἰς Ῥόδον ἄφιξιν. καὶ δὴ παραλαβόντες ἄγουσιν εἰς τὴν οἰκίαν 12
ἔνθα αὐτοὶ κατήγοντο, καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν παραδιδόασι
καὶ ἐπεμελοῦντο καὶ ἐθεράπευον[το] καὶ θαρρεῖν παρεκάλουν.
τῷ δὲ ἦν οὐδὲν Ἀνθίας τιμιώτερον, ἀλλ' ἐκείνην ἐθρήνει παρ'
ἕκαστα.

Καὶ ὁ μὲν ἐν Ῥόδῳ διῆγε μετὰ τῶν συντρόφων, ὅ τι πράξει **11**
βουλευόμενος, ὁ δὲ Ἱππόθοος διέγνω τὴν Ἀνθίαν ἀγαγεῖν
ἀπὸ Ἰταλίας εἰς Ἔφεσον, ὡς ἀποδώσων τε τοῖς γονεῦσι καὶ
περὶ Ἁβροκόμου ἐκεῖ τι πευσόμενος. καὶ δὴ ἐμβαλὼν πάντα τὰ
αὑτοῦ εἰς ναῦν μεγάλην Ἐφεσίαν, μετὰ τῆς Ἀνθίας ἀνήγετο
καὶ διανύσας μάλα ἀσμένως τὸν πλοῦν οὐ πολλαῖς ἡμέραις 2
εἰς Ῥόδον καταίρει νυκτὸς ἔτι κἀνταῦθα κατάγεται παρά τινι
πρεσβύτιδι, Ἀλθαίᾳ τὸ ὄνομα, πλησίον δὲ τῆς θαλάσσης, καὶ
τήν τε Ἀνθίαν ἀνάγει παρὰ τὴν ξένην καὶ αὐτὸς ἐκείνης μὲν
τῆς νυκτὸς ἀνεπαύσατο, τῇ δὲ ἑξῆς ἤδη μὲν περὶ τὸν πλοῦν
ἐγίνοντο, ἑορτὴ δέ τις ἤγετο μεγαλοπρεπὴς δημοσίᾳ τῶν
Ῥοδίων ἁπάντων τῷ Ἡλίῳ, καὶ πομπή τε καὶ θυσία καὶ πολιτῶν
ἑορταζόντων πλῆθος. ἐνταῦθα παρῆσαν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, 3
οὐ τοσοῦτον τῆς ἑορτῆς μεθέξοντες, ὅσον ἀναζητήσοντες εἴ τι
περὶ Ἀνθίας πύθοιντο. καὶ δὴ ἧκεν ὁ Ἱππόθοος εἰς τὸ ἱερόν,
ἄγων τὴν Ἀνθίαν. ἡ δὲ ἀπιδοῦσα εἰς τὰ ἀναθήματα καὶ ἐν

407 πρᾶσιν Pass. tac. : πράσιν **F** || **408** τοῦ δεσπότου Abr. : τῶν δεσποτῶν **F** || **410** αὑτῶν Pass. (vide ad 1.5.9; an αὐτῷ hic scribendum?) : αὐτῶν **F** || **411** ἐθεράπευον Zag., cf. praec. 1.15.2, 3.8.5 : ἐθεραπεύοντο **F** (cf. 4.3.5) : fort. ἐθεράπευόν τε Hemst. || **418** αὑτοῦ Brunck, Pass. : αὐτοῦ **F** || **419** ἄσμενος Her. coll. 1.15.4, 3.6.5, 5.1.2 || **420** κατάγεται mal. Hemst., recte : παράγεται **F** || **424** spiritus vocis ἤγετο in cod. (f. 78v 20 ad init.) a tinea deletus est || **425** ἁπάντων Reeve : ἀγόντων **F** || **426** an ⟨καὶ⟩ ὁ Λεύκων? cf. 3.9.4, 5.13.1

4 ἀναμνήσει τῶν πρότερον γενομένη „ὦ τὰ πάντων“ ἔφησεν
„ἀνθρώπων ἐφορῶν Ἥλιε, μόνην ἐμὲ τὴν δυστυχῆ παρελθών,
πρότερον μὲν ἐν Ῥόδῳ γενομένη εὐτυχῶς τέ σε προσεκύνουν καὶ
θυσίας ἔθυον μετὰ Ἀβροκόμου καὶ εὐδαίμων τότε ἐνομιζόμην,
νυνὶ δὲ δούλη μὲν ἀντ' ἐλευθέρας, αἰχμάλωτος δὲ ἡ δυστυχὴς
ἀντὶ τῆς μακαρίας, καὶ εἰς Ἔφεσον ἔρχομαι μόνη καὶ φανοῦμαι
τοῖς οἰκείοις Ἀβροκόμην οὐκ ἔχουσα.“
5 Ταῦτα ἔλεγε καὶ πολλὰ ἐπεδάκρυε καὶ δεῖται τοῦ Ἱπποθόου
ἐπιτρέψαι αὐτῇ τῆς κόμης ἀφελεῖν τῆς αὐτῆς καὶ ἀνα-
θεῖναι τῷ Ἡλίῳ καὶ εὔξασθαί τι περὶ Ἀβροκόμου. συγχωρεῖ
6 ὁ Ἱππόθοος, καὶ ἀποτεμοῦσα τῶν πλοκάμων ὅσα ἐδύνατο
καὶ ἐπιτηδείου καιροῦ λαβομένη, πάντων ἀπηλλαγμένων,
ἀνατίθησιν ἐπιγράψασα· ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ ΑΒΡΟΚΟΜΟΥ
ΑΝΘΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΗΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΑΝΕΘΗΚΕ. ταῦτα ποιήσασα
καὶ εὐξαμένη ἀπῄει μετὰ τοῦ Ἱπποθόου.
12 Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη τέως ὄντες περὶ τὴν πομπὴν
ἐφίστανται τῷ ἱερῷ καὶ βλέπουσι τὰ ἀναθήματα καὶ γνωρίζουσι
τῶν δεσποτῶν τὰ ὀνόματα καὶ πρῶτον ἀσπάζονται τὴν
κόμην καὶ πολλὰ κατωδύροντο οὕτως ὡς Ἀνθίαν βλέποντες,
τελευταῖον δὲ περιῄεσαν, εἴ που κἀκείνην εὑρεῖν δυνήσονται
(ἤδη δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων ἐγνώριζον τὰ ὀνόματα
2 ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας). κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐδὲν
εὑρίσκοντες ἀπηλλάγησαν καὶ τῷ Ἀβροκόμῃ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ
ὄντα ἐμήνυσαν. ὁ δὲ ἔπαθε μὲν τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ
τοῦ πράγματος, εὔελπις δὲ ἦν ὡς Ἀνθίαν εὑρήσων.
3 Τῇ δὲ ἑξῆς ἧκεν ἡ Ἀνθία πάλιν εἰς τὸ ἱερὸν μετὰ τοῦ Ἱππο-
θόου, οὐκ ὄντος αὐτοῖς πλοός, προσκαθίσασα δὲ τοῖς ἀναθή-
μασιν ἐδάκρυέ τε καὶ ἀνέστενεν. ἐν τούτῳ δὲ ἐπεισίασιν ὁ
Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη τὸν Ἀβροκόμην καταλιπόντες ἔνδον,

432 γενομένη Higt, ed. Luc., Brunck ('quae cum … Rhodi essem …' Coc.[v]) : γενομένην **F** | τέ σε Loc. tac. : τέ σέ (sic) **F** (τε σε Salv.[1]; σε ed. pr.) || **438** αὐτῆς Hemst. tac., Brunck, Pass. : αὐτῆς **F** || **450** ἐγνώριζεν Brunck (linea subscr. adscriptoque ἐγνώριζον in mg.), Her. || **451** ἐπιδημίας Abr. ('dalla prima volta che ivi furono' Salv.[v]) : ἀποδημίας **F** || **456** πλοός liquide exhib. **F**, Salv.[1] (unde revoc. Pass.) : πλοῦ Salv.[1] mg., edd. ante Pass.

ἀθύμως ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ διακείμενον. ἐλθόντες δὲ ὁρῶσι τὴν
Ἀνθίαν, καὶ ἦν μὲν ἔτι ἄγνωστος αὐτοῖς, συμβάλλουσι δὲ
πάντα ἅμα, τὰ δάκρυα, τὰ ἀναθήματα, τὰ ὀνόματα, τὸ εἶδος.
οὕτως κατὰ βραχὺ ἐγνώριζον αὐτήν, προσπεσόντες δὲ τοῖς 4
γόνασιν ἔκειντο ἀχανεῖς. ἡ δὲ ἐτεθαυμάκει τίνες τε ἦσαν καὶ
τί βούλοιντο· οὐ γὰρ ἄν ποτε Λεύκωνα καὶ Ῥόδην ⟨ἰδεῖν⟩
ἤλπισεν. οἱ δὲ ἐν ἑαυτοῖς γενόμενοι „ὦ δέσποινα" ἔφασαν 5
„Ἀνθία, ἡμεῖς οἰκέται σοί, Λεύκων καὶ Ῥόδη, οἱ τῆς ἀποδημίας
κοινωνήσαντες καὶ τοῦ λῃστηρίου. ἀλλὰ τίς ἐνταῦθα ἄγει σε
τύχη; θάρσει, δέσποινα· Ἁβροκόμης σῴζεται καὶ ἔστιν ἐνταῦθα,
ἀεί σε θρηνῶν." ἀκούσασα ἡ Ἀνθία ἐξεπλάγη τοῦ λόγου, μόγις 6
δὲ ἀνενεγκοῦσα καὶ γνωρίσασα περιβάλλει τε αὐτοὺς καὶ
ἀσπάζεται καὶ σαφέστατα τὰ κατὰ Ἁβροκόμην μανθάνει.
Συνέρρει δὲ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων, πυνθανόμενον **13**
τὴν Ἀνθίας εὕρεσιν καὶ Ἁβροκόμου. παρῆν δὲ ἐν τούτῳ καὶ
ὁ Ἱππόθοος, ἐγνωρίσθη τε τοῖς περὶ τὸν Λεύκωνα καὶ αὐτὸς
ἔμαθεν οἵτινές εἰσι. καὶ ἦν τὰ μὲν ἄλλα ἐν αὐτοῖς ἐπιτηδείως,
τὸ δέ, ὅτι μηδέπω Ἁβροκόμης ταῦτα ἐπίσταται. ἔτρεχον δὲ ὡς
εἶχον ἐπὶ τὴν οἰκίαν. ὁ δὲ ὡς ἤκουσεν ὑπό τινος τῶν Ῥοδίων 2
τὴν τῆς Ἀνθίας εὕρεσιν, διὰ μέσης τῆς πόλεως βοῶν „Ἀνθία"
ἐοικὼς μεμηνότι ἔθεε. καὶ δὴ συντυγχάνει τοῖς περὶ τὴν Ἀν-

459 αὐτοῦ (vel αὑτοῦ, quod in textum rec.) Peerlk. coll. 1.11.3 : αὐτοῖς **F** || **461** πάντα (vel πάνθ') ἅμα, τὰ δάκρυα Loc. coll. 1.10.7, 3.5.2 (cf. etiam 3.12.4, 5.13.3) : πάντα· ἔρωτα· δάκρυα **F** : πάντα ⟨τὸν⟩ ἔρωτα, ⟨τὰ⟩ δάκρυα Abr. || **463** ἦσαν] ⟨εἴ⟩ησαν Her. || **464** ⟨ἰδεῖν⟩ Nab., Schmidt || **466** σοί (nom. plur. vocis σός) Brunck, Pass. ('tuoi' Salv.[v], 'tui' Coc.[v]) : σοι **F** || **473-8** quinquaginta quattuor verba καὶ Ἁβροκόμου ... Ἀνθίας εὕρεσιν propter homoeotel. om. Salv.[1], Salv.[v] (lac. stat. ed. pr.), ex exemplo Cocchii (1736) revoc. Loc. (cum ἔκμαθεν [v. 475 : ἐξέμαθεν ci. Loc.] et τὸ δὲ .. ὅτι [v. 476], quae corr. Hir. in adnott., sed et Hir. tamen et Her. lac. in textu inter δὲ et ὅτι indicant) || **475** ἐν del. Zag. || **476** τὸ δὲ, ὅτι **F** (v. ad vv. 473-8 supra), constructio valde susp. : inter δὲ et ὅτι duas litt. in cod. extritas esse credidit Loc., itaque τὸ δὲ .. ὅτι edendum curavit : τὸ (vel ⟨τοῦ⟩το) δὲ ⟨ἐλύπει⟩ ὅτι Peerlk. coll. 2.10.4 : quamquam in cod. nullum spatium relictum est, fort. tamen lac. post δὲ statuenda (⟨οὔπω⟩ vol. Zag. editione Hercheri usus, ⟨δεινὸν⟩ vel simile quid Dal.) || **477** ὑπό] παρά Cob. : fort. ἀπό, sed nihil, puto, mutandum || **479** ἔθει Pass., cf. 3.1.5

θίαν πρὸς τῷ ἱερῷ τῆς Ἴσιδος, πολὺ δὲ τῶν Ῥοδίων πλῆθος
3 ἐφείπετο. ὡς δὲ εἶδον ἀλλήλους, εὐθὺς ἀνεγνώρισαν· τοῦτο
γὰρ αὐτοῖς ἐβούλοντο αἱ ψυχαί· καὶ περιλαβόντες ἀλλήλους εἰς
γῆν κατηνέχθησαν, κατεῖχε δὲ αὐτοὺς πολλὰ ἅμα πάθη, ἡδονή,
λύπη, φόβος, ἡ τῶν προτέρων μνήμη, τὸ τῶν μελλόντων δέος.
ὁ δὲ δῆμος ὁ Ῥοδίων ἀνευφήμησέ τε καὶ ἀνωλόλυξε, μεγάλην
θεὸν ἀνακαλοῦντες τὴν Ἶσιν, „πάλιν" λέγοντες „ὁρῶμεν
4 Ἁβροκόμην καὶ Ἀνθίαν τοὺς καλούς." οἱ δὲ ἀναλαβόντες
ἑαυτούς, διαναστάντες εἰς τὸ τῆς Ἴσιδος ἱερὸν εἰσῆλθον,
„σοὶ" λέγοντες, „ὦ μεγίστη θεά, τὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν
χάριν οἴδαμεν· διὰ σέ, ὦ πάντων ἡμῖν τιμιωτάτη, ἑαυτοὺς
ἀπειλήφαμεν", προεκυλίοντό τε τοῦ τεμένους καὶ τῷ βωμῷ
προσέπιπτον.
5 Καὶ τότε μὲν αὐτοὺς ἄγουσι⟨ν οἱ⟩ περὶ τὸν Λεύκωνα εἰς τὴν
οἰκίαν, καὶ ὁ Ἱππόθοος τὰ αὑτοῦ μετεσκευάζετο παρὰ τὸν
Λεύκωνα, καὶ ἦσαν ἕτοιμοι πρὸς τὸν εἰς Ἔφεσον πλοῦν, ὡς
δὲ ἔθυσαν ἐκείνης τῆς ἡμέρας καὶ εὐωχήθησαν, πολλὰ καὶ
ποικίλα παρὰ πάντων τὰ διηγήματα, ὅσα τε ἔπαθεν ἕκαστος
καὶ ὅσα ἔδρασε, παρεξέτεινόν τε ἐπὶ πολὺ τὸ συμπόσιον,
6 ὡς αὑτοὺς ἀπολαβόντες χρόνῳ. ἐπεὶ δὲ νὺξ ἤδη ἐγεγόνει,
ἀνεπαύοντο οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὅπως ἔτυχον, Λεύκων μὲν
καὶ Ῥόδη, Ἱππόθοος δὲ καὶ τὸ μειράκιον τὸ ἐκ Σικελίας τὸ
ἀκολουθῆσαν εἰς Ἰταλίαν ἰόντι αὐτῷ, ὁ Κλεισθένης ὁ καλός, ἡ
δὲ Ἀνθία ἀνεπαύετο μετὰ Ἁβροκόμου.
14 Ὡς δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες κατεκοιμήθησαν, ἡσυχία δὲ ἦν
ἀκριβής, περιλαβοῦσα ἡ Ἀνθία τὸν Ἁβροκόμην ἔκλαεν, „ἄνερ"
λέγουσα „καὶ δέσποτα, ἀπείληφά σε πολλὴν γῆν πλανηθεῖσα

484 προτέρων **F**, cf. 2.9.4, 5.12.1 : πρότερον mal. Her., fort. recte, coll. 5.11.3 (ubi -έρων edd. ante Pass.), cf. etiam 5.7.2 || **486** Ἶσιν Pass. : ἴσιν **F**, ed. pr. (Ἴσιν : ἶσιν [sic] Salv.[1]) || **493** αὐτοὺς ἄγουσι⟨ν οἱ⟩ περὶ Her. dubit. (cf. 5.13.1, etiam 5.10.12) : αὐτοὺς ἄγουσι παρὰ **F** (παρὰ τὸν Λ. ex sequentibus ortum est) : αὐτοὺς ἄγουσι παρὰ Loc. coll. 5.10.5 || **494** αὑτοῦ Brunck, Pass. : αὐτοῦ **F** || **498** παρεξέτεινόν Hemst. ('protraxissent' Coc.[v]) : παρεξέτεινέ **F** | ἐπὶ πολὺ Salv.[1], ed. pr. : ἐπιπολὺ **F**, cf. 1.4.5, 5.2, 3.2.14 || **499** αὑτοὺς **F** (spir. leni in asperum correcto), ed. pr. (αὐτοὺς Salv.[1]) || **502** ὁ[1] om. Brunck

καὶ θάλασσαν, λῃστῶν ἀπειλὰς ἐκφυγοῦσα καὶ πειρατῶν
ἐπιβουλὰς καὶ πορνοβοσκῶν ὕβρεις καὶ δεσμὰ καὶ τάφρους
καὶ ξύλα καὶ φάρμακα καὶ τάφους, ἀλλ' ἥκω σοι τοιαύτη, τῆς 2
ἐμῆς ψυχῆς Ἁβροκόμη δέσποτα, οἵα τὸ πρῶτον ἀπηλλάγην
εἰς Συρίαν ἐκ Τύρου, ἔπεισε δέ με ἁμαρτεῖν οὐδείς, οὐ Μοῖρις
ἐν Συρίᾳ, οὐ Περίλαος ἐν Κιλικίᾳ, οὐκ ἐν Αἰγύπτῳ Ψάμμις
καὶ Πολύιδος, οὐκ Ἀγχίαλος ἐν Αἰθιοπίᾳ, οὐκ ἐν Τάραντι ὁ
δεσπότης, ἀλλ' ἁγνὴ μένω σοι πᾶσαν σωφροσύνης μηχανὴν
πεποιημένη. σὺ δὲ ἆρα, Ἁβροκόμη, σώφρων ἔμεινας, ἤ μέ τις 3
παρευδοκίμησεν ἄλλη καλή; ἢ μή τις ἠνάγκασέ σε ἐπιλαθέσθαι
τῶν ὅρκων τε κἀμοῦ;" ταῦτα ἔλεγε καὶ κατεφίλει συνεχῶς. ὁ 4
δὲ Ἁβροκόμης „ἀλλὰ ὀμνύω σοί" φησι „τὴν μόγις ἡμῖν ἡμέραν
ποθεινὴν εὑρημένην ὡς οὔτε παρθένος ἐμοί τις ἔδοξεν εἶναι
καλή, οὔτ' ἄλλη τις ὀφθεῖσα ἤρεσε γυνή, ἀλλὰ τοιοῦτον
εἴληφας Ἁβροκόμην καθαρόν, οἷον ἐν Τύρῳ κατέλιπες ἐν
δεσμωτηρίῳ."

Ταῦτα δι' ὅλης νυκτὸς ἀλλήλοις ἀπελογοῦντο καὶ ῥᾳδίως **15**
ἔπειθον ἀλλήλους, ἐπεὶ τοῦτο ἤθελον. ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο,
ἐπιβάντες νεώς, πάντα ἐνθέμενοι τὰ αὑτῶν ἐπανήγοντο
παραπέμποντος αὐτοὺς παντὸς τοῦ Ῥοδίων πλήθους.
συναπῄει δὲ καὶ ὁ Ἱππόθοος τά τε αὑτοῦ πάντα ἐπαγόμενος
καὶ τὸν Κλεισθένη. καὶ ἡμέραις ὀλίγαις διανύσαντες τὸν
πλοῦν κατῆραν εἰς Ἔφεσον. προεπέπυστο δὲ τὴν σωτηρίαν 2
αὐτῶν ἡ πόλις ἅπασα. ὡς δὲ ἐξέβησαν, εὐθὺς ὡς εἶχον ἐπὶ τὸ
ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος ᾔεσαν καὶ πολλὰ ηὔχοντο καὶ θύσαντες
ἄλλα ἀνέθεσαν ἀναθήματα καὶ δὴ καὶ τὴν γραφὴν τῇ θεῷ
ἀνέθεσαν πάντων ὅσα τε ἔπαθον καὶ ὅσα ἔδρασαν. καὶ ταῦτα 3

515 ἆρα Loc. tac. : ἄρα **F** ‖ **521** ⟨ἀπ⟩είληφας mal. Her., sed cf. 5.4.11 (vv. 150 et [caute] 155) | καθαρόν abesse mal. Jac., def. Wif. ‖ **525** αὑτῶν Brunck, Pass. : αὐτῶν **F** ‖ **527** αὑτοῦ Brunck, Pass. : αὐτοῦ **F** ‖ **529** δὲ hab. **F**, Salv.[1], caret ed. pr., revoc. Dal. ‖ **532** ἄλλα ⟨τ'⟩ ed. Hir. tac. (⟨τε⟩ Her.) | ἀνέθεσαν Hemst., Her. (suo, ut videtur, Marte) ('offrirono' Salv.[v]) : ἐνέθεσαν **F** (cf. 1.3.4) ‖ **532-3** τὴν γραφὴν τῇ θεῷ ἀνέθεσαν πάντων Hemst. : τὴν γραφὴν τῇ θεῷ ἀνέθεσαν· πάντα **F** (et Salv.[1] : τε post πάντα add. edd. ante Pass.) : fort. τὴν γραφὴν τῇ θ. ἀν. πάντα ⟨ἔχουσαν⟩ Jac. (cf. 'rappresentante' Salv.[v]) : γραφῇ τῇ θ. ἀν. πάντα Her. : [τὴν] γραφὴν τῇ θ. ἀν. πάντα Dal.

ποιήσαντες, ἀνελθόντες εἰς τὴν πόλιν τοῖς γονεῦσιν αὑτῶν τάφους κατεσκεύασαν μεγάλους (ἔτυχον γὰρ ὑπὸ γήρως καὶ ἀθυμίας προτεθνηκότες) καὶ αὐτοὶ τοῦ λοιποῦ διῆγον
4 ἑορτὴν ἄγοντες τὸν μετ' ἀλλήλων βίον, καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη κοινωνοὶ πάντων τοῖς συντρόφοις ἦσαν. διέγνω δὲ καὶ ὁ Ἱππόθοος ἐν Ἐφέσῳ τὸν λοιπὸν καταβιῶναι χρόνον, καὶ ἤδη Ὑπεράνθῃ τάφον ἤγειρε μέγαν κατὰ Λέσβον γενόμενος. καὶ τὸν Κλεισθένη παῖδα ποιησάμενος ὁ Ἱππόθοος διῆγεν ἐν Ἐφέσῳ μετὰ Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας.

Ξενοφῶντος τῶν κατὰ Ἀνθίαν καὶ Ἁβροκόμην Ἐφεσιακῶν ε' λόγων τέλος

534 αὑτῶν Abr. tac., Pass. (vide ad 1.5.9; hic possis de αὐτοῦ ['ibi'] cogitare) : αὐτῶν **F** || **537** ἄγοντες Her. (ἄξοντες iam Cob.) : ἕξοντες **F** || **539** καταβιῶναι in cod. clare legi potest, quamquam litt. κ paulum detrita est : διαβιῶναι Mitsch. (tac., et fort. tantum dormitans), quod Hir., Her. tac. rec. || **540** ἤδη] δὴ, quod ci. Her., iam hab. edd. ante Loc. | Ὑπεράνθῃ Dal. : ὑπεράνθη **F** (Ὑπεράνθει ci. Charitonides, vide ad 3.2.3) : Ὑπεράνθους Salv.[1] mg., edd. ante Dal. | ἤγειρε Her. (ἤγειρεν iam Hemst. : ἔγειρεν ed. pr.) : ἤγειραν **F** | μέγαν κατὰ Λέσβον γενόμενος Pal., Her. (κατὰ Λέσβον μέγαν, γενόμενος ⟨ἐκεῖ⟩ iam Abr.) : κατὰ λέσβον μέγαν γενόμενον **F** (cf. ad 1.2.6) : γενόμενον suspicatus est Hemst. et, ut vid., abesse mal. : κατὰ Λέσβον γενόμενος μέγαν Cast. || **541** litt. ῖδα ποι detritae sunt, lectio vero certa || **543** litt. ακ vocis ἐφεσιακῶν in cod. vix legi possunt || **544** ε (i. e. ε') om. Salv.[1], edd., revoc. Guida | λόγων **F** (λὸγων, sic), Salv.[1], om. ed. pr., revoc. Pass. (in adnot.) | comma post λόγων hab. **F**

INDICES
NOMINVM ET VERBORVM

Indices ab Antonio D. Papanikolaou confectos huic editioni accomodavi, multis aliis correctis, sed non omnibus denuo perspectis.

Asterisco coniecturas, supplementa notavi. Uncinis, [ ] sc., lectiones codicis pravas inclusi.

INDEX NOMINVM

INDEX VERBORVM

Hic index omnia vocabula continet textus praeter coniunctiones δέ atque μέν; coniunctionis καί et articulorum ὁ, ἡ, τό ea tantum notavimus (Papanikolaou sc.), quae sunt significatione speciali.